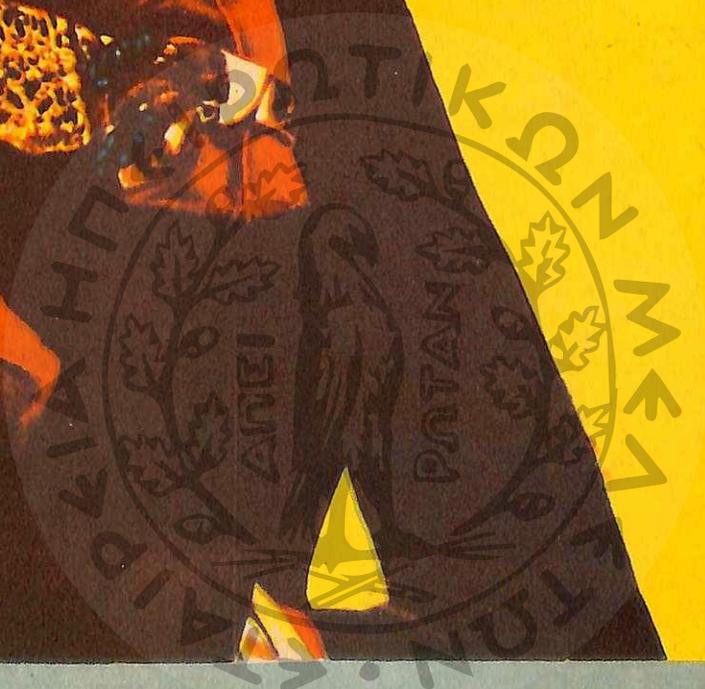

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 643

3
Κ. ΠΑΡΥΔΗ Α.Ε.

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ 24 Ιανουαρίου 1940 Αριθ 643

Αθηναϊκά περιεργό

ΔΡΑΜΑΤΑ Ι ΜΗ

νας άνθρωπος είδε την γυναίκα του σ' ένα ζαχαροπλαστείο μαζί μ' έναν άγνωστο του. Προφανώς ήταν έραστής της ο άγνωστος. Και ο άνθρωπος, βέρος Ρωμηός, έπηγε κατ' εὐθείαν σ' ένα όπλοπωλείο κι έζήτησε ν' αγοράση ένα πιστόλι.

Μιτυγώς τὰ πιστόλια δὲν πουλιώνται σήμερα χωρίς ειδικήν άδειαν όπλοφορίας. Ο όπλοπώλης άρνήθηκε νά του δώση τό πιστόλι, ο άνθρωπος αυτός έπηγε σέ άλλο όπλοπωλείο, σέ άλλο, σέ άλλο και άφού έγύρισε πέντ' έξη όπλοπωλεία τής πόλεως χωρίς νά βρῆ τό πιστόλι πού ζητούσε, κατέφυγε σέ μέσα έξοπλισμών εύκολώτερα: έπηγε σ' ένα περιπτέρο κι έζήτησε ένα... σουγιά!..

— Σουγιά είπατε κύριε; Τόν έρώτησε πρόθυμα ο περιπτέρουχος.
— Μάλιστα σουγιά!..
— Για νά ζύνεστε μολύβια;
— Για ότιδήποτε.
— Ένα σουγιά!

Και ο καπνοπώλης του έδειξε εις τήν θιτρίνα του ένα άθωότατο μικρό σουγιάδάκι.

— Μεγαλείτερο δέν έχετε;
— Μεγαλείτερο;
— Μάλιστα μεγαλείτερο.
— Πώς όχι;

Παρατάσσει ο καπνοπώλης σωρείαν σουγιάδων μέσα σ' ένα κουτί.

— Σας άρέσει κανένας άπ' αυτούς;
— Χυ!...
— Έγω και μεγαλείτερος. Σουγιάδες έκδρομών!..

Έκδρομών!.. Είρωνεία έκφράσεως. Όχι σουγιά, αλλά χασαπομάχαιο έζητούσε ο πελάτης.

Έν τέλει, εδιάλεξε ένα σουγιά, τόν επλήρωσε, τόν επήρε και πάνοπλος σάν άσταχός έξεκίνησε νά βρῆ τήν άπιστη.

Τήν βρῆκε μέσα στό ίδιο ζαχαροπλαστείο, ύπομονετικά τήν έπεριμένε και όταν εκείνη έφυγε και έχώρισε μέ τόν συνοδό της, ο παλληκαρός σύζυγος τήν επλησίασε κρόδοντας τόν σουγιά του στό χέρι του.

— Ποιός ήταν αυτός;
— Ο.....
Τά έχασε ή γυναίκα. Είχε σullen-φθῆ επ' αὐτοφόρῳφ.

— Ποιός;
— Ο.....
— Λέγε...
— Άκουσέ με...
ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο σουγιάς έδρασε!.. Έκτύπησε έδω, εκεί, όπου εύρισκε. Χαλάλι του! Σουγιάς ήτανε, άνοιχτός ήτανε, έπρεπε νά εργασθῆ!..

Αυτό δέν είναι όλόκληρο τό δράμα. Είναι μιá πράξη, μιá σκηνή ίσως του δράματος πού συνεχώς παίζεται από δεκαετηρίδων εις τήν Ελλάδα με τίτλον: Η ΤΙΜΗ!.. Τιμή συζύγου ή αδελφού, ή εξαδέλφου, ή γιου, ή θείου, άδιάφορον ο τίτλος είναι ένας: Η ΤΙΜΗ!..

Γιατί βρέ αδελφέ; Γιατί τόση όπισθοδρομικότης; Γιατί ενώ ζούμε στόν αιώνα τόν εικοστόν, στήν εποχή τού τάνκς, τού αυτοκινήτου, τού βουβαρδιστικού άεροπλάνου, τού υποβρυχίου, τής μαχητικής νάρκης, στόν καιρό τού πολιτισμού και τών εφευρέσεων, γιατί εμείς οι Ρωμηοί επιμένουμε νά ζούμε στόν Μεσαίωνα με τίς άνατοιχαστικές αυτές αντιλήψεις;

Έδω συζητούμε περί αυτοδιαθέσεως τών λαών και δέν άναγκάζουμε τό δικαίωμα τής αυτοδιαθέσεως τών άτόμων; Γυναίκα του ήταν, αλλά σάν άνθρωπος μπορεί ν' αγάπησε έναν άλλον!.. Έπρεπε νά πεθάνη γι' αυτό ή γυναίκα; Δέν μπορούσε νά τήν χωρίση ο παλληκαρός;

Ποιά είναι ή τιμή του πού έδίηγε; Αύτην τήν τιμή εκείνος δέν τήν είχε κηλιδώσει ποτέ; Δέν είχε κανει ποτέ καμμιά άτιμία, καμμιά μπαγαποντιά στή ζωή του; Δέν είχε γελάσει καμμιά μέρα τόν προϊστάμενό του, τόν συνταξιοτό του, τόν άνθρωπο μέ τόν όποιον είχε συναλλαγές; Δέν είχε πῆ ποτέ τού ψέμματα; Δέν είχε δώσει καμμιά φορά ύπόσχεση άπει λόγω τιμής πού νά μὴν τήν κρατήσε; Τότε ή τιμή του τί γινότανε; Επήγαινε περίπατο; Τώρα τήν θυμήθηκε; Και αύτη τήν περιφρονη τιμή, τήν έτοποθετούσε όλόκληρη στήν συζυγική άπιστία;

Παράξενα πράγματα! Παράξενα και θάρραρα συγχρόνως. Και χυδαία.

Γιατί μαζί μέ τό ποταπό ένστικτο τής εκδικήσεως, έπήρε και τό χυδαίωτερο αίσθημα τού φόβου. Τής επετέθη όταν εμεις μόνη!

Δέν ξέρω τί θά κάνουν οί κύριοι ένορκοι. Άλλά πολιτισμένοι και με ποιθήσεις σωστές και ντόμπρες έννορκοι δέ θά τόν άθώωναν τόν λεβέντη πού τοποθετεί όπου θέλει τήν άνδρική τιμή και εταν τού γουστάρη.

Μιά εικόνα

Οί Γαλλίδες ύπηρετούν όχι μόνον στόν γαλλικό στρατό, αλλά πηγαινουν και ως έθελοντίνας στήν Φινλανδία. Ίδου μιá Παριζιάνα έθελοντίνα τής αυτοκινητιστικής ύπηρεσίας κατά τήν αναχώρησή της για τό Έλσινκι.

Ένα στιχό

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Τό ψυχός έγινε δριμύ, φυσάει μέ μανιά!.. παγώνουνε κι' οί ποταμοί εις τήν Μακεδονία... Κρυώνει κόσμος και ντουβάρια κι' έτσι, για ποικιλία, έν μέσω αυτης τής παγωνιάς από τήν Βραζιλία μές έρχονται μηνύματα περίεργα, τούτέστι, ότι υπάρχουν θυμιατα από... μεγάλη ζέστη!.. Κι' αληθινά θυμώνουμε μ' αύτην τήν Βραζιλία, πού ένω έδω κρυώνουμε, εκείνη... βράζει λίαν!

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ένα εύδυμο

ΑΚΑΥΣΤΟΣ ΑΝΑΡΑΣ

Η σύζυγος.— Πού ήσουνά όλη τῆ νύχτα;

Ο σύζυγος.— Είς τό γραφείο.

Η σύζυγος.— Τότε θά είσαι φαίνεται από άμύηστο, διότι τό γραφείο σου έπιασε φωτιά και κάηκε πού τριών ώρών.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΩΡΕΑ 17008 ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85 ΑΡΙΘ 35282

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΧΡΥΣΟΣ

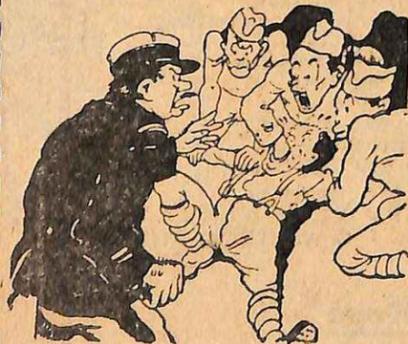
Ο χρυσός του Πολωνικού κράτους, που ανήρχετο σε 3.700 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα έφθασε πρόσθιμος στο Παρίσι και κατετέθη στα θησαυροφυλάκια της Τραπεζής της Γαλλίας.

Η μεταφορά του πολυτίμου αυτού φορτίου από την Βαρσοβία ως το Παρίσι, που υπήρξε μυθιστορηματική και περιπετειώδης, είχε άναυκτη στον συνταγματάρχη Ματουσέβσκι, πρώην ύπουρο των Οικονομικών της Πολωνίας, μόλις εκηρύχθη ο πόλεμος και έγιναν φανερά ότι εκινδύνευσε η Πολωνία.

Ο Ματουσέβσκι ώργάνωσε άμέσως μια έφοδιοπομπή αυτοκινήτων, έφορτωσε τον χρυσό και κατηύθυνθη προς την Ρουμανία. Καθ' όδον, γεωργικά άεροπλάνα την έδομαρδίασαν, άνευ όμως επιτυχίας. Στά σύνορα ο χρυσός μετεφέρθη σε ειδική θωρακισμένη άμαξοστοιχία και άπεστάλη στην Κωνσταντινούπολη, όπου έπεδιβάσθη σ' ένα τουρκικό πλοίο. Από εκεί μετεφέρθη στην Σορία, όπου οι Γάλλοι παρέλαβον τον θησαυρόν και τον μετέφεραν στα Παρίσι. Έτσι, η περιπετειώδης αυτή συνοδεία διέτρεξε 8.000 χιλιόμετρα!

ΤΟ 40

Ο αριθμός 40, που περιλαμβάνει ή εφετηνή χρονολογία, είναι ένας πολυσήμαντος αριθμός, που εφέιλκυεν άνάκθεν την προσοχή. Η νηστεία διαρκεί 40 ήμέρες. Από αυτήν προέρχεται και ο όρισμός της ακαραντινάδας, της 40ήμερου δηλαδή πακαμο-

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΞΕΧΑΣΗ ΤΗΝ ΠΑΛΗΝ ΤΟΥ ΤΕΧΝΗ

Ο λοχίας.— Τί κάνετε αύτου, θρέ;

Οί στρατιώτες.— Τί να κάνουμε, κύρ λοχία; Αύτός έδω δούλευε πριν σε τάικο και κατόπινε σπαθιά... Και τώρα μάς κατεβρόχθισε όλες τις λόγγες του λόγου...

νης σε λοιμοκαθατήριο προς πλήρη έξουδετέρωσιν πάσης μόλυνσεως.

Επίσης, κατά τον Μεσαίωνα ώνόμαζαν «Καραντίνα του Βασιλέως» μιάν 40ήμερον προθεσμία κατά την όποία ο προσβληθείς δεν είχε το δικαίωμα να εκδικηθή για την προσβολή που του έγινε. Ο νόμος αυτός έθεσπίσθη από τον Άγιο Λουδοβίκο και είχε σκοπόν να εξασφαλίση με την πάροδο του χρόνου νηφαλιώτερες σχέσεις στις διαφορές μεταξύ άτόμων.

Η ιστορία ή ή παράδοσις μάς άναφέρουν επίσης τους 40 βασιλείς της Γαλλίας, την όδον των Σαραντα Δεκαρών, που ένώνον το Σάιν Ζερμαίν στο Πασού των Παρισίων, και που ώνομάσθηκε έτσι γιατί στην περιοχή εκείνη υπήρχαν κατά το παρελθόν εργοστάσια που έπληρωναν στους εργάτες των ως έβδομαδιαίο μισθό 40 δεκάρες.

Γνωρίζουμε επίσης τους «Τεσσαράκοντα Αθανάτους», που άποτελούν την Γαλλική Ακαδημία. Καθώς και τους... 40 κλέφτες που εμφανίζονται στα παραμύθια της Χαλιμάς.

Τέλος υπάρχουν και οι 40 μάρτυρες που έμαρτύρησαν εις Σεβάστειαν για την χριστιανική θρησκεία, και ή 40ωρος έβδομαδιαία εργασία, που άποτελεί μιάν από τις επιδιώξεις των εργατικών μαζών στην Εύρώπη.

Νά παραλείψουμε άραγε και τις «τεσσαράκοντα παρά μίαν»; Αυτές όμως είναι 39.

ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Κατά τον Παγκόσμιον πόλεμον έφανεύθησαν 8.500.000 άνθρωποι, έξωδεύθησαν δε διά την διεξαγωγή του 80.000.000.000 λίρες.

Με το ποσόν των 80 δισεκατομμυρίων λιρών θά ήτο δυνατόν να κτισθούν σπίτια των 500 λιρών το καθένα και με επίπλωσιν 200 λιρών (ήτοι συνολικώς 400 χιλ. δραχμών!) δι' όλους τους κατοίκους των Ηνωμένων Πολιτειών, του Καναδά, της Αυστραλίας, της Άγγλιας, της Γερμανίας, του Βελγίου, της Γαλλίας και της Ρωσίας. Θα περίσσευαν άκμή και άρκετά χρήματα για να ιδρυθούν διδλυθηκες, νοσοκομεία και Πανεπιστήμια εις όλας τας πόλεις του κόσμου που έχουν άνω των 20 χιλιάδων κατοίκων!

Ο δε σημερινός πόλεμος στοιχίζει πέντε φορές περισσύτερο, για κάθε μέρα που παρέχεται.

ΠΟΣΟ ΖΟΥΣΑΝ;

Πόσο ζούσαν οι προϊστορικοί άνθρωποι; Ήσαν αιωνόβιοι και ύπεραιωνόβιοι, όπως τους θέλουν μερικοί

άνθρωπολόγοι; Όχι, λέγει ο καθηγητής κ. Β. Βαλλόν.

Ο καθορισμός της ηλικίας, του όριου μάλλον ζωής των προϊστορικών ανθρώπων δεν έχει γίνει έως τώρα ειμή κατά προσέγγισιν μόνον. Και τούτο γιατί ή έν χρήση για τους σημερινούς ανθρώπους μέθοδος καθορισμού της ηλικίας των, δια της εξέτασεως δηλ. του τρόπου της όδοντοφυίας των και του τρόπου συλλήψεως των διαφορών όστών του κρανίου και των άλλων μελών του σώματος, δεν εφαρμόζεται παρά μόνον για τα παιδιά και τους εφήβους, είναι δε σχεδόν χωρίς καμιά αξία για τους ενήλικους.

Ο βαθμός της φθοράς των όδόντων, επί του όποιου έχουν θεσπισθή μερικοί συγγραφείς δεν μπορεί ούτε αυτός να οδηγήση εις θετικά συμπεράσματα, έφσον στους προϊστορικούς ανθρώπους το φαινόμενον αυτό παρουσιάζετο πολύ πρώιμα και έντονότατα.

Ο μόνος τρόπος που άπέμενε ήταν να εξετασθούν οι «ραφαί» των όστών του κρανίου. Την μέθοδο αυτή άκολούθησε και ο καθηγητής Βαλλόν, καθορίσας το όριον ζωής των παλαιολιθικών και μεσολιθικών ανθρώπων.

Έτσι επί 173 προπατόρων μας που έχει ύπ' όψει του ο καθηγητής Βαλλόν (δηλ. τους σκελετούς των...) οι τρεις μόνο πέρασαν τα πενήντα χρόνια, κανείς δε δεν έφθασε στην γεροντική ηλικία, όπως την διαπιστώνουμε σήμερα στο σύγχρονο άνθρωπο, από την μελέτη των ραφών του κρανίου ενός άτόμου ηλικίας 70—80 έτών.

ΕΥΤΥΧΗΣ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

Ο στρατιώτης που επέστρεψε από το μέτωπο με άδεια, πάει να συμβουλευθ ήν χατοροήχτρα.

Η μάντισσα.— Πάνω στο δρόμο σας βλέπω έναν καλό άνθρωπο...

Ο στρατιώτης.— Φίνα! Μή σε νοιάζει! Θα τον τσακίσω!... Ίτσι-τσι, εγώ ύπηρετώ στα τάνκς!

Πρωτότυπο
διήγημα
της Κας
ΕΛΛΗΣ ΑΛΕΞΙΟΥ
ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΗΤΑΝΕ έξη και φοροούσαν επίσημες σιυλες. Μικρά σκούρες με σασο τα χρυσα κορδονια και τα γαλονια. Αν χωρυσσε άπαγόρευση στα ματια, και ωριζε πως τα ματια δεν επιτρεπεται να ερευουσε τους ανθρωπους κατω άπ' τις γαμπες, μπορούσε για μια στιγμή να τους παρης και για επίσημα προσώπα,Μα η αδιακρίτη, σκληρή όραση, τους περιεργασθη άπο την κορφή ως στα νυχιά κι είδε πως απο τα γαλονάτα πανταλονια ξετρύπωναν μαυρισμένα, βρωμιωμένα, μουτζουρικά ποσια, ξυπολυτά, — Δεκέμβρης μήνας — και τρυπια λασιωμένα παπούτσια. Το «εργοστάσιο σιδηρουργίας» που δουλεύανε, είδιε μονο τις φορεσιές για την μπάντα του εργοστασιου, μά όχι παπούτσια και κάλτσες.

Στην ταβέρνα που είχαν άνταμάσει, τους ήηθη ή ιδέα να φορέσουν τις στολές, να πάρουν τα όργανά τους, και ν' ανέβουν στην Αθήνα να πουνε να κάλαντα. Δεν μπορεί, κάτι θα βγάνανε, και καθως δυο μέρες θα ήτανε το εργοστάσιο κλειστό...Θά ταξίδευαν το λοιπόν με το τρένο; παραμονή Πρωτοχρονιάς από Πειραιά για Αθήνα. Μέσα κι' έξω στα βαγονία ο κόσμος ήτανε άνάστατοπαντώ μουσιέν, κάλαντα και σφυρίχτρες παιδιών. Οι τρεις από τους έξη ήτανε καλά γέροι, ξεκοκκινισμένοι από το κρύο κι' από το προαιώνιο μεθύσι. Οι δυο «μεσόκοποι, κι' ο άλλος, άς πούμε νέος, με περαμένα τα σαράντα.

Στο μπάσιμο στο τρένο, και μάλιστα μ' αυτό το συνωστισμό, μην περιμένης να ξεδιακρίνης μούτρα. Όλωνών ή έκφραση θολώνεται και μοιάζει του ένου με του άλλου. Γιατί το κοπάδι το μαζεμένο στις πόρτες κυττάζει για θέση. Όλοι ψάχνουνε να βρούνε να κάτσουν. Στην τρίτη θέση ο κόσμος είναι κουρασένος, δεν χάνει την ώρα του σε τσιμιμόνες. Μά οι μουζικάντηδες είχανε ένα λόγο παραπάνω να πρέπη να κάτσουν, και να μην μπορούνε να δοüne καθαρά: βρίσκονταν στη θολούρα του κρασιού. Τρικλίζοντας και παραπατώντας βρεθήκανε μέσα στο βαγονί. Οι τρεις γέροι κάτσανε κολλητά, στο κάθισμα πούναι για δυο, οι μεσόκοποι μείνανε όρθιοι, κι' ο νέος βρέθηκε δίπλα σε μιάν γρηά βαρυνενούσα. Το τρένο κίνησε. Τα άγριεμένα μυαλά του βαγονιού είχανε κατασιγάσει: άλλοι είχανε εξασφαλιστή καθίζοντας, κι' άλλοι είχανε άπελπιστή μένοντας όρθιοι, και τώρα πάλι όλοι μαζί ήρεμιμένοι έρευνοούσαν τους γύρω. Η βαρυνενούσα έρριννε μέσα από τις πυκνές μαδρες γάδες ματιές, κι' έζύγιαζε το διπλανό της: «ούτε λόγος να γίνεται πως είναι νεότερός μου. Και πως είναι; Έχουν ιδή τα μάτια μας παλληκάρια, σαν τα κούρα

νερά. Νά! Ο Νιώνιος της Μοσχούλας δεν είναι είκοσι χρόνια μικρότερος της; Και σου τονε χορευει και στο ταψι; Ο Βασιλεύς της Άγγλιας δεν άφηκε το θρόνο του για μια γρηά; Έ, και τούτος δεν είναι βυζιανιαρικό... Αν πιάσω άν δεν πιασω, άλλου το άγκίστρι. Ο κόσμος γεμάτος άντρες είναι...»

—Δεν το καταλαβαίνω, μίλησε ο πρώτος γέρος, ενώ τότε λίκνιζε ή φορά του τρένου, γιατί βιάζεστε; Χάνεις ένα τρένο, έρχεται άλλο και ούτω καθεξής...

—Έρχεται άλλο, μά δε σε παίρνει κι' αυτό, και περιμένεις κι' έρχεται άλλο...

—Κι' έρχεται άλλο, είπε ο τρίτος γέρος, και σε παίρνει.

—Έ, δε λέω, μόνο με ύπομονη θέλω να πά, γιατί με την ύπομονη...

Άκουμπούσαν στα όργανα πούχαν στις ποδιές τους, φλάουτο, κλαρίνο και κορνέτα, και εξακολουθοούσαν τη συζήτηση.

—Αυτό λέω κι' εγώ, ύπομονη...

—Υπομονή βέβαια! Απόψε είναι και χρονιάρα μέρα, τα καταστήματα διανυκτερεύουν.

—Διανυκτερεύουν; είπε ο πρώτος γέρος κι' άρχισε να γελά. Φαρμακεία είναι, συνάδερφε; Και όλο και γελοούσε πιο πολύ. Φοβόσουν μη σκάσει; είχε ανέβει το αίμα στο κεφάλι του και τον έπνιγε. Κι' εκεί τον άρχισε ο βήχας, βήχας, βήχας, και μετά το βήχα τίποτα. Ζαμπλακώθησε στη γωνιά κι' άποκοιμήθηκε.

Η βαρυνενούσα μετατόπισε με νάζι την πλευράς του καπέλου πάνω στον ώμο της, χωρίς ν' άποκαλύψη το πρόσωπο κι' άναστενάξε:

«Άχι! κατηραμένα μαύρα!» Ο νέος γύρισε ξαφνιασμένος και την κύτταξε, κι' ύστερα ξαναγύρισε μπροστά του. Η βαρυνενούσα μετά τον άναστεναγμό στράφηκε προς το παράθυρο, το ξεσαμπωσε με το γαντζωμένο της χέρι, όλο χάρη — καθότανε δίπλα στο παράθυρο — και κύτταξε έξω. Είχε άρχίσει το βροδάκι, ή φύση όλη: βουνά, δέντρα, σπίτια, χωράφια, ήτανε πνιγμένο στην όμιχλη κι' έπεφτε μαλακά-μαλακά αραιό πολύ χιόνι. Χάμω ή γή είχε τόπους-τόπους, καθως έτρεχε το τρένο, γούδες με νερά κι' άλλοολόκληρα χωράφια με φυτείες είχανε πνιγη στο νερό από τις πολυήμερες βροχές και τα φυτά ύψωναν που και που τις κορφές τους και ξεβγαίναν από την επιφάνεια του νερού σαν χέρια και σαν πόδια πνιγμένων, που επικαλούνται βοήθεια.

—Άχι! Πόσο τα λυπάμαι! είπε ή βαρυνενούσα με τρεμάμενη φωνή. Άχι! Τα καυμενάκια! Πόσο θα κρυώνουν! Άχι! Τα καυμενάκια!

Είχε δη ένα κοπάδι πρόβατα.

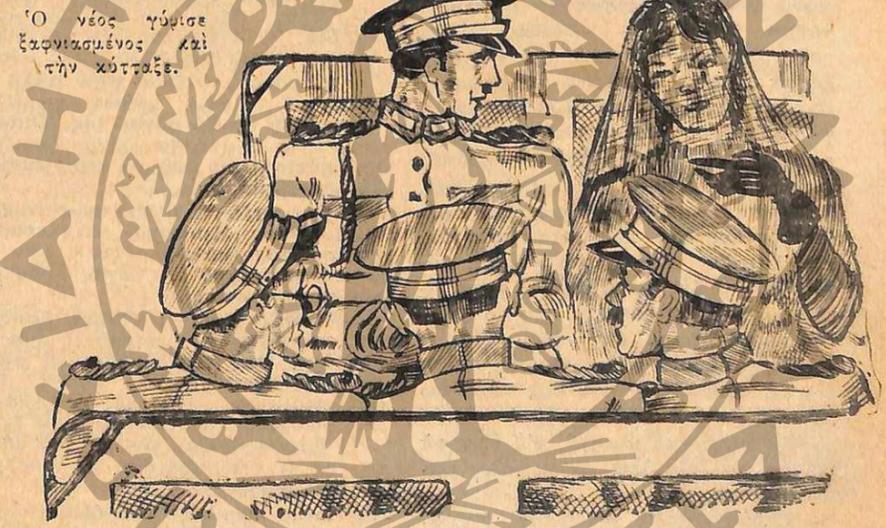
Ο νέος επί τέλους ενδιαφέρθηκε κι' άνασήκωθη να δη για τί μιλεί.

—Για τα πρόβατα κάνετε έτσι; δεν κρυώνουν. Δεν έχουν ανάγκη.

Αυτά σηκώνουν στην πλάτη τους πέντε όκάδες μαλλί...

—Γενικώς δι' όλα τα ζώα... Άχι! Δεν μπορείτε να έννοήσετε το πόσον είμαι αίσθηματίας! Η μαμά διαρκώς και παρατηρήσεις μου κάμνει.

Μαμά; Μά μπορεί μιάν γυναικία αυτής της ηλικίας να λήη την λέξη ή μαμά και μάλιστα μαμά που κάμνει τέτοιες παρατηρήσεις; Μά ό

Ο νέος γύρισε ξαφνιασμένος και την κύτταξε.

άντρας δεν είχε αρχίσει ακόμη να πονηρεύεται:

—Μακάρι κι' εμείς οι άνθρωποι να πέφταμε στη γη με τέτοιο ένα ζεστό ρούχο, σαν τα πρόβατα· εμάς μ'ως έσπευτε ο Παντοδύναμος γδυτούς, γιατί φοβότανε πώς θα φαλιριζε αν μ'ας έρριχνε λίγο μαλλί στην πλάτη.

—Μην άμαρτάνετε: 'Ο Θεός όλα έν σοφία έποίησε...

—'Εμένα μου λές!

—Και τί βλέπω; Παίζετε μουσικήν; "Αχ! Με τρελλαίνει ή μουσική.

—'Εγώ, ξεύρετε, σπουδάσει μουσικήν και γαλλικά.

—Και παίζετε κανένα όργανο; Μήπως παίζετε μαντολίνο; κιθάρα; —Τί λέτε! Πιάνο!

—'Εχετε στο σπίτι σας πιάνο;

—'Ο μπαμπάς μου έχει αγοράσει... 'Αλλ' άς μην προχωρήσω... Σεις γιατί δεν μ'ας παίζετε κομμάτι; 'Η μουσική με τρελλαίνει. Μάλιστα όταν κανένας είναι ειδήμων εις τις Νόρμες. 'Εγώ, ξεύρετε, έχω σπουδάσει βαθειά μουσική... 'Αλλά, τώρα με τ'ό πένθος...

—Γιατί φορείτε τά μαύρα;

—'Εχασα ένα σύζυγο που με λάτρευε. Μόνον που με ζήλευε πολύ... Και κυττάζοντας πάλι έδω από τ'ό παράθυρο όλο νάκι και πένθος.

—'Εξη μήνες έμενα κλεισμένη μέσα. Μά σήμερα, ή μαμά μ' έβγαλε με τ'ό ζόρι. "Αχ! Αυτή ή φύσις έχει μεγάλη gessen blanche με τά μέρη μας...

—Δέν εισθε από δώ; 'Από που εισθε;

—'Από τή Σμύρνη... Μά γιατί δεν τούς λέτε να παίξετε ένα κομμάτι; "Αχ! 'Η μουσική με τρελλαίνει.

—Πώς να παίξουν! Δεν τούς βλέπετε;

—Είναι και γέροντες... Θα μπορούν να παίξουν και να περπατάνε; Σεις βεβαίως όχι! Σεις εισθε νέος...

Οι τρεις γέροι που κάθονταν άκριβώς άπέναντί τους, είχανε ένδιαφερθή. Είχανε μισανοίξει τά μάτια τους και κύτταζαν να δουνε τί γίνεταί. Ποιός ήτανε αυτός ό μπαμπούλας που έπιανε κουβέντα με τ'ό συνάδερφό τους; Και τί λέγανε; Στυλώσανε τ'ό αυτί τους και προσπάθησαν κάνα-δυό φορές να βγάλουνε νόημα, μά έστάθη άδύνατο. Ούτε τούς βλέπανε καθαρά, και πάλι τά λόγια τους μοιάζανε μπερδεμένα, άκατανόητα, σαν να μιλούσαν ξένη γλώσσα. Τους παράτησαν τ'ό λοιπόν και γύρανε πάλι κάτω τά κεφάλια τους, ποιός από δώ, ποιός από 'κει. Μάλιστα ό πρώτος γέρος είχε αφήσει τ'ό έλεύτερο και στη μύτη του που έσταζε χάμο άσταμάτητα, κάνοντας μία διαδρομή από τ'ό μουστάκι του τ'ό ξεπορισμένο, ως τ'ό χωνί τής κορνέττας κι' ως χάμο.

—Θά παίξουμε στην 'Αθήνα...

—Σε ποιόν κέντρον δια να έλθω να σ'ας άπολαύσω;

—Θά παίξουμε παντού, εις όλα τά κέντρα και εις όλα τά μεγάλα κατ'αστήματα...

—'Ελάτε και εις την Νέαν Σμύρνην!

—Θά προτιμήσουμε τά κέντρα, Σεις οι γυναίκες, βλέπετε, εισθε

τσιγκούνες...

—Δέν με ξεύρετε έμέ: 'Ανοικτό χέρι, ανοικτή καρδιά. 'Η μαμά διαρκώς παρατηρήσεις μου κάμνει. "Ελθετε! "Ελθετε εις τ'ό σπίτι μας! Η μαμά πολύ θά εύχαριστηθή, συγγνώμη, άν εισθε έλευθερος, έλάτε να κόψουμε την πηττα... 'Η μαμά πολύ θά εύχαριστηθή...

—Είμαι παντρεμένος και με δυό παιδιά...

—Δέν σημαίνει. Δια τούς άνδρας υπάρχει πάντοτε έλευθερία. "Ελθετε! Θα περάσετε εύχάριστη βραδυά κοντά μας.

—Δέν ξερω — και άρχισε να την έπεξεργάζεται προσεχτικά — τί ώρα θά τελειώσουμε άκριβώς, και τί εισπράξεις θά κάμουμε.

—Δέν σημαίνει, τ'ας ήμέρας αυτές δεν βαρύνει ή ώρα. Θα σ'ας περιμένουμε μέχρι πρωίας, και μην σ'ας άπασχολει ή εισπράξεις, αλήθεια, δεν ρώτησα τ'ό όνομά σας...

—Νίκος.

—'Αλήθεια, Νίκο μου, μη σ'ας άπασχολεί ή εισπράξεις...

Και τόν κύτταξε έρωτικά μέσα στα μάτια.

'Από τή στάση Καλλιθέας κι' άπάνω ό Νίκος ειχε μητ'ό νόημα κι' ειχε πάρει την άπόφαση. Είχε κολακευτή. «Θά πάλω, έλεγε, θά γλεντήσω κι' εγώ μία φορά σαν άντρας περασμένη είναι, γρηά, μά δε βαρύνεσαι! Γυναίκα είναι. Μήπως θά πάω με τ'ό στεφάνι;»

—Θάρθω. Σ'ας, πώς σ'ας λένε;

—Μπέτη, και τ'ό χαμογέλασε άνάμεσα άπ' τις γάδες με τ'ό στόμα κλειστό. Τ'ό καθαυτό μου όνομα είναι 'Ελισάβετ, αλλά ό άνδρας μου με λάτρευε και με φώναζε έτσι: «Μπέτη», ζήλευε μόνο πάρα πολύ. 'Η μαμά, λέει, νάμαι τούλάχιστον τυγερή στο δεύτερο γάμο...

—Μου λέτε τή διεύθυνση σας;

—Ναι, Νίκο μου, θά κατεβήτε στην πλατεία και θά ρωτήσετε που είναι ή όδος Νικηταρά, θά τραβήξετε άπάνω, τ'ό τελευταίο σπίτι δεξιά είναι τ'ό δικό μας... Θα μ'ας άνοιξετε την καρδιά μας, που είναι κλεισμένη, θ' άκούσουμε ύστερα από έξη μήνες άνδρική όμιλία. Θα μ'ας φέρετε γούρι για τόν καινούργιο χρόνο...

—Θά έρθω όπωσδήποτε, Μπέτη...

—'Ελα, Νίκο μου, και όχι κακή καρδιά. 'Ο άνθρωπος δεν γεννήθηκε δια τ'ό χρήμα, όρεθουάρ, Νίκο μου!...

Και κάνανε ό ένας στον άλλο σινιάλο με τ'ό χέρι, καθώς χωρίζανε μέσα στο πανδαιμόνιο τής 'Ομόνοιας. 'Ενώ ή μπάντα ειχε ξυπνήσει και κύτταζε να βρ'ή τά νερά της, να δ'ή που βρίσκειται.

'Αμα κατέβηκε ή Μπέτη στην πλατεία «Νέας Σμύρνης», άναπετάριζε και σειότανε και κουνιότανε σαν νάτανε είκοσι χρονώ. "Ενας λουστράκος πήγε κοντά:

—Κυρία! Κυρία! Πάρτε βαρελότα, καπούλια, τρακατρούκες για τά παιδάκια σας. Ναι, κυρία, να κάμω κι' εγώ πρωτοχρονιά, κυρία, από σ'ας περιμένω. Πάρτε φαναράκια και φάσφορα, δυό δραχμές τ'ό ένα... 'Η βαρυπνεθούσα άνοιξε την τσάντα της κι' άγόρασε από τ'ό λουστράκο ένα φάσφορο.

'Απόψε έχουμε διασκέδαση, συλλογιστήκε. "Ενα έξοδο παραπάνω δεν βλέπει...»

ΕΛΜΗ ΑΛΕΞΙΟΥ—ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Πώς δά χορεύουσιν έφέτος οι 'Αθηναίοι

'Η χορευτική περίοδος έφέτος, ή όποια σύμφωνα με την έγκύκλιον τ'ό 'Υπουργείου Δημοσίας 'Ασφαλείας περιορίζεται εις τ'ό είκοσιήμερον των άπόκριων, θά εγκαινιασθή πάλιν με τόν έπίσημον χορόν τ'ό Παρνασσού.

'Αλλοτε ό χορός αυτός έδίδετο στα μέσα 'Ιανουαρίου, έφέτος όμως θά δοθ'ή τ'ό 22όββατον 17 Φεβρουαρίου, την παραμονή δηλ. τής πρώτης Κυριακής τ'ό Τριωδίου.

Μέσα στο είκοσιήμερο αυτό, από 17 Φεβρουαρίου μέχρι 10 Μαρτίου όπότες είναι ή τελευταία Κυριακή των 'Απόκριων, πρέπει να δοθούν όλοι οι δημόσιοι έτήσιοι χοροί των διαφόρων κοινωφελών σωματείων και ιδρυμάτων.

Φαίνεται όμως ότι πολλοί από τούς χορούς αυτούς θά μεταωθούν έφέτος, διότι δεν είναι εύκολον φυσικά να επαρκέσουν αι διάθεσιμοι αίθουσαι δια να ικανοποιηθούν όλες οι άπαιτήσεις. 'Αλλωστε επικρατεί και κάποια άμφιβολία ως προς την προθυμίαν τ'ό κοινού να γεμίση έφέτος τις χορευτικές αίθουσες.

'Οπωσδήποτε εις πολλά έργαστήρια ετοιμάζονται ήδη κοτιγίον και εις πολλούς οίκους μόδας παρατηρείται κάποια κίνησις δια τά βραδυά φορέματα και τά άλλα συναφή είδη τ'ό γυναικείου εξοπλισμού για τις χοροσπερίδες.

'Εν τ'ω μεταξύ ή κίνησις εις τά χοροδιδασκαλεία, βοηθούντος και τ'ό δυνατού χειμώνας, εξώηρηψε τις τελευταίες έδομάδες. Παρατηρείται όμως, αντίθετως προς άλλα χρονία, άθροωτέρα ή προσέλευσις τ'ό θηλυκού κόσμου ενώ άλλοτε πλειοψηφούσε τ'ό άνδρικό φύλον εις τάς αίθουσας των χοροδιδασκαλείων.

'Από ένα όμως μικρό ρεπορτάζ που έ κάναμε εις τάς αίθουσας αυτές άποκομίσαμε την έντύπωσιν ότι οι πιστοί διδάσκαλοι τής λατρείας τής Τερψιχόρης δεν είναι και πολύ ένθουσιασμένοι από την έφετεινή κίνηση. 'Ως γνωστόν, διατηρείται ή παράδοσις να μη πληρώνουν εισόδον οι ντάμες αλλά μόνον οι καβαλλιέροι. 'Αλλά, όπως είπαμε, οι καβαλλιέροι έφέτος είναι πολύ άραιότεροι.

'Εξ άλλου οικογενειακά γκρουπ έλάχιστα γίνονται έφέτος, και όπως φαίνεται ή γενική κρίσις ειχε τόν αντίκτυπό της και εις τά κάτω άκρα.

Τώρα που επετροπήσαν οι δημόσιοι χοροί, θά τονωθή βέβαια ή κίνησις εις τούς ναούς τής Τερψιχόρης, όπου οι μέν νεώτεροι θά φροντίσουν να διαχ'οθ'ουν εις την έντέλειαν τ'ό ταγκό, τ'ό φρέ και τ'ό βάλε που τούς ύπόσχεσθαι μία εύχάριστη περιπέτεια, οι δέ παλαιότεροι θά άκονίσουν λίγο τά... πόδια των.

Γενικώς στα χοροδιδασκαλεία μας έφέτος δίδεται ιδιαίτερα προτίμησις στο παλαιό διεννέζικο βάλε, τ'ό όποιον κατέκτεσε και πάλι τά τελευταία χρονία την Εύρώπη. Αυτό βέβαια ένθουσιάζει τούς παλαιότερους «αδανδ'ηδες», στην έποχή των όποιων έγροβέτο τ'ό γρήγορο βάλε, και οι όποιοι τώρα βρίσκουν την εύκαιρία να βάλουν γυαλιά εις τούς νέους.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

'Ο σωσίας μου

'Αθηναϊκό εύθυμονόγραφο του Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Με μένα συμβαίνει κάτι πολύ περιεργό: Μοιάζω καταπληκτικά μ' έναν που μου μοιάζει αφάνταστα. Πολλοί φίλοι μου, που μάς έχουν δ'ή και τούς δυό, λένε πώς εκείνος μου μοιάζει περισσότερο άπ' όσο τ'ό μοιάζω εγώ, αλλά αυτό τ'ό σημείο δεν έχει διαλευκανθή ακόμα έντελώς.

Τ'ό ότι βρίσκεται ένας άνθρωπος να έχη τ'ό ίδιο πρόσωπο και την ίδια κόψη με μένα, δεν μου φαίνεται θαύμα. 'Ολοι οι μεγάλοι άνθρωποι έχουνε τ'ό σωσίας τους. "Εγω, λοιπόν, κι' εγώ τ'ό δικό μου. Γεγονός, όμως, είναι ότι αυτή ή όμοιότης μου έχει δώσει ως τώρα πολλές ένοχλήσεις, άπειρες ένοχλήσεις.

Μ' έχουν σταματήσει για να με ρωτήσουν αν διώρισα κάποια κοπέλλα που μου είχαν στείλει συστημένη, πώς μου φάνηκαν οι πέρδικες που μου ειχε στείλει κάποιος που πρέπει να ήταν κυνηγός, αν εξακολουθώ ακόμα να υποφέρω από τούς ρευματισμούς μου και άλλα πολλά. 'Ολ' αυτά βέβαια είναι ένοχλητικά, αλλά είναι πάντα μικροπράγματα. Και με παρηγοούσε μονάχα ή σκέψη πώς τις 'ιδιες περιπου ένοχλήσεις θά ύφίσταται και ό σωσίας μου, ίσως μάλιστα και περισσότερες.

— — —

'Ημουν άποφασισμένος ν' αφήσω τά πράγματα να τραβούν τ'ό διασκεδαστικό αυτό δρόμο, αν δεν μου συνέβαινε πριν λίγες μέρες μία έξαιρετική περιπέτεια.

'Ητανε βραδάκι κι' άνέβαινα την όδον Λυκαβητ'ου. Ξαφνικά ένα αυτοκίνητο σταματάει δίπλα μου, μία πορτίτσα άνοίγει και μία γλυκειά γυναικεία φωνή μου λέει:

—Παυλάκη! "Ελα μέσα, χρυσό μου!

'Εγύρισα. ("Εχω συνηθίσει ν' άκούω πάντα στο όνομα Παυλάκης). Είθα μία όμορφη και γοητευτική γυναίκα να μου χαμογελά. Σκέφτηκα να π'ω την αλήθεια σχετικά με τ'ό όνομά μου, αλλά δεν ξερω πώς μου ήρθε και τ'ό άνέβαλα για άργότερα.

«'Ας αφήσω αυτή την ιστορία να ι-δ'ω πο'ό θά καταλήξη», ειπα μέσα μου. Και μπήκα στο αυτοκίνητο.

—'Ετσι κάνει ό κόσμος; μου ειπε μόλις έμπήκα. "Ενα μήνα έχεις να δώσεις σημεία ζωής.

'Εξήγησα συγγνώμην: Πολλές δουλειές κ.τ.λ. 'Αλλά δεν την ειχα ξεχάσει.

—Και τώρα που θά π'ωμε; με ρώτησε, καθώς τ'ό αυτοκίνητο τραβούσε ίσια.

—'Οπου θέλεις εσύ.

—'Ελα σπίτι μου! 'Ο άντρας μου θάρθη άργά άπόψε...

—Μά δεν τ'ό βρίσκεις έπικίνδuno;

—Μπα; Και από ποτέ άρχισες να μου φοβάσαι; "Αλλες φορές δεν σ' ένοιαζε καθόλου!

— "Ατιμε μου φώναξε, εσύ ό καλύτερος φίλος μου!...

φνικά κι' παρουσιάστηκε άγριος κι' άπειλητικός ένας κύριος: Κατάλαβα πώς ήτανε ό άντρας της, γιατί εκείνη λιποθύμησε. "Εγώ δεν ήξερα τί να κάνω.

—'Ατιμε! μου φώναξε. "Εσύ, ό καλύτερος φίλος μου! Δυό μήνες τώρα σε παραφυλάω.

'Ετραβήξε ένα περιστρόφο. Μάλιστα. "Ενα περιστρόφο. "Εκείνη τή στιγμή ειπα πώς ξεφολύσα πιά όριστικά με τή ζωή, για λογαριασμό τ'ό σωσίας μου, αλλά ή Θεία Πρόνοια θέλησε να μην πάρη φωτιά τ'ό όπλο. Τότε εγώ πέταξα μία πολυβρόνα στα πόδια τ'ό συζύγου, εκείνος μπερδεύτηκε, έπεσε χάμω κι' έτσι β'οηκα την εύκαιρία να τ'ό βάλω στα πόδια, ενώ άκουγα πίσω μου τή φωνή του:

—Κσά! Αύριο θά τ'ά πο'ωμε στο γραφείο σου!

— — —

'Εκείνο τ'ό βράδυ, λοιπόν, την έγλύτωσα φτηνά!

'Αρχισα όμως να σκέπτομαι πιά πώς έπρεπε να δώσω ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία τής όμοιότητος, για να μην έχω και στο μέλλον κα-εόμοιες γκοτ'ούρες.

Πέρασε μία βδομάδα έτσι, χωρίς την παραμικρή ένόχληση. Κι' αυτό μου ήτανε πολύ εύχάριστο. Προχτές όμως θυμήθηκα πώς κάποιος φίλος μου μου χρωστούσε από καιρό πέντε χιλιάδες δραχμές. "Επήγα να τόν βρω.

—'Χρήστο, τ'ό είπα, ήρθα για κείνο τ'ό χρέος...

—Μπα! Δεν πειράζει, κα'όμενε. Δεν έχω ανάγκη.

—Τί θά π'ω δεν έχεις ανάγκη; Δεν σε καταλαβαίνω.

—Για τις τρεις χιλιάδες, άδερφέ, δεν μιλάς;

—Τρεις τις έκανες; "Αν δεν κάνω λάθος, πέντε είναι.

—'Οχι, τρεις είναι...

—Πώς είναι τρεις, άφο' σου ειχα δώσει πέντε;

—Βρε παιδί μου, τις πέντε σου τις έδωσα!

—'Ασε τ' άστεία, Χρηστάκη!

—'Ελα, Παναγία μου! Την περασμένη Κυριακή δεν σε συνήνησα στο Σύνταγμα και σου τις έδωσα; Μάλιστα, επειδή ειχες ανάγκη, μου ζήτησες να σε διευκολύνω με άλλες τρεις χιλιάδες που θά μου τις έδινες σε τέσσερες μέρες. Κι' εγώ σου τις έδωσα!

Κατάλαβα τί ειχε συμβ'ή.

—Την πάθαμε, Χρηστάκη! έκόναεσ. Την πάθαμε. Τις έδωκες στον 'άλλον!...

—Φτο! να πάση ό διόλολος! Έκανε ό Χρηστάκης. Γι' αυτό μου ράμνικες τ'ό άδύνατος εκείνη την ήμερα!... Πο'ό να τ'ό ξερα!

— — —

Αυτή ή ιστορία δεν μπορούσε να τραβήξη άλλο. Πήρα την άποφαση και τ'ό καπέλλο μου και πήγα κατ' εύθειαν στο'ό σωσίας μου, Κόριε, τ'ό είπα, είμαι εκείνος που σ'ας μοιάζει!

—Τ'ό βλέπω! Λοιπόν;

—'Ηρθα να διεκδικήσω κάποιες όχτώ χιλιάδες που εισπράξατε κατά λάθος, ενώ έπρεπε να τις πάρω εγώ!

—Μάλιστα. 'Αλλά κι' εγώ ειχα έ-δ'ω ένα έπεισόδιο προ ήμερών.

—'Εννω' τί θέλετε να π'ητε! 'Αλλά ξερέτε ότι πα'ρα λίγο να γίνω μακαρίτης εξ αιτίας σας;

—Κι' εγώ εξ αιτίας σας;

—Σκέφτηκα λίγο και ειπα:

—Φταίει μόνο ή όμοιότης μας.

—Και τί θέλετε να γίνη;

—Νά κατανοήσουμε αυτή την όμοιότητα. 'Ο ένας από τούς δυό μας θ' αφήση μουστάκι και μουσι!

—Είμαι άπολύτως σύμφωνας. 'Αλλά ποιός από τούς δυό;

—Θά οίξουμε κορώνα-γράμματα. "Αν έρθη κορώνα, θ' αφήσω εγώ. "Αν έρθη γράμματα, έσεις.

—Θαυιάσια!

—'Εα'εα. "Ησθε κορώνα!

Κι' έτσι, κύριοι, σε λίγες μέρες θά σ'ας έμφανισθ'ω άγνωριστος και άευσόεβαστος. 'Αλλά θά βρω την ήσυχία μου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Το «Σκρίπ» του Κουσουλάκου

Το 1893 τα δημόσια οικονομικά της Ελλάδος ήταν σε κακά γάγια. Η τότε Κυβέρνηση του Σωτηροπούλου έκανε διαπραγματεύσεις για να γίνει στην

Η ιστορία της λέξεως «σκρίπ». — Πώς εξέδόθη το «Σκρίπ» ως μικρή σατυρική εφημερίς — Η πρώτη πεντάλεπτη εφημερίς. — Οι συνεργάται του καθημερινού «Σκρίπ». — Πώς εκλάπη με περιέργων τρόπον μία σπουδαία ειδήσις της «Πρωίας». — Ο Ε. Κουσουλάκος ως εθθυμογράφος. — Το «Σκρίπ» υπό την διεύθυνσιν του κ. Γρ. Ευστρατιάδη.

Και από τότε στα τυπογραφεία των εφημερίδων λαμβάνονται περισσότερες προφυλάξεις...

Αγγλία ένα δάνειο για την κεφαλαιοποίηση όλων των εθνικών γραμμών. Αυτή ήταν η αιχμή της σωτηρίας! Για το δάνειο αυτό εξεδόθησαν στην Αγγλία μετρίως με κουπόνια, που έπλησαν την ελληνική ονομασία «σκρίπ». Η λέξη έμπεσε άμεσα στον τόπο μας και όλος ο κόσμος στην Ελλάδα μιλούσε για τα «σκρίπ» και συζητούσε αν έσυμφερον ή όχι στην Ελλάδα η έκδοσή τους. Ρήγωνα τα παρέλασε και ο Θέμος Αννινός στις γαλλοεγγραφίες του, που εδημοσιεύοντο στο καθημερινό «Αστύ». Και δεν έκανε κανείς στην Αθήνα τίποτε άλλο παρά συζητήσεις για τα «σκρίπ»...

Ταφικά εκείνες τις ημέρες έκυκλοφόρησαν ένα μικροσατυρικό φυλλάριον στην Αθήνα με τον τίτλο «Σκρίπ». Ήταν εφημερίς σατυρική και διευθυντής της και συντάκτης της ο Εὐάγγελος Κουσουλάκος. Η έκδοσή του ονόμασε από το φλογερότερο θέμα της επικαιρότητος, δείχναν ότι ο εκδότης του «Σκρίπ» είχε ισχυρή δημοσιογραφική αντίληψη. Κι έτσι το «Σκρίπ» ευεγλώσεν, έζησε κι έπαιξε μεγάλο ρόλο στην Αθηναϊκή δημοσιογραφία.

του καθημερινού «Σκρίπ» ήταν και ο Δ. Χατζόπουλος, κατόπιν απεσταλμένος ανταποκριτής του στο Βερολίνο, καθώς και ο κ. Ζαχ. Παπαντωνίου, που έγραφε χρονογραφήματα κι εδημοσίευσε στην ίδια εφημερίδα και τα «Πολεμικά τραγούδια» του, εμπνευσμένα από τον πόλεμο του 1897.

Αργότερα συντάκτες στο «Σκρίπ» ήταν πολλοί και έλλεικτοι δημοσιογράφοι και λογοτέχνες. Μ' αυτούς το φύλλο έγινε πολύ ενδιαφέρον. Η εδημοσιογραφία

Ο Ε. Κουσουλάκος

του ήταν πλήρης και η σύνταξή του πολύ καλή. Άγριος όμως ήταν ο συναγωνισμός του με τις άλλες εφημερίδες. Σχετικά μ' αυτόν διηγούνται πολλά περιεργα.

Έγραφα διηγούνται ότι την είδηση της διακοπής των σχέσεων Ελλάδος και Τουρκίας, όταν έγινε ο πόλεμος του 1897, την έλαβαν οι τυπογράφοι του «Σκρίπ» με περιέργων τρόπον από την «Πρωίαν», που ήτα τότε το δημοσιογραφικό όργανο της Κυβερνήσεως. Οι δύο εφημερίδες εστουγιμοβουτούτο σε δύο παράλληλα διαμερίσματα στην Στοά Παύλου. Μία γυάλινη πόρτα εζώριζε τα διαμερίσματα. Από την κίνηση και από την ανησυχία, που μετεδόθη στο τυπογραφείο της «Πρωίας» το προσωπικό του «Σκρίπ» εκατάλαβε ότι σπουδαία είδηση εβρασε. Τότε ένας καλός τυπογράφος ανέλαβε να κατασκοπεύσει. Παρηκολούθησε την είδηση, πίσω από το τζάμι. Ο στοιχειοθέτης της «Πρωίας» στάθηκε μπρος στην κάσση και άρχισε να στοιχειοθετεί και ο τυπογράφος του «Σκρίπ» από τις κινήσεις των χεριών προς τα διάφορα ασπίδια της κάσσης εκατάλαβαν τα γράμματα και κατάφερε να γράψει ολόκληρη την είδηση. Άμεσα η είδηση εστοιχειοθετήθη και στο τυπογραφείο του «Σκρίπ» κι έμπηκε στο φύλλο. Η περιέργη αυτή κλοπή εμειναν ιστορική.

δύο πεντάλεπτων: «Σκρίπ» και «Ευπρία». Διάφορες πανουργίες έμπηκαν τότε σ' εφαρμογή. Μεταξύ των άλλων περιέργων προσπαθειών, διηγούνται οι παλαιότεροι ότι, ο Κουσουλάκος κατέστρεψε συνόμοτικόν σχέδιον για ν' απαγάγη ολόκληρο το συντακτικό προσωπικό του «Σκρίπ». Μά το σχέδιον απέκλυθη την τελευταία στιγμή κι εμεινωθή.

Ο ίδρυτής και διευθυντής επίσης του «Σκρίπ» Εὐάγγελος Κουσουλάκος είχε γεννηθή στας Καλύμιας το 1861 και απέθανε στην Αθήνα το 1903. Εσπούδασε Νομικά και κατόπιν νεώτατος έγινε συντάκτης των πολιτικοσατυρικών φύλλων. Από το 1880 έως το 1885 συνεργάσθηκε στον «Ασπυδαίον» και από το 1885 έως το 1890 στο σατυρικό «Αστύ». Έγραφε σατυρικά και εθθυμογραφικά, πεζά και έμμετρα με το ψευδώνυμο Πελαργός.

Κατόπιν εργάσθηκε στο καθημερινό «Αστύ» από το 1890 έως το 1893. Έγραφε χρονογραφήματα, και σημειώματα. Συγγρόνος ήταν και ανταποκριτής στον «Νεολόγον» της Κωνσταντινούπολεως, που εξέδιδεν ο Βουτυράς. Για λίγο καιρό εγραμμάτισε και Διευθυντής του Εθνικού Τυπογραφείου. Άλλα μόλις εξέδωκε το «Σκρίπ» άφισε κάθε άλλην ασχολία και κατέγινε με την εφημερίδα του. Με μεγάλην λοιπόν επιτυχία την διηθούσε μέχρι του 1903, που πέθανε.

Μετά όταν πέθανε ο Εὐάγγελος Κουσουλάκος ανέλαβε την διεύθυνσιν ο κ. Γρηγόριος Εὐστρατιάδης, δικηγόρος και πολύ μορφωμένος δημοσιογράφος.

Ο κ. Εὐστρατιάδης ώδήγησε το «Σκρίπ» σε νέα πρόοδο. Έφερε νέου σχήματος κυλινδρικό πιεστήριο και άρχισε να εκδίδη την εφημερίδα οκτασέλιδη ή εξεσέλιδη. Η κυκλοφορία της ηξήθη, αλλά και το κύρος της. Και πρέπει να σημειωθή ότι ο κ. Γρ. Εὐστρατιάδης και η εφημερίδα του διεκρίνοντο για την εθθύτητα και για την σταθερότητα των πολιτικών ιδεών τους.

Το «Σκρίπ» με την διεύθυνσιν του κ. Εὐστρατιάδη εζυχολούθησε να εκδίδεται έως το 1929. Έτσι η εφημερίδα αυτή εζήσε 36 χρόνια.

Δέκα χρόνια μετά την διακοπή της, δηλαδή το 1939, έγιναν άποπειρα να εναεκόδοθη το «Σκρίπ» ως καθημερινή εφημερίδα, όχι όμως από τον ίδιον τον κ. Εὐστρατιάδη. Η άποπειρα απέτυχε και το «Σκρίπ» διεκόπη μετά έκδοση ολίγων ημερών.

Τα εθθυμια του δικαστηριου

Εύτυχές τέλος

Γου κ. Α. ΨΑΘΑ

Το εθθυμιο του κατηγορουμένου κατέχει ο... γαμβρός! Ένας γαμβρός, όμως, του κακού καιρού. Άξυριστος, άπλυντος, μελαγχολικός και... σκασίφρχης. Πώς και γιατί; Έχεν άποφασισή ο άνθρωπος να χορεύη και αυτός τον χορόν του Ήσασια και να διαλευκάνη και αυτός το μέγα μυστήριο του γάμου. Άλλά συνέθη ή διαλευκάνσις του μυστηρίου, από ύπερμετρον ζήλον να γίνη μίαν εβδομάδα περίπου πριν από την όρισθείσαν, για το γεγονός ήμέραν — έντελώς άνεπισήμως. Έμεινε δε κατάπληκτος και σύνονος: —Αυτό είναι λοιπόν ο γάμος; Η θεακτική περισσότερο, που τον εθθηθησε εις τόν έργον του, άμοιρη διπλωματικών γνώσεων και στρατηγικής τακτικής, του άπηήτησε με άλλο ερωτηματικόν άκόμη έντώνωτερον: —Γιατί; —Μά, έξρω γώ, —Οχ ζήσουμε μαζί, Σπυράκη, —Μμμ... —Τι έμοϋ; και «ξεμού»; Άλλά ο φιλομειδής και βιαστικός γαμβρός κ. Σπυράκης έχασε πλέον κάθε ενδιαφέρον για τα παρακάτω, αφού εζώφλησε το σπουδαιότερον κεφάλαιον της εύτυχίας που τον άνέμεινε. Άμοιρας και αυτός διπλωματικότητας και τακτικής, εθεώρησε προιττόν να δώση περισσότερες εθηνήσεις και έτσι έκανε μεταβολήν και άηληθε. Έννοείται ότι ή θραπέτευσις αυτή, άπροσδάκητος και άνεξήγητος για την οικογένεια, επροκάλεσε άνωστάτωση και έπειτα άγρια καταβίβειν, που δεν έμεινε χωρίς άποτέλεσμα. Και κατά τόν τήπον αυτόν, ή ύπόθεσις μοιραίως ήθε ένώπιον της Δικαιοσύνης, ή όποια συνάλαβε εκ του άτιου την διαπότην και τόν εκάθησε στο εθθυμιον να νά δώση λόγον των πράξεών ήνι. Έκει μαινόνται, κληθέντες, μελλόνυμοι και πιθόρικά και γαμήλια υφάρτιος δια ζήτησιν επί πίνικι την κενήν κεφαλήν του σκασίφχοϋ.

γιακή. Το λοιπόν, μου λέει ο Σπυράκης: «Τι ώρα, τί την Κεργιακή...» Με έννοείτε; Το λοιπόν και εγώ, που δεν έκοβε το ξερό μου και δεν μου πήγαινε ο νους μου στο κανό, είπα: «Τί τώρα, τί την Κεργιακή.» Και προτού έρθη ή Κεργιακή, ο κύριος έχάθηκε. Ο Σπυράκης εδω, ο Σπυράκης εκει, πουθενά ο Σπυράκης! Έκατσα χάμω και έκλαιγα, το λοιπόν, και τραβούσα τα μαλλιά μου. Και την Κεργιακή αν παντρευτήκας εσύ κ. δικαστή, άλλο τόσο παντρευτήκα κι' εγώ. Από την συγκινητική αυτήν και άπληκην κατάθεσιν προκύπτει ότι ή

- Αυτό είναι λοιπόν ο γάμος;
- Η θεακτική περισσότερο, που τον εθθηθησε εις τόν έργον του, άμοιρη διπλωματικών γνώσεων και στρατηγικής τακτικής, του άπηήτησε με άλλο ερωτηματικόν άκόμη έντώνωτερον:
- Γιατί;
- Μά, έξρω γώ,
- Οχ ζήσουμε μαζί, Σπυράκη,
- Μμμ...
- Τι έμοϋ; και «ξεμού»;

Άλλά ο φιλομειδής και βιαστικός γαμβρός κ. Σπυράκης έχασε πλέον κάθε ενδιαφέρον για τα παρακάτω, αφού εζώφλησε το σπουδαιότερον κεφάλαιον της εύτυχίας που τον άνέμεινε. Άμοιρας και αυτός διπλωματικότητας και τακτικής, εθεώρησε προιττόν να δώση περισσότερες εθηνήσεις και έτσι έκανε μεταβολήν και άηληθε. Έννοείται ότι ή θραπέτευσις αυτή, άπροσδάκητος και άνεξήγητος για την οικογένεια, επροκάλεσε άνωστάτωση και έπειτα άγρια καταβίβειν, που δεν έμεινε χωρίς άποτέλεσμα. Και κατά τόν τήπον αυτόν, ή ύπόθεσις μοιραίως ήθε ένώπιον της Δικαιοσύνης, ή όποια συνάλαβε εκ του άτιου την διαπότην και τόν εκάθησε στο εθθυμιον να νά δώση λόγον των πράξεών ήνι. Έκει μαινόνται, κληθέντες, μελλόνυμοι και πιθόρικά και γαμήλια υφάρτιος δια ζήτησιν επί πίνικι την κενήν κεφαλήν του σκασίφχοϋ.

- Αλλά, να και ή παθούσα.
- Μικρούλα, κοντούλα, αδυνατούλα, κτρινούλα, τρέμει ως σπουργιτάκι κάτω από την άυστηράν φάτσαν του προέδρου.
- Λέγε μας, τί έγινε;
- Τί να γίνη κ. δικαστά μου.
- Τί να γίνη; Τότε γιατί ήρθατε εθω πέρα; Άρραϊα δουλειά!
- Ήταν άρραβώνιαστικός μου.
- Ο κατηγορούμενος;...
- Μάλιστα.

Και το βλέμμα συγκινημένον στρέφεται στο εθθυμιο του κατηγορουμένου, που όποιοι τα γένεια, λέτε και μεγάλων άν αρκετά, σαντιμέτρ από την ώρα που κατέλαβε την τριτοπιον έκείνη θέση. Ύστερα το βλέμμα ζανωγύρισε στον προέδρου και κατόπιν χαμηλώνει με αιδω: —Ήταν να παντρευτούμε την Κερ-

—Έκατσα χάμω και έκλαιγα...

παθούσα κοντά στα άλλα είναι και λιγάκι χαρούλα. —Πήγαινε. —Πηγαίνω, κ. δικαστή. —Άντε, λοιπόν! —Ύστερα, άπότομα, ένας λυγμός: —Και να μην τόν κρεμάσετε, κ. δικαστή. —Μά μην τόν κρεμάσωμε; —Μου είπαν (άφωνα δάκρυα και λυγμοί) ότι εάν και εφ' όσον τόν πάμε στο δικαστήριο, θά τόν κρεμάσουν γι' αυτό που έκανε. —Πάψε, γτέ, μη κλαίς. —Μά μην τόν κρεμάσετε! —Τόν λυπάσαι, Ε; —Εμ' κρμα είναι, κοτζάμ παιδί. Έκει τίποτις φυλακή, τίποτις τέτοιο να τόν βάλετε! —Τόν άγαπάς άκόμα, Ε; —Εμ... Νέα δάκρυα. Νέοι λυγμοί. Οι σκληρότεροι από το άκροατήριο γελοούν μη την συγκινητική άφέλειαν της κοφάλλας. Άλλά οι πιο εύαίσθητοι την πασοκοιούσαν με συμπόνιαν, καθώσ άπομακρύνεται στον διάδρομον του τριμελοϋς πινυμένη στους λυγμούς. Με την εθθυμιοτήτων δέν συμφωνεί καθόλου ο πατήρ. Αυτός ενει μουστάκι. Και ύφος άγριον. Και βήμα σταθερόν. Έχει

άκόμα σεβαστήν, καλίαν και τρόπους θηριώδεις. Έξω φρενών από την λιποψυχίαν της κόρης, προσέρχεται με διαθέσεις άγρίας: —Νά τόν κρεμάσετε! —Στάσου, ντέ! —Τόν παληάνθρωπο! —Πώς λέγεσαι; —Είμαι ο πατέρας της. —Πώς λέγεσαι; σε ρωτώ. —Θεμιστοκλής Τσαλαβούτας. —Επάγγεμα; —Μάνδρα. —Τί μάνδρα; —Καυσόξυλα και κρασί. —Έτώ; —Πενήντα πέντε.

Ορκίζεται με δυσφορίαν. Βιάζεται να τά πη. Και όταν φτάνη τέλος πάντων ή στιγμή, ζητά την άμεισον έκτέλεσιν του γαμπρού. Δεν περιλείπει δε να προσθέση ότι θά τόν έκτελούσε ο ίδιος, αν δεν είχε ολόκληρη οικογένεια στο κεφάλι του. —Μ' έννόησες; —Σέριες τίποτε άλλο; —Τόν παληάνθρωπο. —Πήγαινε.

Θεύγει. Και έρχονται άλλοι μάρτυρες — μέναι πνεόντες άλλοι. Καλείται στο τέλος και ο γαμβρός να άπολογηθή. —Άκουσε γιατί σε κατηγορού; —Τ' άκουσα κ. πρόεδρε. —Τί άπολογείσαι; —Τί να άπολογηθώ, κ. πρόεδρε; Είμαι για παντρεία εγώ; —Γιατί; —Δεν βλέπεις το χάλι μου; —Τότε, πώς άρραβωνιάστηκε; —Αμ' έξρω γώ, πώς μούρθε. Κι όταν ήταν να γίνη ο γάμος, το καλοσκέφτηκα το πράγμα, είπα να μην πάρω την κοπέλα στον λαϊμό μου! Για τόν καλό της. Γιατί την άγαπάω την κοπέλα. Άλλά... με βλέπεις πώς είμαι, κ. πρόεδρε; Ουτε παντελόνι δεν έχω να φορέσω. —Αυτά έχεις να πής; —Αυτά.

Κάθησε κάτω. Η υπεράσπισις είπε, βέβαια, τα δικά της. Είπε και τα δικά της ή πολιτική άγωγή. Προηγουμένως ο εισαγγελεύς είπε και αυτός πολλά. Άλλά το δικαστήριο έθεσε ώμόν το πρόβλημα εις τόν κατηγορούμενον. Η να τελήση τόν γάμον ή να πάη μέσα ένα χρόνο και να πληρώση δύο χιλιάδες ψυχικήν άδύνην. Και ο κατηγορούμενος σκεφθείς ολίγον, άπεφάσισε: —Από τη φυλακή, καλλίτερα ο γάμος. Κοιμάτια να γίνη.

Και ή περιπέτεια έτελείωσε εν μέσφ γενικής εύτυχίας, όπως τελειώνουν όλοι αι ιστορίαι εις τα άμυρικανικά φίλμ. Δ Ψ Θ Α Σ

Ο Άνθρωπος

Πού γύρισε από τον ήλιο κόσμο

Από τα προηγούμενα

Κυνηγημένος από τη θύελλα του Ευρωπαϊκού πολέμου το 1914 ο Γιάγκος Φρέδης γυρίζει από τη Γαλλία, όπου έμεινε ως τότε, στην πατρίδα του τη Χαλκίδα. Αντίκρου στο πατρικό του σπίτι, εξακολουθεί να μένει η πανέμορφη Λούλα, το λουλουδι του Εύριπου, όπως την λένε στην Χαλκίδα, για την ομορφιά της. Ο Γιάγκος και η Λούλα έπερασαν μαζί τα παιδικά των χρόνια. Η Λούλα όμως είναι απαρηγήστη τώρα, γιατί ο πατέρας της, ένας ευκατάστατος εγγουστασιάρχης της Χαλκίδας, θέλει να την παντρεύη με ένα νεαρόν τραπεζιτικό υπάλληλο, τον Άγγελο Σ... τον όποιον εκείνη τον απορροί, επειδή είναι θεβαία, ότι ο Άγγελος θέλει να την παντρευθί για την προίκα της. Ο πατέρας της Λούλας, που νομίζει την κόρη του υπεθύνη, για τη διάλυση του συνοικεσίου, την φέρνει στην Αθήνα, και την κλείνει έσωτερική σ' ένα οικοτροφείο, για να πάρη το δίπλωμά της από το Άρσάκειο. Ο αληθινός όμως ένοχος της διαλύσεως του συνοικεσίου είναι η φίλη της Λούλας, η Μιμή, που κατάφερε, με ένα διαβολικό τέχνασμα και συκοφαντώντας τη Λούλα στον Άγγελο, να κάνει τον νεαρόν τραπεζιτικό υπάλληλο να την αγαπήση ποελλά. Έν τώ μεταξύ ερχονται στην Αθήνα ο Γάμος με την μητέρα του. Συναντώνται με τη Λούλα και ένας άγνος έρωτας, που τον συνδέουν οι όμορφες αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας, αρχίζει να γεννιέται στις καρδιές των. Ο Γιάγκος όμως πέφτει θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος και μεταφέρεται στο νοσοκομείο. Εκεί η Λούλα γίνεται η ναυουόιστρα του πόνου του και οι καρδιές τους, αλόνε πιδ ελεύθερα. Έν τώ μεταξύ η Μιμή παντρεύεται τον Άγγελο, ο όποιος μεταπίθεται στο Κενταικό κατήστημα της Τραπεζής στην Αθήνα κι έτσι οι νεόνυμφοι εγγαθίστανται στην Πρωτεύουσα.

10^{ον}

«Ω κόπος! είπεν εκείνος. Άπεναντίας μεγάλη μου ευχαρίστηση. Μά έλάτε κάτω στο περιθώλι. Όχι εδώ στον σαλαμο. Δέν υπάρχει λόγος να μάς θυμίζη ή φωτογραφία το νοσοκομείο.»

«Κατεθήκαμε στον κήπο και προχωρήσαμε προς τα πεδκα. Σε μία έμορφη γωνία του περιθωλιού, ο κισσός έσκαρφάλωνε προς το μεγάλο μπαλκόνι του θαλάμου και ανάμεσα στα φύλλα του ξεποόβαλλον τά λουλουδάκια, που μοιάζουν σαν γαλαζία χωνία.

— Έδω να σταθίτε, δεσποινίς Λούλα, άκουσα τη φωνή του κ. Γιάγκου. Έδω, για να έχετε πάνω από το ώραιο κεφάλι σας, τη λουλουδένια αυτή γιρλάντα!

» Εστάθηκα, κάτω από τη λουλουδένια γιρλάντα, ενώ εκείνος έτοιμάσε τη φωτογραφική μηχανή του. Η άλληθια ήταν ότι εφοδόμου, μη τυχόν άποτύχη ή φωτογραφία, γιατί ήμουν πολύ ταραγμένη. Οι ευγενικοί τρόποι του ώστόσο, με καθούχαζαν. Σε μία στιγμή, άφου έτοιμάσε τη φωτογραφική μηχανή, ήλθε κοντά μου και φέρνοντας σχεδόν γύρω από το κεφάλι μου τά φύλλα του κισσού και τά γαλαζία χωνάκια που ξεπρόβαλλαν ανάμεσα σ' αυτά, μου είπε σιγά, με χαμηλή φωνή, σχεδόν ψιθυριστά:

— Όπως ή όμοφία σας και τά νείατα σας μοιάζουν με το άνθος της μυγδαλιάς, έτσι πρέπει να τά στεφανώνη πάντα μία λουλουδένια γιρλάντα!...

» Πρώτη φορά άκουα τά διορφα αυτά λόνια. Σε μία στιγμή—ώ, ναί, τό κατάλαβα — έμεινα έκστατική, σαν μαγευμένη, νοίος να μπορώ να πώ ούτε λέξη. Έπειτα εκείνος άπομακρύνθηκε κι' έτοιμάσθηκε να πάρη την πόζα. Ένω μία άνυπονοησία να ιδώ πώς έβγήκα σ' αυτή τη φωτογραφία! »

— — —

« Π α ρ α σ κ ε υ ή π ρ ω τ ή,

» Τήν περασμένη νύχτα ξύπνησα πολλές φορές.

» Αισθανόμου ζωνρή την έπιθυμία να σηκώθω και να γράφω έδω, στον πιστόν αυτόν άψυχον σύντροφό μου. Μά ο κανονισμός του οικοτροφείου δέν μάς έπιτρέπει να ανάθωμε τη νύχτα τό φώς. Έξ άλλου εφοδόμου, μη τυχόν προδοθώ! Και τώρα άκόμη που γράφω τά λόγια αυτά, τά γράφω με τόσο φόβο! Τ' άλλα κορίτσια του οικοτροφείου ηγαυιοέρονταν γύρω μου και καμιά φορά σαν να μαντεύουν τί γράφω, ρίχνουν λοξές ματιές στο φτωχό μου τετράδιο. Βουθοόν άκούη σ' αυτά μου τά λόνια που μου είπεν ο κ. Γιάγκος, την ώρα που ήθελε να με φωτογραφίση. Μερικές φορές μάλιστα νομίζω πώς τά άντικούζω, γαργαμένα με μεγάλα κόκκινα γράμματα στους γυμνούς τοίχους του οικοτροφείου.

« Όπως ή διορφία σας και τά νείατα σας μοιάζουν με το άνθος της μυγδαλιάς έτσι πρέπει να τά στεφανώνη πάντα μία λουλουδένια γιρλάντα! »

Τά σκέπτομαι και τά ενασκέπτομαι, μά τού κάκου προσπαθώ να βρω τό νόημά τους. Έπειτα θυμιάμαι ότι σαν γιωρήθηκαμε, μου έσφιξε το χέρι, όπως δέν μου τό είχε σφι-

Μία αληθινή ιστορία που μοιάζει σαν μυθιστόρημα υπό ΑΘ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

Ξει ποτέ άλλοτε, σαν να ήθελε να το κρατήση περισσότερες στιγμές μέσα στο δικό του. Παράξενο! Το οικοτροφείο, που είχα αρχίσει να το βρίσκω τόσο συμπαθητικό, μου φαίνεται τώρα σαν μία φυλακή.»

— — —

» Π α ρ α σ κ ε υ ή ά π ό γ ε υ μ α .

» Γυρίζοντας το μεσημέρι, μαζί με τ' άλλα κορίτσια και με τον άπαραίτητο συνοδό μας που έρχεται και μάς παίρνει από το Άρσάκειο, βρήκα στο γραφείο του οικοτροφείου τη Μιμή να με περιμένη. Ήταν μόνη της, χωρίς τον άνδρα της και μου δικαιολογήθηκε πώς ο άνδρας της είναι άπηχολημένος πολύ στην Τραπεζα, γι' αυτό δέν τη συνώδευσεν. Ένώ όμως εγώ την άγκάλιασα και τη φίλησα με μενάλη χαρά — είχαμε τόσον καιρό να ιδωθούμε — εκείνη μου έφέρθηκε σχεδόν ψυχρά, έπιφυλακτικά.

» Γιατί άρα γε; Και κάθε φορά όπου μιλούσε για τον άνδρα της, νόμιζα πώς έβλεπα ανά μάτια της μία ειρωνική λάμψη. Γιατί άρα γε; Μήπως εξακολουθεί να νομίζη ότι ή έπιθυμία μου ήταν να γίνω γυναίκα του Άγγέλου και ή άρνησή μου για το συνοικείο αυτό ήταν καμώματα; Η άλληθια είναι ότι άπέφυγε να με καλέση στο σπίτι της, γιατί άκόμη, μου είπε, δέν τακτοποιήθηκε. Γι' αυτό μου ύποσχέθηκε ότι θα εναλλάθη μία άλλη μέρα στο οικοτροφείο για να μου πη πότε θα με περιμένη στο σπίτι της. Θα δούσω ζούρ-φίξ, μου είπε. Τη στιγμή όμως που έφευγεν, άκουσα την κ. Διευθύντρια του οικοτροφείου να λήη σιγά στην έπιμελήτρια για τη φίλη μου:

— Τί χτυπητό ντύσιμο! » Τότε μόλις έπρόσεξα ότι ή Μιμή ήταν πολύ κτυπητά ντυμένη και άρκετά βαρύτητα και τό μακιγιάζ της προκλητικό. Άλήθεια, άν και με συν-

δέη με τη Μιμή παλιά φίλια και είμαι ευχαριστημένη πολύ, γιατί άποκαταστάθηκε τόσο καλά, μ' όλα αυτά δέν ξέρω γιατί, ήθελα τώρα ν' άποφύγω τη φίλια της.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

» Εμειναν άρκετές ήμέρες στο ξενοδοχείο ο Γιάγκος με τη μητέρα του, έως ότου βρούνε το κατάλληλο γι' αυτούς σπίτι. Στην αρχή μάλιστα ο Γιάγκος έπρότεινε να νοικιάσουν δυό δωμάτια στο ξενοδοχείο και να μείνουν για πάντα εκεί. Άλλ' ή μητέρα του, που ήθελε να εγκατασταθί με όλο το νοικοκυριό της στην Αθήνα, άφου άλλωστε ελογάριαζαν να πουλήσουν το σπίτι των στην Χαλκίδα, δέν έδέχθηκε. Και άποφασίσθηκε πριν πάη ή κ. Φρέδη την ύπόθεση του σπιτιού των, να μείνουν έως τότε στο ξενοδοχείο. Η ζωηρή όμως έπιθυμία του ευγενικού νέου ήταν να νοικιάσουνε σπίτι στη συνοικία όπου ήταν το οικοτροφείο, στο όποιο έμεινε ή Λούλα. Δέν έτολμούσε βέβαια να το προτείνη στη μητέρα του, γιατί εφοδότου μη τυχόν εκείνη μαντεύση το άγνό αίσθημά του προς τη Λούλα. Και αυτό ήθελε να άποφύγη για την ώρα ο Γιάγκος. Αυτή ή μυστικότητα, γύρω από τον έρωτά του προς την παιδική φίλη του, ο κρυφός πόθος του, που έλκνιζε με μύρια όνειρα την καρδιά του, τον έρριχνε σε μία γλυκειά έκσταση. Και λαχταρούσεν άπο στιγμή σε στιγμή για να ιδή τη Λούλα, που πρόβαλλε πάντα, μπροστά στα μάτια του, ευγενική, άπλη, άνυπόκριτη, άνάγκηχη από τις κακίες του κόσμου. Ένα μεσημέρι όμως στο ρεστωράν, όπου έτρωγαν μαζί με τη μητέρα του, ή κ. Φρέδη, έντελώς τυχαία, του είπε:

— Ξέρεις ότι βρίσκειται στην Αθήνα και ο νέος που έπρόκειτο να πάρη τη Λούλα;..

Σαν να ζυπνούσεν άπο μία γλυκειά έκσταση, ο Γιάγκος εκύταξε εναφιασμένος τη μητέρα του. Στην αρχή μάλιστα νόμισεν ότι του τό είχε πη έπιτηδες, γιατί είχε μαντεύσει το αίσθημά του για τη Λούλα. Έπειτα όμως σαν είδε την ήρεμη έκφραση της μητέρας του, σαν άντίκρυσε το γεμάτο ειλικρινεία βλέμμα της, κατάλαβεν ότι του τό είπεν έντελώς τυχαία. Και κρατώντας με πολλόν κόπο την άνησυχία του, έζήτησε περισσότερες πληροφορίες. Η μητέρα του του διηγήθηκε τότε ότι ή Λούλα δέν ήθελε να γίνη γυναίκα του άνθρώπου αυτού, γιατί ήταν θεβαία ότι έζήτησεν άπο τον πατέρα της το χέρι της για την προίκα της. Η πληροφορία αυτή ήταν ένα νέο κτύπημα για τον Γιάγκο, που έσκέφθηκε άμέσως ότι θα μπορούσεν ή Λούλα να κάνει την ίδια σκέψη και γι' αυτόν και να μη πιστέψη στο ειλικρινές αίσθημά του.

— Στην Χαλκίδα μάλιστα λένε, έπρόσθεσεν ή μητέρα του, ότι ο πατέρας της την έκλεισεν έσωτερική στο Άρσάκειο, γιατί εναυάγησε το συνοικείο αυτό.

— Ο πατέρας της τον ήθελε λοιπόν; ρώτησε ο Γιάγκος.

— Ναί. Έβλεπα τότε το καυμένο το κορίτσι που υπέφερε.

— Ήταν έρωτευμένη με άλλον; τη

— Ά, όχι. Η Λούλα είναι τόσο φρόνιμη που δέν άκούσθηκε ποτέ στη Χαλκίδα. Έξ άλλου αυτός που ήθελε να την πάρη, παντρεύτηκε μία φίλη της.

Η άπάντησις αυτή καθυσάχασε τον Γιάγκο. Άνυπομονούσεν όμως τώρα ζωηρά για να ιδή τη Λούλα.

— Έκαμα ένα γράμμα στη μητέρα της για να την ευχαριστήσω για την προθυμία που έδειξεν ή ευγενική κοπέλλα, όσον καιρό ήσουν στο νοσοκομείο, έπρόσθεσεν ή κ. Φρέδη.

Ο Γιάγκος εχλώμιασεν έλαφρά, σαν να προσιθάσθηκε κάτι.

— Μήπως την παρεξηγήσει ο πατέρας της, άφου λέτε ότι είναι τόσον άύστηρος, μητέρα, είπεν έπειτα.

— Γιατί να την παρεξηγήση, άφου ξεύρει την οικογενειακή μας γνωριμία; του άποκρίθηκε ή μητέρα του. Έξ άλλου ήλθε κοντά μας ή κοπέλλα σε μία δύσκολη στιγμή!

— — —

Έφλεγόταν τώρα ο Γιάγκος άπο την άσυγκράτητη έπιθυμία να συναντήση τη Λούλα. Άνυπομονούσε για να την δη το γρηγορώτερο, για να της μιλήση πιά για του, για να βεβαιωθί ότι ή καρδιά της δέν και πούσε γι' άλλον! Οι πληροφορίες της μητέρας του τον είχαν ρίξει σε βεβαία συλλογή. Και άναρωτιόταν με άγωνία, μη τυχόν ή πανέμορφη κοπέλλα άπέκρουσε τον νέον που του της έδινεν ο πατέρας της, γιατί ή καρδιά της ήταν δοσμένη σε άλλον. Η μητέρα του που τον είδε μελαγχολικό και δύσθυμο, άνησούχησε μήπως τον πονούσεν άκόμη το τραύμα του. Και τον ρώτησε τί είχεν. Άλλ' ο Γιάγκος, για να μη προδοθί, προσποιήθηκε τον εϋθυμο, άγκάλιασεν έπειτα και φίλησε τη μητέρα του, λέγοντάς της ότι όλα πιά είχαν περάσει και ή μόνη του έπιθυμία ήταν να εγκατασταθοϋν οριστικά στην Αθήνα, όπου άλλωστε έπέβαλλαν την παρουσία του οι δουλειές του. Έδίσταζεν, άν έπρεπε να προτείνη στη μητέρα του να πάνε να ιδούνε την Λούλα στο οικοτροφείο. Δέν μπόρεσεν ώστόσο να κρύψη τη σφοδρή του αυτή έπιθυμία άπο τη μητέρα του και της είπε να κάνουν μία έπίσκεψη στο οικοτροφείο.

— Κι' εγώ το σκέπτομαι, παιδί μου, το άπήτησεν ή μητέρα του, άλλ' έπειδή ή θέσις της κοπέλλας εκεί μέσα είναι πολύ λεπτή και θυμιάσει ότι την άλλη φορά ή Διευθύντρια του οικοτροφείου μάς ρώτησε τόσες φορές, άν είμαστε συγγενείς της Λούλας, γι' αυτό νομίζω ότι δέν πρέπει να πάμε. Έξ άλλου, σε πρώτη ευκαιρία, ή Λούλα μου ύποσχέθηκε ότι θα έλθη να μάς ιδή έδω.

Με πόση χαρά την άντίκρυσεν ο Γιάγκος ξεπνικά, μπροστά στην είσοδο του ξενοδοχείου.

Θη με μία μεγάλη δυνατή αγάπη. Στις στιγμές μάλιστα αυτές ο έρωτας νέος έφερε στη σκέψη του την γλυκιά όπτασία της Λούλας, έτσι όπως έμοιαζε εκείνη την ημέρα στο περιβόλι του νοσοκομείου, για τη φωτογραφία που της έζητησαν ο Γιάγκος, κάτω από τη λουλουδιένια γιρλάντα. Μά η απογοήτευσή του ήταν απεριόριστη, όταν πηγαίνοντας στο κατάστημα των φωτογραφικών ειδών με τρελλή λαχτάρα για να πάρη τη φωτογραφία της Λούλας, έπληροφόρησε ότι η φωτογραφία είχαν αποτύχει.

— Δέν έκανονίσατε καλά τὸ φῶς, τὸφ εἶπαν ὁ ἐπάλληλος καὶ τὸ φύλλα, μὲ τὴ σκία των, ἐσκέπασαν τὸ πρόσωπο. Πρέπει νὰ πάρετε μίαν ἄλλη πῶσα.

Ο Γιάγκος, μελαγχολικός και δύσθυμος, έπήρε την πλάκα της αποτυχημένης φωτογραφίας. Και νόμιζε πως μέσα του άκουε μία παράξενη φωνή να του λέη:

— Ἡ λουλουδιένια γιρλάντα πού ἐστεφάνωσε τὴν ἀγαπημένη σου, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἔγινε μαύρος, κατὰ μαύρος ἤσκιος καὶ σκέπασε τὸ φωτεινὸ πρόσωπό της, τὰ ἄθωα μάτια της! Ἔτσι θὰ σβυσθῆ καὶ τὸ δνειρό σου!

Με τις μελαγχολικές αυτές σκέψεις και με βαρειά την καρδιά, ο Γιάγκος έγυρισε στο ξενοδοχείο. Ἡ μητέρα του, πού τον είδε δύσθυμο, δέν έμάντευε τὴν αἰτία τῆς μελαγχολίας του. Παραξενευόταν όμως και αναρωτιόταν τί συνέβαινε στο γυιό της, γιατί έπερε τώρα πού είχε γλυτώσει από έναν τόσο μεγάλον κίνδυνο, να είναι χαρούμενος. Μά σώνει πάντα τὴν ἄνη κρῦφια ἀγάπη καὶ λυώνει ὁ καμὸς τὴν καρδιά, πού γλυκοσκιρτᾷ για ἓνα λατρευτὸ πρόσωπο, πού είναι λευκὸ σάν ἄνθος τοῦ κρίνου καὶ πού τὰ χεῖλιά του, όταν γελοῦν, θαρρεῖς πῶς σκορποῦν ροδοφύλλα.

Ἡ ἐκπληξὴ όμως καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Γιάγκου ἦταν ἀπερίγραπτη, όταν τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ ξενοδοχείο, ἀντίκρουσε μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς Λούλας. Μά καρδιοχτύπι έπήγε κοντὰ της καὶ τὴν εἰχαίρησε.

— Μά συγχωρεῖτε, τοῦ εἶπεν εὐγενικὰ ἡ Λούλα. Ἄλλ' ἔλαβα γράμμα ἀπὸ τὴν μητέρα μου καὶ μοῦ γράφει ὅτι ἐρχεται σήμερα. Θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ σταθμὸ κατ' εὐθείαν ἐδῶ, στοῦ ξενοδοχείο.

— Πέραστε νὰ τὴν περιμένετε, ἐπροθυμοποιήθηκε ὁ Γιάγκος.

— Δέν ξεύρω, ἀν ἦλθε το ἀπογευματινὸ τραῖνο. Μά δέν θέλω νὰ σὰς ἀνησυχίσω... Θὰ κοιμάται ἡ μητέρα σας, ἐβίασαν ἡ Λούλα.

— Σὰς παρακαλῶ, ἐπέμεινε ὁ Γιάγκος.

Καὶ τὴν ὡδήγησε στὸν πρῶτον δρομὸ τοῦ ξενοδοχείου, όπου ἦταν τὰ δωμάτια τῆς κ. Φρέδη καὶ τοῦ γιουῦ της.

Ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου εἰχαίρηκε μάλις ἔμαθεν ὅτι θὰ ἐρχόταν στὴν Ἀθήνα ἡ μαμὰ τῆς Λούλας.

— Θὰ μείνῃ πολλές ἡμέρες; τὴ ρώτησε.

— Δέν ξεύρω, δέν μοῦ γράφει. Θὰ ἔλθῃ μαζί μὲ τὴν ἀδελφοῦλα μου. Ἔβειξα τὸ γράμμα στὴν κ. Δ'ουθονταία τοῦ Οἰκογενεῖου κι' ἔτσι μοῦ ἔβωσεν ἀδεία ἐξέδου.

Ἡ παρουσία τῆς Λούλας ἔκαμε τὸν Γιάγκο νὰ λησιμονῆσῃ για λίγες στιγμές τὸν ἐρωτικὸ νόσημό του. Ἡ μύριε ἀνήσυχε σκέψεις του. Ὁ-

μορφα, παθητικὰ λόγια ἀνέβαιναν στὰ χεῖλιά του. Καὶ σάν νὰ ξεχνούσε τὴν παρουσία τῆς μητέρας του, ἐνοιῶθε τὴν ἐπιθυμία νὰ πῆ στὴν ἀγαπημένη του:

— Χωρὶς ἐσένα τὰ ρόδα καὶ τὰ ζουμποῦλια εἶναι φλόγες κορωμένης φωτιάς!

Ἡ Λούλα όμως διακριτικὴ, ὅπως πάντα, μόλις εἶδε τὸν Γιάγκο νὰ καθεται, τοῦ εἶπε:

— Σὰς καθυστερῶ... Ὅταν ἐρχομουν ἐφεύγατε, νομίζω...

— Σὰς παρακαλῶ, τὴν διέκοψε ὁ νέος. Δέν ἐπρόκειτο νὰ πάω πούθενά. Μία βόλτα θὰ ἔκανα...

— Πῶς θὰ μάθωμε ἀν ἦλθε τὸ ἀπογευματινὸ τραῖνο τῆς Χαλκίδας; ρώτησεν ἡ Λούλα σὲ λίγο.

Ὁ Γιάγκος ἐπροθυμοποιήθηκε τότε νὰ τηλεφωνήσῃ. Καὶ λίγο ἀργότερα, ἐπληροφόρησε τὴ Λούλα ὅτι τὸ τραῖνο θὰ ἔφθανε στοῦ σταθμοῦ, ἐπειτα ἀπὸ μιάμιση ὥρα.

— Νὰ μὴ σὰς ἐμποδίω ἐγώ, εἶπεν ἡ Λούλα στὸν Γιώργο καὶ στὴν μητέρα του. Δέν πειράζει, περιμένω στοῦ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου.

Τόσο ἡ κ. Φρέδη ὅμως ὅσο καὶ ὁ γυιὸς τῆς διαμαρτυρήθηκαν ὅτι ἡ παρουσία της, ὄχι μόνο ἐμόδιο δέν ἦταν γι' αὐτοῦς, ἀλλὰ εὐχάριστη.

— Θὰ λείπω μόνο ἐγώ λίγο, ἐπρόσθεσεν ἡ μητέρα τοῦ νέου, γιατί πρέπει νὰ πάω στὸν ὀφθαλμίατρο.

Εὐτυχῶς, όπου δέν εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸ ξενοδοχείο ὁ γιατρός. Ἐν τῷ μετόξῳ θὰ σοῦ κρατήσῃ συντροφιά ὁ Γιάγκος.

Καὶ ἡ Λούλα καὶ ὁ Γιάγκος αἰσθάνθηκαν κάποια ταραχὴ ἰδίως ἀκούσαν τὰ λόγια τῆς κ. Φρέδη.

Ἀλήθεια, ὁ Γιάγκος εἶχε λησιμονῆσει ὅτι ἐκείνο τὸ ἀπόγευμα ἡ μητέρα του θὰ ἐπήγαινε στὸν ὀφθαλμίατρο. Καὶ μὲ πολὺν κόπο κωλύθησαν καὶ οἱ δύο τους νὰ κρῦψουν τὴ συνκίνησή τους. Ἦταν ἡ γλυκειὰ ταραχὴ πού σιγίει δύο καρδιές πού ἀγαπῶνται, δύο καρδιές πού τις εἶνουν ἐνώσει μὲ τὰ λυκὰ δασυὰ τῆς ἀγάπης. τὰ ξένωισατα νῦνια τῆς τουφεοῆς ἡλικίας κι' οἱ πονεμένες στιγμές πού ἐπέρσανεν ὁ νέος στοῦ νοσοκομείου, μὲ τὸν ἀννηλο παρηγοριῶν κοντὰ του, τῆς Λούλας.

Ἔτσι μὲ τὴν καρδιά τῆς ἀγνῆς κοπέλλας, ἔτοεμε σάν τὴν βελόνα πού τὴ σιμάνει ὁ μαγνήτης. Καὶ κάποια φωνὴ τῆς ἔλεγε μὲσα τῆς πῆς τὸ ἀπόνευμα κείνο ὁ Γιάγκος θὰ ἔσπινε τὴν καρδιά του νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα...

Ἔτσι μὲ τὴν καρδιά τῆς ἀγνῆς κοπέλλας, ἔτοεμε σάν τὴν βελόνα πού τὴ σιμάνει ὁ μαγνήτης. Καὶ κάποια φωνὴ τῆς ἔλεγε μὲσα τῆς πῆς τὸ ἀπόνευμα κείνο ὁ Γιάγκος θὰ ἔσπινε τὴν καρδιά του νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα...

Ἔτσι μὲ τὴν καρδιά τῆς ἀγνῆς κοπέλλας, ἔτοεμε σάν τὴν βελόνα πού τὴ σιμάνει ὁ μαγνήτης. Καὶ κάποια φωνὴ τῆς ἔλεγε μὲσα τῆς πῆς τὸ ἀπόνευμα κείνο ὁ Γιάγκος θὰ ἔσπινε τὴν καρδιά του νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα...

Ἔτσι μὲ τὴν καρδιά τῆς ἀγνῆς κοπέλλας, ἔτοεμε σάν τὴν βελόνα πού τὴ σιμάνει ὁ μαγνήτης. Καὶ κάποια φωνὴ τῆς ἔλεγε μὲσα τῆς πῆς τὸ ἀπόνευμα κείνο ὁ Γιάγκος θὰ ἔσπινε τὴν καρδιά του νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα...

Ἔτσι μὲ τὴν καρδιά τῆς ἀγνῆς κοπέλλας, ἔτοεμε σάν τὴν βελόνα πού τὴ σιμάνει ὁ μαγνήτης. Καὶ κάποια φωνὴ τῆς ἔλεγε μὲσα τῆς πῆς τὸ ἀπόνευμα κείνο ὁ Γιάγκος θὰ ἔσπινε τὴν καρδιά του νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα...

Ἔτσι μὲ τὴν καρδιά τῆς ἀγνῆς κοπέλλας, ἔτοεμε σάν τὴν βελόνα πού τὴ σιμάνει ὁ μαγνήτης. Καὶ κάποια φωνὴ τῆς ἔλεγε μὲσα τῆς πῆς τὸ ἀπόνευμα κείνο ὁ Γιάγκος θὰ ἔσπινε τὴν καρδιά του νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα...

Ἔτσι μὲ τὴν καρδιά τῆς ἀγνῆς κοπέλλας, ἔτοεμε σάν τὴν βελόνα πού τὴ σιμάνει ὁ μαγνήτης. Καὶ κάποια φωνὴ τῆς ἔλεγε μὲσα τῆς πῆς τὸ ἀπόνευμα κείνο ὁ Γιάγκος θὰ ἔσπινε τὴν καρδιά του νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα...

Ἔτσι μὲ τὴν καρδιά τῆς ἀγνῆς κοπέλλας, ἔτοεμε σάν τὴν βελόνα πού τὴ σιμάνει ὁ μαγνήτης. Καὶ κάποια φωνὴ τῆς ἔλεγε μὲσα τῆς πῆς τὸ ἀπόνευμα κείνο ὁ Γιάγκος θὰ ἔσπινε τὴν καρδιά του νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα...

Ἔτσι μὲ τὴν καρδιά τῆς ἀγνῆς κοπέλλας, ἔτοεμε σάν τὴν βελόνα πού τὴ σιμάνει ὁ μαγνήτης. Καὶ κάποια φωνὴ τῆς ἔλεγε μὲσα τῆς πῆς τὸ ἀπόνευμα κείνο ὁ Γιάγκος θὰ ἔσπινε τὴν καρδιά του νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα...

Ἔτσι μὲ τὴν καρδιά τῆς ἀγνῆς κοπέλλας, ἔτοεμε σάν τὴν βελόνα πού τὴ σιμάνει ὁ μαγνήτης. Καὶ κάποια φωνὴ τῆς ἔλεγε μὲσα τῆς πῆς τὸ ἀπόνευμα κείνο ὁ Γιάγκος θὰ ἔσπινε τὴν καρδιά του νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα...

ροφορίες νὰ τὸν Βερντέν, πού εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ πολιορκοῦν οἱ Γερμανοί. Σὲ μίαν στιγμὴ όμως τὸν ρώτησε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον:

— Ἄν πολεμήσῃ καὶ ἡ Ἑλλάς, θὰ πατε στρατιώτης;

— Θὰ κάμω τὸ καθήκον μου, ὅπως ὄλοι οἱ Ἕλληνες, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Γιάγκος.

Ἡ Λούλα ἔμεινε λίγες στιγμές συλλογισμένη. Ἐπειτὰ εἶπε:

— Θεέ μου, τί σκληρὸς πού εἶναι ὁ πόλεμος!

Μία συμπῶνια, πού εἶχε κάποια παιδιάστικη ἀφέλεια, ἀπλώθηκε στοῦ προσώπῳ τῆς πού ἔτσι ὅπως τὸ σκίσασε για μίαν στιγμὴ τὴ μελαγχολία, ἔμοιαζε μὲ συννέφιασμα ἀνοιξιάτικῆς ἡμέρας. Ὁ Γιάγκος τότε ἐπροχώρησε πρὸς τὸ πασόθυρο, κοντὰ στοῦ ὀπιοῦ ἐκαθόταν ἡ Λούλα. Παραμέρισε τὴν γκρενὰ βελούδινη κουρτίνα καὶ δειχόντας στὴ Λούλα τοὺς ἀμαξάδες πού ἐκαθόνταν στὴ σειρά, γύρω ἀπὸ τὰ φοινικιδένδρα τῆς πλατείας Ὀμονοίας μὲ τὰ φύλλα καπέλλα, τῆς εἶπε για ὅ ἄλλῃ κουβέντα:

— Αὐτὴ ἐδῶ ἡ πλευρὰ μοῦ θυμίζει ἓνα κομμάτι Παρίσι, μὲ τὴ διαφορά ὅτι ὁ δικὸς μας οὐρανὸς εἶναι πάντα γελαστός...

Κι' ἐπειτὰ πρόσθεσε:

— Ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι...

— Πόσο ἦθελα νὰ πάω στοῦ Παρίσι, τοῦ εἶπεν ἡ Λούλα. Ἀγαπῶ τόσο τὴ Γαλλία...

— Εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῆ τὸ δνειρό σας, τῆς ἀπάντησε μὲ μίαν φωνὴ πού τὴν ἐτρικύμιζεν ὁ ἀγνὸς ἐρωτικὸς πάθος, ἡ γλυκειὰ συγκίνηση.

Ἐμειναν σιωπηλοὶ λίγες στιγμές. Ὁ Γιάγκος πῶς κοντὰ τῆς τώρα, ἐνοιῶθε τὸ ἀσώμα τῆς νὰ τὸν μεθᾶ, νὰ τὸν ρίχνῃ σὲ μίαν γλυκειὰ ἔκσταση. Κι' ἐκείνη, μὲ τὴν ἐλαφρὴ κλίση τοῦ κεφαλοῦ πρὸς τὰ ἔμπρῳς, μὲ τὴν ἀπλῆ, τὴν ἀπέριπτη τουαλέττα τῆς μαθητριάς, ἔμοιαζε σάν μίαν παιδούλα πού γι' αὐτὴν ἡ ζωὴ εἶναι ἓνα ἀτέλειωτο, ἀγνὸ δνειρο. Μά σάν νὰ ἔμάντευε τώρα τὴν κατὰ μῆκος τοῦ ἐφουρτούνιας τῆς καρδιάς τοῦ νέου, ἐδοκίμοζε μίαν ἀλλόκοτη ἀνησυχία. Καὶ κάθε τόσο τὸ βλέμμα τῆς ἐστρωλιόταν στὴν πόρτα.

— Εἶσθε χαρούμενη πού θὰ ἴδῃτε τὴ μαμὰ σας, τῆς εἶπε σὲ λίγο ὁ Γιάγκος.

— Ὁ, ναί, νομίζω πῶς λείπω γρόνια ἀπὸ κοντὰ τῆς τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ συνκίνηση ἡ Λούλα.

Ὁ Γιάγκος τότε, σκύβοντας ἐλαφρῶς κι' ἐπὶ ἡ Λούλα ἐπαιξε νευρικὰ, στὰ χεῖρια τῆς τὸ κορδόνι τῆς κουρτίνας, πού κοτέληνε σ' ἓνα νονδρὸ κοῦσσα, τῆς εἶπε μὲ μίαν φωνὴ πού τὴν ἐτροκύνειεν ἡ συγκίνηση:

— Κι' ἐνῶ εἶσαι χαρούμενος, γιατί πῶς ἐφάνηκε κοντὰ μοῦ!

Ἡ Λούλα δέν μπόρεσε νὰ πῆ λέξη. Οὐτὲ ἐτάλησεν νὰ κυττάξῃ στὰ μάτια τὸν νέον. Τὸ κορσαστὸ κορδόνι ἔμεινε ἀπὸ τὰ νεία τῆς...

— Ὁ γεννιότερος πάθος μου, ἡ πῶς μὲνιτὴν γὰρ μου ἐπρόσθεσεν ὁ νέος.

— Πάλι ἔμεινε σιωπηλὴ ἡ Λούλα. Πόσο δυνατὰ πόσο γρήγορα ἐκτυποῦσεν ἡ καρδιά τῆς! Ἐφοδόνταν, μὲ τυγὸν ἀνοίξῃ ἐξαφικὰ ἡ πόρτα καὶ παρουσιασθῆ ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Καὶ τότε θὰ ἐπρὸςδιδόταν, γιατί ἡ κ. Φρέδη θὰ ἔμάντευε τὴν ταραχὴ τῆς...

Ἐφοδόνταν, μὲ τυγὸν ἀνοίξῃ ἐξαφικὰ ἡ πόρτα καὶ παρουσιασθῆ ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Καὶ τότε θὰ ἐπρὸςδιδόταν, γιατί ἡ κ. Φρέδη θὰ ἔμάντευε τὴν ταραχὴ τῆς...

Ἐφοδόνταν, μὲ τυγὸν ἀνοίξῃ ἐξαφικὰ ἡ πόρτα καὶ παρουσιασθῆ ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Καὶ τότε θὰ ἐπρὸςδιδόταν, γιατί ἡ κ. Φρέδη θὰ ἔμάντευε τὴν ταραχὴ τῆς...

Ἐφοδόνταν, μὲ τυγὸν ἀνοίξῃ ἐξαφικὰ ἡ πόρτα καὶ παρουσιασθῆ ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Καὶ τότε θὰ ἐπρὸςδιδόταν, γιατί ἡ κ. Φρέδη θὰ ἔμάντευε τὴν ταραχὴ τῆς...

Ἐφοδόνταν, μὲ τυγὸν ἀνοίξῃ ἐξαφικὰ ἡ πόρτα καὶ παρουσιασθῆ ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Καὶ τότε θὰ ἐπρὸςδιδόταν, γιατί ἡ κ. Φρέδη θὰ ἔμάντευε τὴν ταραχὴ τῆς...

Ἐφοδόνταν, μὲ τυγὸν ἀνοίξῃ ἐξαφικὰ ἡ πόρτα καὶ παρουσιασθῆ ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Καὶ τότε θὰ ἐπρὸςδιδόταν, γιατί ἡ κ. Φρέδη θὰ ἔμάντευε τὴν ταραχὴ τῆς...

Ἐφοδόνταν, μὲ τυγὸν ἀνοίξῃ ἐξαφικὰ ἡ πόρτα καὶ παρουσιασθῆ ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Καὶ τότε θὰ ἐπρὸςδιδόταν, γιατί ἡ κ. Φρέδη θὰ ἔμάντευε τὴν ταραχὴ τῆς...

Ἐφοδόνταν, μὲ τυγὸν ἀνοίξῃ ἐξαφικὰ ἡ πόρτα καὶ παρουσιασθῆ ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Καὶ τότε θὰ ἐπρὸςδιδόταν, γιατί ἡ κ. Φρέδη θὰ ἔμάντευε τὴν ταραχὴ τῆς...

Ἐφοδόνταν, μὲ τυγὸν ἀνοίξῃ ἐξαφικὰ ἡ πόρτα καὶ παρουσιασθῆ ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Καὶ τότε θὰ ἐπρὸςδιδόταν, γιατί ἡ κ. Φρέδη θὰ ἔμάντευε τὴν ταραχὴ τῆς...

Ἐφοδόνταν, μὲ τυγὸν ἀνοίξῃ ἐξαφικὰ ἡ πόρτα καὶ παρουσιασθῆ ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Καὶ τότε θὰ ἐπρὸςδιδόταν, γιατί ἡ κ. Φρέδη θὰ ἔμάντευε τὴν ταραχὴ τῆς...

Ἐφοδόνταν, μὲ τυγὸν ἀνοίξῃ ἐξαφικὰ ἡ πόρτα καὶ παρουσιασθῆ ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Καὶ τότε θὰ ἐπρὸςδιδόταν, γιατί ἡ κ. Φρέδη θὰ ἔμάντευε τὴν ταραχὴ τῆς...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

— ΠΟΥ πᾶς καλὸ Εὐανθία; — Εἰς ὅσαι Προφουρία μου; εἶπε μίαν γρητὴν ὡς ἔργα καὶ μελανιασμένη ἀπὸ τὸ κρῦο. — Σὲ δὲ πού τρέχεις καὶ θαρρῶσα πῶς κατὶ ἠπάθας. — Ὅχι δὲ. Φτύσε τὸν κόρφο σου, χριστιανή μου! Πᾶω τῆς κουμπάρης μου, τῆς Μαρτίνας; νὰ γυρῶμαι ἓνα ταβάνι νὰ κάνω χαμπῶσα φοινίκια. — Ἄ! Κατάλαβα θάχης νὰ ριτσιδέρης κανένα! Ἡ γρητὴ στάθηκε: — Καλὸ ὁ γυιός μου ὁ Ἀθανάσιος ἔχει τὸ ἄσώμα τοῦ μεθῦριο καὶ θὰ φέρῃ χαμπῶσα φίλοι τοῦ στοῦ ἐπίτι. — Μὰ δέν ἔχανες φοινίκια τ' Ἀθ. Βρασιλιεῦ; — Ἦκανα, μὰ πομίνουνε; Δόσε τοῦ ἐνοῦ ὄσε τ' ἀλλουνοῦ, πάνε δύο ταβάνια. — Τὰ ζέρω Εὐανθία μου, καὶ τοῦ χρόνου νάμαστε καλὰ νὰ τὰ δίνου. — Καὶ δὲ μὲ νοιάζει πῶς θάρρῶσα οἱ ἀνθρώποι ἐπίτι μου, μὰ ἐκείνες οἱ κάμαρες εἶναι κρῦες νὰ σὲ γερῶ πού πουντιάχης. Καὶ φρεῖ ἓνα γυαπᾶν γέρι! Ἡ Προφουρία ἀνοῖξε τὰ μάτια τῆς: — Ἐ καλὰ. Δέν ἀνάβεις μίαν μαγκχιά νὰ ζεστοκοιτηθῶνε; — Ἄχ! Φοβούμαι τὰ κάρβουνα καὶ μόνη. — Πᾶρε καλὸ πυρῆνα! — Ἦπῆρα, μὰ τῆς ἀνεκατέβουνα μὲ κάρβουνοκόνη. Καὶ σὲ πιάνει πονοκέφαλος. Προφουρία μου. — Στάσου νὰ σοῦ πῶ. Δέν ἔχεις καμμία γκαζιέρα; — Εἶχω μὰ δὲ συμφέρει. Τώρα τὸ γκαζιὲ εἶναι φωτιά καὶ λαῦρα! Καὶ μίαν ὥρα νὰ ὄλω δὲ θὰ ζεσταθῆ τὸ ἐπίτι. — Καλὸ ἔχω νὰ σοῦ πῶ. Ἦγαινε στὸ Μπενζινα τοῦ Σπράτη καὶ παρακάλεσε τοῦ νὰ σοῦ δώσῃ πετρόλαδο ἀκάθαρτο. Μ' αὐτὸ ἐγὼ ἤζεστανα ἐπίτι: τὸ ἐπίτι μου καὶ τὸ κανα λουτροῦ μονάχο. Κι' εἶναι θεοφάνη. Πᾶρε, καὶ θὰ μὲ συχαρῶνε. — Ἄχ! Ὁ Θεὸς νὰ σ' εἰχῇ γρητὴ Προφουρία μου. Τρέχω. Καὶ για δὲ. Νὰ μὰς εἰσθῆ μὲ τὴν κόρη σου ἔ; Ἡ Προφουρία πῆρε ὕψος μεγαλόπρεπο: — Ἡ Σουλτάνα δὲ γναινε τώρα μὲ τὸ μισρό. Μὰ ἐγὼ μπορεῖ νὰ πεταχθῶ νὰ σοῦ δώσω ἓνα γερᾶκι. — Ὅχι δὲ! Ἐργᾶς πῶς ἐγὼ τρεῖς κόρες λούτρες; Εἶναι ἄξιος νὰ ριτσιδέροῦνε μονάχοι σου. Καὶ νὰ σοῦ πῶ, γι' αὐτὸ φέρονε κι' ὁ ἀδελφός σου τὸν κόμμα; ἔμπᾶς βρεθῆ κανένα καλὸ παιδί καὶ τῆς παντρεύω. Ἡ Εὐανθία χαιρέτησε κι' ἔφυγε, ἐνῶ

ἡ Προφουρία τῆς φώναζε ἀπὸ τὴν πόρτα: — Μὴ ξεχάσης τὸ πετρόλαδο ἀπὸ τοῦ Μπενζινα! Τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ στοῦ ἐπίτι τῆς Εὐανθίας μεγάλη φωταφία. Οἱ τρεῖς κόρες τῆς, 35 ἔως 40 χρονῶν ἢ μίαν μὲ τὴν ἄλλη, βαμμένες κι' ἐπιδωρωθωμένες, μπαينوβγαίνουνε ἀπὸ τὴν μίαν κάμαρα στὴν ἄλλη. Ὁ Θανάσιος ὁ ἀδελφός τους ἦρθε μὲ

— Ἐγὼ φταίω πού ἦθελα νὰ σὰς κάνω καλὸ καὶ νὰ μιλήσω για τὴν ματζαφιόρες σου!...

τρεῖς φίλους καὶ ἀρχίσανε τὰ κονιάκ καὶ τὰ γλυκὰ, ἐνῶ οἱ τρεῖς κοπέλλες γλυκοῦλεσαν τοὺς φίλους καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς περιπατηθοῦν μὲ ἄλη τους τὴν προθυμία.

— Θανάσι, γρόνια πολλὰ νὰ ζήσης!

— Θανάσι τῆς χαρὸς σου.

Ἡ μητέρα ἐπανεῖρηκε:

— Ὅχι ἀκόμη παιδάκι μου! Τῆς χαρὸς τις δικές σας πρώτα. Ὁ Ἀθανάσιος ἔχει ἀρροφάδες νὰ παντοῖσῃ.

Καὶ κῦτταξε μὲ κάμαρι τις κόρες τῆς. Μὲ τὸ πιστὸ ἀρχισε τὸ κερὶ καὶ τὸ τραγούδι, ὅταν φάνηκε ἡ Προφουρία.

— Ὅλοι τῆς γνωρίζαν!

— Καλῶς τὴν Κόνα Προφουρία! φώναξαν ἐν γασῶ.

— Καλὸ νάχετε! Ἄγου! Ἐσεῖς, ἐλπίσω, τὸ ντουζιέσατε, στοῦ κέφ: καλὰ! Μπασῶ. Ἔτσι σὰς θέλω!

Ἦρθε τὸ ποτήρι στοῦ χέρι:

— Χρόνια πολλὰ Εὐανθία μου, νὰ τῆς χαιρέσαι. Καὶ νὰ τῆς δῆς ἀποκαταστημένες ὅπως θές. Πρῶτὰ τὰ κορίτσια.

Οἱ τρεῖς παθόνες χαιτηλώσανε τὰ μάτια.

— Αὐτὰ εἶναι τυχερὰ, εἶπεν ἡ Εὐανθία.

— Καλὰ εἶμαστε κι' ἔτσι εἶπεν ἡ Ἀντιόπη.

— Ἐγὼ μὲ κερὶ ἀκούα, φώναζε ἡ Κακοῦλη ἡ μεγαλειότερη.

— Ὅχι, δὲ μάτια μου! φώναζε ἡ Προφουρία. Τώρα πού εἶσθε ἀρροφᾶς κι' ὄμορφες πρέπει νὰ βρεθῆ ὁ γαμπρός. Καὶ μὰ τί κρῦο κάνει ἐδῶ μέσα! Γιατὶ

βγήκαμε, λοιπόν, με απόφαση να πάμε στο χωριό, να βρούμε μίαν όμορφη κοιμήσιμη ομορφιά κοπέλα. Η καλή τύχη σ' έφερε μπροστά μας. Έλα μαζί μας. Αποψε θα είσαι βασίλισσα!

Βασίλισσα!... Η Μιάρκα δεν άκουγε πιά, παρά μόνο αυτή τη λέξη. Βασίλισσα!... Ήρθε, λοιπόν, η στιγμή που θα δαίνε αληθινή η προφητεία; η γραμμένη πάνω στο χέρι της;

Πόση ώρα έμεινε η Μιάρκα ανάμεσα στους δυο άντρες; Δεν θα μπορούσε ούτε αυτή η ίδια να το πη. Η διαδρομή, όμως, αυτή της φάνηκε πως κράτησε έναν ολόκληρον αιώνα. Έξαφνα, μπροστά της, ώρθώθηκε ο μαύρος δγκος ενός επιβλητικού πύργου, με εδωφώτιστα παράθυρα.

—Θάσασμε, είπε ο ένας από τους δυο συνοδούς της.

Άμέσως άνοιξε μια βαρεία, διφυλλή πόρτα. Και αφού διέσχισε τον λαβύρινθο ενός πλήθους από σκοτεινούς διαδρόμους, η Μιάρκα βρέθηκε σε μίαν απέραντη θολωτή κίθουσα με μαρμαρίνους στύλους, που φωτιζόταν μάλλον άσχημα από δυο μεγάλους πυρσούς. Πρωτοπροφάση να περιεργασθί περισσότερη την παγερή αυτή σάλλα, η Μιάρκα διάβηκε το κατώφλι μίας άλλης πόστας κι άμέσως ψιθύρισε με έκσταση:

—Ο χιονόπυργος!

Μπροστά της, βρισκόταν ένα απέροάντο δωμάτιο, που νόμιζες πως είχε ξεπηδήσει από κάποια σελίδα παραμυθιού. Τό πάτωμα ήταν σκεπασμένο με ολόσπαρα δέρματα ζώων και οι τοίχοι κρύβονταν από πελώριους καθρέφτες, που έφταναν μέχρι το ταβάνι. Από το ταβάνι πάλι ήταν κρεμασμένοι, σαν νιγαντιαίοι σταλακτίτες, άναριθμοι πολυέλαιοι με πολυεδρικά κρύσταλλα, που άστροπεδρούσαν έκτυφλωτικά. Στη μέση της σάλλας ήταν στρωμένο με καπέλευκο τραπεζομάντιλο ένα μεγάλο τσαπέζι, φορτωμένο με άσημνια σερβίτσια και με κρυστάλλινα ποτήρια, που σκόρπιζαν πολύχρωμους ίριδισμούς. Άληθινή φαντασμαγορία!

Πριν ακόμα συνθίση το βλέμμα της Μιάρκας στο έκτυφλωτικό αυτό θέαμα, ο πυρνοδεσποτής την πλησίασε και τη ρώτησε:

—Πιό είναι τόνουιά σου;

Η Μιάρκα έμεινε σαν μαρμαρωμένη μπροστά στον νεαρόν αυτόν άρονοντα, με το λεπτό και λυγερό κορμί, που ήταν ντυμένος μ' ένα κοστούμι από λευκό βελούδο. Η νοσητευτική, όμως, μορφή του και το γλυκό του χαμόγελο την καθυσάσαν. Και χωρίς να υποκλιθί ή να χαμηλώση το κεφάλι της, τον κύτταξε κατάματα και του άπάντησε με το αγέρωχο ύφος της φιλής της:

—Μιάρκα.

Τότε κείνος την πλησίασε ακόμα πιό πολύ, την άπλήλαξε από την κάπα της και παίονοντας το παγωμένο γέλι της μέσα στο δικό του, την τσάβηξε κάτω από τόν πιό μεγάλο πολυέλαιο και της έπλε:

—Είσαι πολύ διοροφή, Μιάρκα. Κάως ώοισσε στον πύενο μου. Απόψε έδω μέσα. θάσαι βασίλισσα.

Και νονατιζόντας μπροστά της, ιοσέθεσε, δείχνοντας τόν έαυτό ου:

—Κι' εγώ θάμαι ο βασιλιάς σου!

—Μιάρκα.

Τότε κείνος την πλησίασε ακόμα πιό πολύ, την άπλήλαξε από την κάπα της και παίονοντας το παγωμένο γέλι της μέσα στο δικό του, την τσάβηξε κάτω από τόν πιό μεγάλο πολυέλαιο και της έπλε:

—Είσαι πολύ διοροφή, Μιάρκα. Κάως ώοισσε στον πύενο μου. Απόψε έδω μέσα. θάσαι βασίλισσα.

Και νονατιζόντας μπροστά της, ιοσέθεσε, δείχνοντας τόν έαυτό ου:

—Κι' εγώ θάμαι ο βασιλιάς σου!

—Μιάρκα.

Τότε κείνος την πλησίασε ακόμα πιό πολύ, την άπλήλαξε από την κάπα της και παίονοντας το παγωμένο γέλι της μέσα στο δικό του, την τσάβηξε κάτω από τόν πιό μεγάλο πολυέλαιο και της έπλε:

—Είσαι πολύ διοροφή, Μιάρκα. Κάως ώοισσε στον πύενο μου. Απόψε έδω μέσα. θάσαι βασίλισσα.

και ξαναγέμισαν πολλές φορές με ξανθο κρασί. Και οι συνδαιτυμένες επευφημούσαν με χαρά την έκλογή της λευκής βασίλισσας, με τά φλογερά μαύρα μάτια. Καθισμένη προς τά δεξιά του νεαρού πυρνοδεσπότη, που τόνουμά του ήταν Γκρέγκορ, η Μιάρκα είχε ξεχάσει τόν ταιγγάνικο καταυλισμό, όπου ασφαλώς ο Τιάρκο θ' άνησυχούσε για τήν άπουσία της. Ήταν βασίλισσα, μία βασίλισσα τριγυρισμένη από θαυμαστάς και βρισκόταν σ' έναν πύργο, όπου τά πάντα ήταν ολόλευκα, τόν πύργο του χιονιού και τών κρυστάλλων, για τόν όποιον μιλούσαν οι γραμμές τών χειρών της.

Πλησίασαν μεσάνυχτα. Οι δοϋλοι είχαν άντικαταστήσει για πέμπτη φορά τά κεριά τών πολυελαίων. Και ξαφνικά, πάνω στη γενική ευθυμία, ο Γκρέγκορ χτύπησε τά χέρια του. Άμέσως, πίσω από τις μεταξωτές άσπρες κουρτίνας που σκέπασαν τó βάθος της σάλλας, άκούσθηκαν οι μουσικοί ήχοι μίας άόρατης όρχήστρας.

—Χόρεψε, Μιάρκα! παρεκάλεσε ο Γκρέγκορ.

Εκείνη σηκώθηκε άμέσως, σαν μαγνητισμένη από τη μαγική αυτή μουσική, που έδινε τήν άυτομονήσια στά εύκίνητα πόδια της. Και άνεβασμένη τώρα, πάνω στο τραπέζι, άνάμεσα στά κρυστάλλινα ποτήρια και σ' άσημνια πιάτα που τά πόδια της τ' άπέφευαν μ' έπιδειξίτητα, χόρευε μ' ένα κέφι τρελλό, ένω ο Γκρέγκορ τήν έτρωγε με τά μάτια.

Ο χορός αυτός κράτησε ώρα πολλή. Και δεν σταμάτησε, παρά μόνον όταν έσπασαν οι χορδές τών άόρατων βιολιών. Τότε, η Μιάρκα, λαχανιασμένη και με τά μαλλιά ξεπλεκα, έπεσε στην άγκαλιά του Γκρέγκορ, που τήν πήρε άμέσως έξω από τήν αίθουσα του γενικού ξεφαντώματος.

Σέ λίγο, η διοροφή ταιγγάνια βρέθηκε ξεπλωμένη πάνω σ' ένα κρεβάτι, πολύ χαμηλό, στρωμένο με άσπρο σατέν, άνάμεσα σε κατάνευκα μαξιλάρια από λευκό ατάζι. Γερμένος στο πλάι της, ο Γκρέγκορ σκέπαζε τó πρόσωπό της με χάδια και φιλιά.

—Μιάρκα, της ψιθύριζε με τήν άπαλή και βελουδένια φωνή του, που τήν έλίκνιζε σαν μία πρωτάκουστη μουσική, πότε μου δεν άπάντησε γυναικία σαν κι' εσένα. Ποτέ, καμία άλλη γυναίκα δεν είχε τó ζεμιστιστό αυτό σίμα που κυλάει μέσα στις φλέβες σου. Η μιλιά σου με καίει, τó φιλί σου με πυρπολεί, τó κορμί σου με φλογίζει.

Εκείνη τόν άκουγε με έκσταση. Τέλος, έβαλε τó χέρι της πάνω στα μαλλιά του και με τά μάτια μισόκλειστα, άποχαυνωμένη από τήν εύτυχία, ψιθύρισε με φωνή που έμοιαζε με άδύνατη πνοή:

—Μιάρκα κύτταζε θαμνωμένη τó άνειραμένο αυτό τοπίο. Και συλλογίζόταν: 'Αφοϋ ζήουσα τόνον κείνο μέσα στο παραμυθένιο αυτό δάσος, γιατί να τρέχω να βρώ άλλου τήν εύτυχία;

Και να που η παράξενη προφητεία της γρηάς 'Ιοίνας άοιγσε να πραγματοποιηθεί! 'Οσθιος, λίνος βίωμας, πίο πέρας, στεκόταν ένας άντρας. Κι' ο άντρας αυτός ήταν ο Τιάρκο...

Μόλις η Μιάρκα βρέθηκε κοντά του, ο διοροφός ταιγγάνος τήν βέχτηκε στην άγκαλιά του. Και μέσα στο παράφορο άγκάλισμά του, η άτίθασση κοπέλα κατέλασε δει ή καρδιά της ήταν πιά για πάντα δική του...

Τότε, τόν παρέσυσε πός τόν χιονόπυργο, που χτίστηκε κείνη τή νύχτα έπίτηδες γι' αυτήν, από τήν πλάση και τού δόθηκε μ' ένα φλογερό φιλί, σίγουρη τώρα ότι σύμφωνα με τά λόγια της γρηάς 'Ιοίνας, θά ήταν πίο εύτυχισμένη κι' από βασίλισσα...

Τότε, τόν παρέσυσε πός τόν χιονόπυργο, που χτίστηκε κείνη τή νύχτα έπίτηδες γι' αυτήν, από τήν πλάση και τού δόθηκε μ' ένα φλογερό φιλί, σίγουρη τώρα ότι σύμφωνα με τά λόγια της γρηάς 'Ιοίνας, θά ήταν πίο εύτυχισμένη κι' από βασίλισσα...

Τότε, τόν παρέσυσε πός τόν χιονόπυργο, που χτίστηκε κείνη τή νύχτα έπίτηδες γι' αυτήν, από τήν πλάση και τού δόθηκε μ' ένα φλογερό φιλί, σίγουρη τώρα ότι σύμφωνα με τά λόγια της γρηάς 'Ιοίνας, θά ήταν πίο εύτυχισμένη κι' από βασίλισσα...

Τότε, τόν παρέσυσε πός τόν χιονόπυργο, που χτίστηκε κείνη τή νύχτα έπίτηδες γι' αυτήν, από τήν πλάση και τού δόθηκε μ' ένα φλογερό φιλί, σίγουρη τώρα ότι σύμφωνα με τά λόγια της γρηάς 'Ιοίνας, θά ήταν πίο εύτυχισμένη κι' από βασίλισσα...

Τότε, τόν παρέσυσε πός τόν χιονόπυργο, που χτίστηκε κείνη τή νύχτα έπίτηδες γι' αυτήν, από τήν πλάση και τού δόθηκε μ' ένα φλογερό φιλί, σίγουρη τώρα ότι σύμφωνα με τά λόγια της γρηάς 'Ιοίνας, θά ήταν πίο εύτυχισμένη κι' από βασίλισσα...

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ
'Ο πατέρας. — Σκέπτομαι, παιδί μου, ν' άποσυρθώ τó επόμενο έτος και ν' άίσω τή δουλειά να τήν διευθύνω έσύ.
'Ο υίός. — Δεν είναι καμμιά βία, πατέρα. Συνεχίστε σεις τήν έργασία μερικά χρόνια ακόμα, κι' έργότερα άποσυρόμεθα μαζί...

—'Ολα αυτά ήταν γραμμένα...

—'Ο Γκρέγκορ μισοσηκώθηκε:

—'Ηταν γραμμένα; ρώτησε άσφαισασμένος. Ήταν γραμμένο ότι θά ζούσες αυτή τήν περιπέτεια, που θά σ' έκανε βασίλισσα για μία νύχτα;

Γιά μία στιγμή, η Μιάρκα νόμισε ότι όλα σωριάζονταν γύρω της. Από τó μεγαλόπρεπο κι' άνειραμένο παλάτι, από τά έρωτικά γλυκόλογα του ώραιου πυρνοδεσπότη, δεν άπέμενε παρά μόνάα αυτό: Βασίλισσα για μία νύχτα.

—Γιά μία νύχτα; ρώτησε. Και άύριο;

—Εκείνος γέλασε μ' ένα γέλιο, που της χτύπησε άσχημα στην άκοή.

—Γιατί να σκέπτεσαι τó αύριο; Δεί σου είναι άρκετή αυτή η στιγμή πίο ζούεις;

Μ' ένα πήδημα, η Μιάρκα βρέθηκε όρθια. Και πριν ο Γκρέγκορ προλάβη να τή συγκρατήσει, εκείνη σηκώσε τó λευκό παραπέτασμα, διάβηκε τó κατώφλι κι' άρχισε να τρέχει μέσα στους μισοσκότεινους διαδρόμους.

—Μιάρκα! φώναξε ο Γκρέγκορ.

Άλλ' η Μιάρκα είχε φθάσει κι' έλας έξω από τόν πύργο, τρέχοντας σαν τρελή. Όταν είδε ότι γλύτωσε από κάθε καταδίωξη, σταμάτησε λαχανιασμένη. Αλλά, λοιπόν, ήταν ο έσωτας που της είχαν υποσχεθεί; Τί να τόν κήνη τόν έρωτα μίας νύχτας; Για να ξεναποεθί τήν άλλη μέρα στο δρόμο με τήν καρδιά μτωμένη;

Στά μάτια της άνέθηκαν δάκρυα. Μία μεγάλη άπογοήτευση κυρίευσε τήν ψυχή της. Και ξαναπαίρονοντας τόν δρόμο που ώδηγούσε στον ταιγγάνικο καταυλισμό, καταρίονταν τή γρηά 'Ιοίνα για τήν προφητεία της.

Κάποια στιγμή, καθώς έστασε σ' ένα πλάτωμα, η Μιάρκα έβγαλε μίο μικρή κραυγή. Στά πόδια της, κάτω από τó άσημένιο φως του φεγγαριού, άπλωνόταν ένα θέαμα περισσότερο από φαντασμαγορικό. Με τήν πτώση του χιονιού, τó δάσος είχε μεταμορφωθί. Τά κλαδιά τών δέντρων, φορτωμένα με άσθονο χιόνι, σχημάτιζαν παράξετους θόλους και φανταστικούς πυργίσκους, που θύμιζαν τó σχήμα παλατιού. Κι' έλα στο νιγαντιαίο αυτό παλάτι ήταν λευκά, με μία λευκότητα πίο έκτυφλωτική από τόν χιονόπυργο του Γκρέγκορ.

Η Μιάρκα κύτταζε θαμνωμένη τó άνειραμένο αυτό τοπίο. Και συλλογίζόταν: 'Αφοϋ ζήουσα τόνον κείνο μέσα στο παραμυθένιο αυτό δάσος, γιατί να τρέχω να βρώ άλλου τήν εύτυχία;

Και να που η παράξενη προφητεία της γρηάς 'Ιοίνας άοιγσε να πραγματοποιηθεί! 'Οσθιος, λίνος βίωμας, πίο πέρας, στεκόταν ένας άντρας. Κι' ο άντρας αυτός ήταν ο Τιάρκο...

Μόλις η Μιάρκα βρέθηκε κοντά του, ο διοροφός ταιγγάνος τήν βέχτηκε στην άγκαλιά του. Και μέσα στο παράφορο άγκάλισμά του, η άτίθασση κοπέλα κατέλασε δει ή καρδιά της ήταν πιά για πάντα δική του...

Τότε, τόν παρέσυσε πός τόν χιονόπυργο, που χτίστηκε κείνη τή νύχτα έπίτηδες γι' αυτήν, από τήν πλάση και τού δόθηκε μ' ένα φλογερό φιλί, σίγουρη τώρα ότι σύμφωνα με τά λόγια της γρηάς 'Ιοίνας, θά ήταν πίο εύτυχισμένη κι' από βασίλισσα...

Τότε, τόν παρέσυσε πός τόν χιονόπυργο, που χτίστηκε κείνη τή νύχτα έπίτηδες γι' αυτήν, από τήν πλάση και τού δόθηκε μ' ένα φλογερό φιλί, σίγουρη τώρα ότι σύμφωνα με τά λόγια της γρηάς 'Ιοίνας, θά ήταν πίο εύτυχισμένη κι' από βασίλισσα...

Τότε, τόν παρέσυσε πός τόν χιονόπυργο, που χτίστηκε κείνη τή νύχτα έπίτηδες γι' αυτήν, από τήν πλάση και τού δόθηκε μ' ένα φλογερό φιλί, σίγουρη τώρα ότι σύμφωνα με τά λόγια της γρηάς 'Ιοίνας, θά ήταν πίο εύτυχισμένη κι' από βασίλισσα...

Τότε, τόν παρέσυσε πός τόν χιονόπυργο, που χτίστηκε κείνη τή νύχτα έπίτηδες γι' αυτήν, από τήν πλάση και τού δόθηκε μ' ένα φλογερό φιλί, σίγουρη τώρα ότι σύμφωνα με τά λόγια της γρηάς 'Ιοίνας, θά ήταν πίο εύτυχισμένη κι' από βασίλισσα...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΑΝΤΩΝ. ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ έπρεπε κανονικά να ήταν σήμερα ο Γιαννίδης, άφοϋ γι' αυτό τó επαγγελματιό τον προωριζε ο πατέρας του, που ήταν άπ' τους πιό γνωστούς έμπόρους της Πόλης. Και νομικες σπουδες άλλωστε άρχισε να κήνη ο νέος μόλις έφυγε άπ' τó Γυμνάσιο. Τόν έστειλαν στην άρχή στην Γαλλία αλλά εκεί στο Παρίσι, στην μητρόπολη της τέχνης, ξεχάσε και δικηγόρις και νομικά και άγκάλιασε τή φιλολογία και τó θέατρο.

Γράφηκε στη Σαρδόνη, φοίτησε και άπεφοίτησε άπ' τήν Σχολή Ανατολικών Γλωσσών με δάσκαλο τόν Ψυχάκη, είδε θέατρο, παρακολούθησε από πολύ κοντά και πολύ συστηματικά τις πρόδες τών σπουδαίωτων γαλλικών θεάτρων. 'Ολα αυτά δέχια κρυφά, δια τόν φόβον του πατέρα, ο οποίος θά έκοιτε άσθονοί τó έπίδομα αν μάθαινε ότι ο Άντωνής του άφισε τά νομικά χείον του θεάτρου. Άργότερα τó έμαθε δέχια, εύρηθείς όμως πρό τετελεσμένου γεγονότος άναγκάσθηκε να συγκατανεύσει.

Ο Γιαννίδης έπειτα από διατείες σπουδες στο Παρίσι πήγε στην Γερμανία, πάλι για θέατρο, που ήταν πιά ο νους κι' ο λογισμός του. Άγαπούσε πάντα τήν τέχνη, γενικά, αλλά ως ώρισμένη ήλικία τουλάχιστο δεν έδαζε ποτέ στο μυαλό του ότι θά γινότανε κάποτε ήθοποιός. Από τότε όμως που βρέθηκε στο Παρίσι, η γοητευτική αυτή τέχνη του πήρε κυριαρχικώς τά μυαλά. Κι' όταν έφθασε στη Γερμανία ή πετρία τόν είχε θαρέσει πιά κατακέραλα. 'Ενοιόθε τόν έαυτό σου τρισευτυχισμένο στη σκέψη ότι θά γινότανε ήθοποιός, παρ' όλο που ήξερε ότι τó έπίγγελμα αυτό δεν απέλαμθε στον τόπο του, τόν σεδασμό και τήν εκτίμηση που έχει σήμερα άπ' τήν κοινωνία. 'Ω, έννοώριζε καλά ότι ή πλειονότης τών Έλλήνων έλεγε ήθοποιός και έννοούσε παληάτσος—τόσο καλά μάλιστα ήξερε αυτό τήν κατάρα που έβάρυε κάθε Ρωμηό καλλιτέχνη της σκηνής, ώστε στο Βερολινέζικο σπίτι όπου νοίκιασε δωμάτιο άπέφυγε να πη ότι έσπούδαζε για ήθοποιός. Η άπόκρυψη αυτή μάλιστα έγινε άφορμή και κάποιες χαριτωμένες παρατηρήσεις. 'Ο νοικοκύρης του σπιτιού, όπου είχε νοικίσει δωμάτιο, ήταν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο και όλα τά μέλη της οικογενείας έδέχθηκαν στην άρχή με ένθουσιασμό τόν «Έλληνα σπουδαστή», άκριβώς έπειδή ήταν Έλληνας. Λίγες μέρες όμως κατόπιν ο ένθουσιασμός μετετρέπη σε επιφύλαξη και κακή διάθεση. 'Ο Γιαννίδης άπόρησε με τήν μεταβολή γιατί δεν ήξερε ότι ή οικογένεια του καθηγητή εκείνου είχε σκανδαλισθί και παρεξηγήσει τó γεγονός ότι ο νοίκιρης της δεν έδωκε ποτέ τó πρωί για να πάη, όπως θά έκανε κάθε φοιτητής, στο Πανεπιστήμιο, και τó χειρότερο έπίστρεψε πάντα, στο σπίτι τις πρωινές ώρες. Χίλια πράγματα είχαν σκεφθί εις βάρος του. Εύτυχώς έσωσε τήν κατάσταση ύστερα από ένα μήνα ή άκριτομόθεια

ένος φίλου του Γιαννιδή ο οποίος ενεπιτεύθη στην σύζυγο του καθηγητή ότι ο νοίκιρης τους έσπούδαζε για ήθοποιός. Η άποκάλυψη άλλαξε άρδην τις διαθέσεις της οικογενείας, που ήταν άλλωστε μία οικογένεια φιλήσυχη. Οι εκδηλώσεις αγάπης και εκτίμησης που είδε άμέσως ο Γιαννίδης ξεπερνούσαν κάθε προσδοκία. 'Οχι μόνο ή οικογένεια ένθουσιασθή αλλά και ή γειτονιά, όπου διεδόθη τó πράγμα, άρχισε να δείχνη τις θερμότερες διαθέσεις για τόν «Έλληνα ήθοποιό» όπως τόν άποκαλούσαν.

Στη Γαλλία, ο Γιαννίδης, εκτός από τόν πανεπιστήμιο της Σαρδόνης, ένεγραφή και στην περίφημη «Σχολή τεχνικής θεάτρου» άπ' όπου άπεφοίτησε μαζί με τόν σκηνογράφο Βακαλόπουλο και τόν σκηνοθέτη Σαραντιδή. 'Επίσης είχε παρακολουθήσει κατά σύστημα τις πρόδες του Ζουβέ, του Ντυλαίν, του Πιτοέφ, του Κοππο. Στην Γερμανία βρέθηκε άλλους μεγάλους δασκάλους για να παρακολουθήσει. Παραστάσεις και πρόδες του Ράινχαρτ, του Τάιρωφ, του Μογκκερόλτ, του Στανισλάσκου. 'Επειτα ξαναπήγε πάλι στο Παρίσι και τέλος όταν έννοήσε τόν έαυτό του κάπως ίκανό, ήλθε στην Ελλάδα, ύστερα από πρόσκληση της Χαλκούσης που είχε τότε ιδρύσει τόν περίφημο Θίασο τών Νέων. Αυτό έγινε στο 1927. 'Ενα χρόνο άργότερα προσελήφθη στον Θίασο Κυβέλης και λίγους μήνες μετά τήν πρόσληψη αυτή ή Φώτης Πολίτης έγραψε γι' αυτόν: «Είναι φανερό πως έχει όρεξη, αγαπάει τó θέατρο και θά πάη μπροστά».

Στά ένδεκα χρόνια που έμειολάβησαν από τότε ο Γιαννίδης, δούλεψε με πάθος για να γινή ο άρτίστας που χαίρομαθε σήμερα. Άνέθηκε όμως σκαλί σκαλί τήν σκαλα της επιτυχίας. Έπί τέλους όμως έπεβλήθη και τó σπουδαίωτος χωρίς να κήνη καμμιά άπολύτως παραχώρηση στο μεγάλο—λεγόμενο—κοινό. Ή έλη τήν καριέρα του έμεινε πάντα κοντά στο πνεύμα της καλής τέχνης και έσώλαξε τήν άξιοπρεπεία του ως άρτίστας έλληνοϋ.

Αν τόν ποιήσε άσχητικό τρεπ τόν Γιαννιδή δεν θά βρεθόμαε μακριά άπ' τήν πραγματικότητα. 'Ο πολυς έσθονος δεν τού άρέσει ή μοναξιά είναι εκείνη που τόν θέλγει. Ζή σχεδόν άπομονωμένος, ε-πο ίδιουσυγκρασία άλλωστε είναι τόσο «κλειστός». Φίλους έχει έλεγχίτους, ίσως έπειδή στο ζήτημα της φιλίας είναι τόσο άπαιτητικός. Τό ίδιο άπαιτητικός είναι και με τόν έαυτό του. Μικρό μέρος της ζωής τούρα δουλειάς του, τόν ίκανοποιεί. Είναι ο άυτηρότερος κριτής τού έαυτού του. Δεν γελιέται ούτε παρασυράται εύκολα άπ' τά χαροκωτήματα και τά συγχαρητήρια τών φίλων, τών θεμισσών του. 'Ο καλύτερος γι' αυτόν κριτής της έργασίας του είναι ύστερα από τόν έαυτό του, ή γυναίκα του, μία λεπτορ καρδιά, που άπ' όσα άκούσαμε φαίνεται ότι έχει πολλά από τά στοιχεία τού ιδανικού εκείνου τόπου της γυναικίας τού καλλιτέχνη, όπως τόν ώνεραύτηκα κι' έπος έπλασε τόν τύπο αυτό ή φαντασία όλων τών καλλιτεχνών. «Στην γυναίκα αυτή, δολογεί ο Γιαννίδης— που άς τó σημειώσουμε εδώ, είναι κοντά σε όλα κι' ένας οικονομολόγος λαμπρό-χρωστά τά πάντα».

Ο Γιαννίδης διαβάει πολύ. Και γιατί λατρεύει σαν πνευματικός άνθρώπος τή φιλολογία αλλά και γιατί άπ' τά βιβλία άντλεί όλοένα καινούργια δυναμικά με τήν καλλιτεχνική έργασία του. Από ίδιουσυγκρασία ακόμα είναι φοβερά άνησυχός. Έχει τήν άνησυχία εκείνη που χαρακτηρίζει κάθε γνήσιο άρτίστα. Άναζητεί όλοένα, ψάχνει διαρκώς, μανει πάντα άνικανοποίητος. Η άνησυχία αυτή καθώς και ή ύπεραισθησία του, που δέχια δεν μπορεί παρα να έχουν και τις εβωτερες εκδηλώσεις τους, τόν παρασυράζουν σαν ένα πολύ νευρικό άνθρωπο. Στην πραγματικότητα όμως δεν είναι νεύρα ή άνησυχία που τόν καταγε, διασκάς κι' όταν βόισκεται στη σκηνή κι' όταν μένη έξω άπ' αυτήν. Έξ αίτιας της άνησυχίας αυτής δεν μπορεί ν' άποδη και ύποβολεί. Είναι ο μένος ήθοποιός που άντι να χρειάζεται τήν βοήθεια τού ύποβολέως, τρέμει τήν παρουσία του. Μαθαίνει πάντα τó ρόλο του άπ' έξω—και βιβλία δεν τόν μαθαίνει παραπαλι—κι' άλλοιόμα αν ο ύποβολέως τού βεβήση να τού ψθυρίση μία φράση. Τα χάνει, άμέσως!

Αν τόν ποιήσε άσχητικό τρεπ τόν Γιαννιδή δεν θά βρεθόμαε μακριά άπ' τήν πραγματικότητα. 'Ο πολυς έσθονος δεν τού άρέσει ή μοναξιά είναι εκείνη που τόν θέλγει. Ζή σχεδόν άπομονωμένος, ε-πο ίδιουσυγκρασία άλλωστε είναι τόσο «κλειστός». Φίλους έχει έλεγχίτους, ίσως έπειδή στο ζήτημα της φιλίας είναι τόσο άπαιτητικός. Τό ίδιο άπαιτητικός είναι και με τόν έαυτό του. Μικρό μέρος της ζωής τούρα δουλειάς του, τόν ίκανοποιεί. Είναι ο άυτηρότερος κριτής τού έαυτού του. Δεν γελιέται ούτε παρασυράται εύκολα άπ' τά χαροκωτήματα και τά συγχαρητήρια τών φίλων, τών θεμισσών του. 'Ο καλύτερος γι' αυτόν κριτής της έργασίας του είναι ύστερα από τόν έαυτό του, ή γυναίκα του, μία λεπτορ καρδιά, που άπ' όσα άκούσαμε φαίνεται ότι έχει πολλά από τά στοιχεία τού ιδανικού εκείνου τόπου της γυναικίας τού καλλιτέχνη, όπως τόν ώνεραύτηκα κι' έπος έπλασε τόν τύπο αυτό ή φαντασία όλων τών καλλιτεχνών. «Στην γυναίκα αυτή, δολογεί ο Γιαννίδης— που άς τó σημειώσουμε εδώ, είναι κοντά σε όλα κι' ένας οικονομολόγος λαμπρό-χρωστά τά πάντα».

Στά ένδεκα χρόνια που έμειολάβησαν από τότε ο Γιαννίδης, δούλεψε με πάθος

Ο κ. Άντ. Γιαννίδης

ένος φίλου του Γιαννιδή ο οποίος ενεπιτεύθη στην σύζυγο του καθηγητή ότι ο νοίκιρης τους έσπούδαζε για ήθοποιός. Η άποκάλυψη άλλαξε άρδην τις διαθέσεις της οικογενείας, που ήταν άλλωστε μία οικογένεια φιλήσυχη. Οι εκδηλώσεις αγάπης και εκτίμησης που είδε άμέσως ο Γιαννίδης ξεπερνούσαν κάθε προσδοκία. 'Οχι μόνο ή οικογένεια ένθουσιασθή αλλά και ή γειτονιά, όπου διεδόθη τó πράγμα, άρχισε να δείχνη τις θερμότερες διαθέσεις για τόν «Έλληνα ήθοποιό» όπως τόν άποκαλούσαν.

Στη Γαλλία, ο Γιαννίδης, εκτός από τόν πανεπιστήμιο της Σαρδόνης, ένεγραφή και στην περίφημη «Σχολή τεχνικής θεάτρου» άπ' όπου άπεφοίτησε μαζί με τόν σκηνογράφο Βακαλόπουλο και τόν σκηνοθέτη Σαραντιδή. 'Επίσης είχε παρακολουθήσει κατά σύστημα τις πρόδες του Ζουβέ, του Ντυλαίν, του Πιτοέφ, του Κοππο. Στην Γερμανία βρέθηκε άλλους μεγάλους δασκάλους για να παρακολουθήσει. Παραστάσεις και πρόδες του Ράινχαρτ, του Τάιρωφ, του Μογκκερόλτ, του Στανισλάσκου. 'Επειτα ξαναπήγε πάλι στο Παρίσι και τέλος όταν έννοήσε τόν έαυτό του κάπως ίκανό, ήλθε στην Ελλάδα, ύστερα από πρόσκληση της Χαλκούσης που είχε τότε ιδρύσει τόν περίφημο Θίασο τών Νέων. Αυτό έγινε στο 1927. 'Ενα χρόνο άργότερα προσελήφθη στον Θίασο Κυβέλης και λίγους μήνες μετά τήν πρόσληψη αυτή ή Φώτης Πολίτης έγραψε γι' αυτόν: «Είναι φανερό πως έχει όρεξη, αγαπάει τó θέατρο και θά πάη μπροστά».

Ο Γιαννίδης έπειτα από διατείες σπουδες στο Παρίσι πήγε στην Γερμανία, πάλι για θέατρο, που ήταν πιά ο νους κι' ο λογισμός του. Άγαπούσε πάντα τήν τέχνη, γενικά, αλλά ως ώρισμένη ήλικία τουλάχιστο δεν έδαζε ποτέ στο μυαλό του ότι θά γινότανε κάποτε ήθοποιός. Από τότε όμως που βρέθηκε στο Παρίσι, η γοητευτική αυτή τέχνη του πήρε κυριαρχικώς τά μυαλά. Κι' όταν έφθασε στη Γερμανία ή πετρία τόν είχε θαρέσει πιά κατακέραλα. 'Ενοιόθε τόν έαυτό σου τρισευτυχισμένο στη σκέψη ότι θά γινότανε κάποτε ήθοποιός, παρ' όλο που ήξερε ότι τó έπίγγελμα αυτό δεν απέλαμθε στον τόπο του, τόν σεδασμό και τήν εκτίμηση που έχει σήμερα άπ' τήν κοινωνία. 'Ω, έννοώριζε καλά ότι ή πλειονότης τών Έλλήνων έλεγε ήθοποιός και έννοούσε παληάτσος—τόσο καλά μάλιστα ήξερε αυτό τήν κατάρα που έβάρυε κάθε Ρωμηό καλλιτέχνη της σκηνής, ώστε στο Βερολινέζικο σπίτι όπου νοίκιασε δωμάτιο άπέφυγε να πη ότι έσπούδαζε για ήθοποιός. Η άπόκρυψη αυτή μάλιστα έγινε άφορμή και κάποιες χαριτωμένες παρατηρήσεις. 'Ο νοικοκύρης του σπιτιού, όπου είχε νοικίσει δωμάτιο, ήταν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο και όλα τά μέλη της οικογενείας έδέχθηκαν στην άρχή με ένθουσιασμό τόν «Έλληνα σπουδαστή», άκριβώς έπειδή ήταν Έλληνας. Λίγες μέρες όμως κατόπιν ο ένθουσιασμός μετετρέπη σε επιφύλαξη και κακή διάθεση. 'Ο Γιαννίδης άπόρησε με τήν μεταβολή γιατί δεν ήξερε ότι ή οικογένεια του καθηγητή εκείνου είχε σκανδαλισθί και παρεξηγήσει τó γεγονός ότι ο νοίκιρης της δεν έδωκε ποτέ τó πρωί για να πάη, όπως θά έκανε κάθε φοιτητής, στο Πανεπιστήμιο, και τó χειρότερο έπίστρεψε πάντα, στο σπίτι τις πρωινές ώρες. Χίλια πράγματα είχαν σκεφθί εις βάρος του. Εύτυχώς έσωσε τήν κατάσταση ύστερα από ένα μήνα ή άκριτομόθεια

ένος φίλου του Γιαννιδή ο οποίος ενεπιτεύθη στην σύζυγο του καθηγητή ότι ο νοίκιρης τους έσπούδαζε για ήθοποιός. Η άποκάλυψη άλλαξε άρδην τις διαθέσεις της οικογενείας, που ήταν άλλωστε μία οικογένεια φιλήσυχη. Οι εκδηλώσεις αγάπης και εκτίμησης που είδε άμέσως ο Γιαννίδης ξεπερνούσαν κάθε προσδοκία. 'Οχι μόνο ή οικογένεια ένθουσιασθή αλλά και ή γειτονιά, όπου διεδόθη τó πράγμα, άρχισε να δείχνη τις θερμότερες διαθέσεις για τόν «Έλληνα ήθοποιό» όπως τόν άποκαλούσαν.

Στη Γαλλία, ο Γιαννίδης, εκτός από τόν πανεπιστήμιο της Σαρδόνης, ένεγραφή και στην περίφημη «Σχολή τεχνικής θεάτρου» άπ' όπου άπεφοίτησε μαζί με τόν σκηνογράφο Βακαλόπουλο και τόν σκηνοθέτη Σαραντιδή. 'Επίσης είχε παρακολουθήσει κατά σύστημα τις πρόδες του Ζουβέ, του Ντυλαίν, του Πιτοέφ, του Κοππο. Στην Γερμανία βρέθηκε άλλους μεγάλους δασκάλους για να παρακολουθήσει. Παραστάσεις και πρόδες του Ράινχαρτ, του Τάιρωφ, του Μογκκερόλτ, του Στανισλάσκου. 'Επειτα ξαναπήγε πάλι στο Παρίσι και τέλος όταν έννοήσε τόν έαυτό του κάπως ίκανό, ήλθε στην Ελλάδα, ύστερα από πρόσκληση της Χαλκούσης που είχε τότε ιδρύσει τόν περίφημο Θίασο τών Νέων. Αυτό έγινε στο 1927. 'Ενα χρόνο άργότερα προσελήφθη στον Θίασο Κυβέλης και λίγους μήνες μετά τήν πρόσληψη αυτή ή Φώτης Πολίτης έγραψε γι' αυτόν: «Είναι φανερό πως έχει όρεξη, αγαπάει τó θέατρο και θά πάη μπροστά».

Ο Γιαννίδης έπειτα από διατείες σπουδες στο Παρίσι πήγε στην Γερμανία, πάλι για θέατρο, που ήταν πιά ο νους κι' ο λογισμός του. Άγαπούσε πάντα τήν τέχνη, γενικά, αλλά ως ώρισμένη ήλικία τουλάχιστο δεν έδαζε ποτέ στο μυαλό του ότι θά γινότανε κάποτε ήθοποιός. Από τότε όμως που βρέθηκε στο Παρίσι, η γοητευτική αυτή τέχνη του πήρε κυριαρχικώς τά μυαλά. Κι' όταν έφθασε στη Γερμανία ή πετρία τόν είχε θαρέσει πιά κατακέραλα. 'Ενοιόθε τόν έαυτό σου τρισευτυχισμένο στη σκέψη ότι θά γινότανε κάποτε ήθοποιός, παρ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ

Από το προηγούμενο

Η Μαργαρίτα ντέ Μπωπρέω, έχει σκοτώσει επάνω σε μια διαία σκηνή τον άνδρα της Γεώργιο. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται κάποιος Ώντικούρ, που εγγράμισε άλλοτε εισπράκτωρ στον μεγάλο εμπορικό οίκο του Μπωπρέω. Ο οίκος αυτός που τόσο ανθούσε άλλοτε, είχε καταστραφεί σχεδόν τελείως εξ αιτίας της ανικανότητας και των ασωπειών του Γεωργίου. Την τελευταία στιγμή, επευδαίνει για να τον σώσει ο Ζάν Ντεμάρ, διάσημος και πλουσιώτατος δικηγόρος του Παρισιού, που αγαπούσε την Μαργαρίτα πριν παντρευτεί τον Γεώργιο ντέ Μπωπρέω. Της προσφέρει ένα εκατομμύριο το οποίο προσπαθεί να σφετερισθεί ο Γεώργιος και να φύγει στο εξωτερικό. Έπάνω σ' αυτό έγινε ο φόνος. Η Μαργαρίτα δεν τολμά να δηλώσει το έγκλημά της και ο Ώντικούρ καταδικάζεται σε είκοσιετή καταναγκαστικά έργα.

Έχουν περάσει δυο χρόνια. Η Μαργαρίτα πιεζομένη από τον Ζάν που δεν έπαυσε να την αγαπά, την παντρεύεται. Ο Ζεράρ, ο γυιός της, που έχει γνωρίσει την κόρη του Ώντικούρ Λουίζα την αγαπά και την παρακολουθεί συνεχώς. Μια μέρα ή νέα τον σταματά και τον ρωτά τι θέλει από αυτήν. Ο Ζεράρ της απαντά τότε ότι την αγαπά.

Έχεινη χαμογέλασε.

11ον

Ο Ζεράρ κατάλαβε και τα μάτια του γέμισαν απότομα δάκρυα. —Δεν με πιστεύετε, ψιθύρισε, εχετε δίκιο... Ήταν ποτέ δυνατόν να αγαπηθούμε έμεις οι δυο; Και όμως, αυτό που δεν μπορούν να καταλάβουν οι άνθρωποι, αυτό που φαίνεται και σε μας τους ίδιους που το αισθανόμαστε, άπιστευτο, τερατώδες, ίσως, είναι η μόνη πραγματικότητα αυτή την στιγμή. Δεσποίνες Λουίζα, σάς επαναλαμβάνω ότι σάς αγαπώ, κι' αυτό παρά το αίμα που μας χωρίζει...

Έκείνη τον διέκοψε σχεδόν με αγανάκτηση: —Ο πατέρας μου είναι άδωος, σάς το όρκίζομαι!...

—Αν ήταν εκείνος άδωος, τότε ποιος είναι ο ένοχος;

—Αν το ξέραμε, ο πατέρας μου θάταν τώρα ελεύθερος!...

—Αν, λοιπόν, ο Ώντικούρ είναι άδωος, θά πη ότι ο αληθινός δολοφόνος γελά τώρα και χαιρείται το έγκλημά του και ο φόνος του πατέρα

μου παραμένει ανεκδίκητος... —Ανεκδίκητος και άτιμώρητος, 'Ο πατέρας σας έχει δολοφονηθεί και ο δολοφόνος είναι ελεύθερος, εύτυχης για το διπλό έγκλημά του: τον φόνο του πατέρα σας και την καταδίκη του δικού μου... 'Ισως να μη σάς είναι άγνωστος... Θά είναι, ίσως, από τον δικό σας κόσμο, του δίνετε πιθανώτατα το χέρι... Γιατί όλα αυτά είναι πιθανά... 'Εν τώ μεταξύ ό δυστυχισμένος ο πατέρας μου, ό τόσο καλός, ό τόσο γλυκός και ήμερος αυτός άνθρωπος σαπίζει στα κάτεργα...

Σώπασε, Λυγμοί την έπιαναν. 'Ο Ζεράρ δεν ήξερε τί να της άπαντήσει.

Η Λουίζα σκούπισε τα μάτια της και συνέχισε: —Και να σκέπτεται κανείς, ότι δεν ήσαν αί έναντιον του ένδειξεις που τον κατεδίκασαν, αλλά ή παράξενη εκείνη άδυναμία που έδειξε ο συνήγορός του, ο κ. Ζάν Ντεμάρ, κ' την άγροεισή του. Αυτός, ό τόσο εύλωττος, ό τόσο πειστικός... —Άλλους, δεν εύοισκε τί να πη για να υπερασπίση έναν άθωο... Γιατί όμως, γιατί να συμβή αυτό;... Και ό άνθρωπος αυτός, ή αιτία της καταστροφής μας, ή μάλλον το συμπλήρωμα της καταστροφής μας, πανταεύτηκε την ιητέα σας!... Βλέπετε, λοιπόν, ότι οι δυο οικογένειές μας, δεν μπορούν να έχουν παρά μόνον ένα πράγμα κοινό, το μίσος.

Θέλησε να φύγη. 'Ο Ζεράρ, όμως, την έσταμάτησε. —Δεσποίνες, είπε, δεν μπορείτε να φύγετε έτσι. Την στιγμή που ήμουν έτοιμος να σάς πω πόσο τα λόγια σας με συνείκησαν πολύ, και πόσο ή πεποίθησή σας για την άθωότητα του πατέρα σας με έκλόνησε, μου λέτε ότι με μισείτε και θέλετε να με αφήσετε με την όδυνηρή αυτή έντύπωση!...

Η έκφρασις του προσώπου της Λουίζας έγινε μαλακώτερη. —Είναι αλήθεια, είπε, είχα άδικο... Τί φταίτε έσεις για όλα αυτά; —'Ωστε δεν με μισείτε; —'Οχι... —Και θά μ' αγαπήσετε και σεις λιγάκι; —Τί θάχετε να κερδίσετε από αυτό; —Την εύτυχία που δεν γνώρισα άκόμη στην ζωή μου... —Δεν είμαι έγώ σε θέση να σάς δώσω την εύτυχία αυτή... —Λουίζα!... —Πολύ φοβούμαι μάλιστα μήπως ό δεσμός αυτός γίνη αιτία νέων δυστυχιών... 'Εγώ, άλλωστε, δεν είμαι και για έναν άλλον λόγο κατάλληλη να κάμω την εύτυχία σας: είμαι μία φτωχή κόρη με άτιμασμένο όνομα... 'Εκτός αν σκεφθήκατε ότι θά μπορούσα να σάς προσφέρω την εύτυχία που έλπίζετε, γινομένη έρωμένη σας... —Λουίζα! Σάς όρκίζομαι ότι... —Μή μου όρκίζεσθε τίποτε, σάς πιστεύω. Δεν ήταν δυνατόν έσεις να σκεφθήτε όπως οι άλλοι και σάς όμολογώ ότι αυτή την στιγμή είμαι

λιγάκι εύτυχης, γιατί έχω άπέναντί μου έναν άνθρωπο που δεν είναι σαν τους άλλους νέους της εποχής μας. —Τους άλλους νέους; —Ναί, αυτούς που με παίρνουν άπό πίσω κάθε φορά και στην κατηγορία των όποιων παρ' όλιγον να κατατάξω και σάς, όταν σάς είδα να με παρακολουθήτε με τόση έπιμονή... —'Ω! Λουίζα!... —Και τώρα, φαντάζομαι να είπαμε όσα είχαμε να πούμε... Χαιρέτε, κ. ντέ Μπωπρέω. —Μείνατε λίγο άκόμη... μία στιγμή μούλα... —'Οχι... πρέπει να πηγαίνω... 'Εν τούτοις, προτού χωρισθούμε, θά είχα να σάς παρακαλέσω κάτι... —'Ο, τι θέλετε. —'Ο πατέρας μου άδικα έχει σταλή στα κάτεργα. Κάποιος άλλος σκότωσε τον πατέρα σας. Σώστε τον πατέρα μου αν μπορείτε και έκδικήσατε τον θάνατο του πατέρα σας... Βρήτε τον αληθινό ένοχο, άποκαλύψτε όλη την αλήθεια και όταν βρήτε τον πραγματικό δολοφόνο, τότε... Τότε θά σάς αγαπήσω με όλη μου την καρδιά... 'Η ζωή μου θά σάς άνήκη... —Σάς όρκίζομαι, Λουίζα, να τά κάμω αυτό. Θά άφιερώσω έν άνάγκη νι' αυτό τον σκοπό όλη μου την ζωή!... 'Η νέα του έδωκε τα χέρια με θερμή, σχεδόν με ένθουσιασμό. —Είσαθε ένας τίμιος άνδρας, Ζεράρ! του φώναξε. Και συγκρατώντας την συγκίνηση που την πλημμύριζε, ρώτησε: —Μ' άναπατε, λοιπόν, αληθινά; —Ναί, 'Αυθιβάλλετε άκόμη; —'Ω! 'Οχι... 'Η νέα ήταν κατασυγκινημένη. Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. 'Ο Ζεράρ της έσφιξε τα χέρια φεύγοντας: —Με κάνετε άφάνταστα εύτυχη αυτή την στιγμή... 'Εχετε έμπιστοσύνη σε ένα και πρό πάντων κάνετε ύπομονή... —Θά τά έχω και τα δύο. Μην ξεχνάτε ότι είναι άθωος περιμένει από σάς την σωτηρία του. —Δεν θά το ξεχάσω ποτέ... 'Εσάς όμως, δεν θά σάς ξαναϊδώ πιά; 'Εκείνη δίστασε για λίγο και έπειτα είπε: —'Η μητέρα μου και ό άδελφός μου δεν θά σάς εδέχοντο... 'Επειτα, δεν θά ήθελα να τους δώσω μία έλπίδα που δεν θά έπραγματοποιείτο, ίσως ποτέ. Και όπως ή ύγεια της μητέρας μου δεν στέκει τόσο καλά, μία άπογοήτευσίς του είδους αυτού θά μπορούσε να της ήταν κτύπημα κάριο... —Και ό άδελφός σας; —'Ο Μεντερικ, κάμνει την θητεία του. Θά το ξέρετε βέβαια. Είναι στο 21ο των κυνηγών. Κάπου-κάπου τον βλέπομε. Θά μπορούσα να κρύψω έπι το παρόντος τα σχέδιά μας από αυτόν. 'Επιβάλλεται, άλλωστε, να του κρύψουμε ότι γνωρίζομαστε... 'Ο χαρακτήρ του έγινε πολύ δύσκολος άπό τον καιρό που κατεδικάσθη ό πατέρας μου. 'Εχει γίνει σκληρός και

ΔΙΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

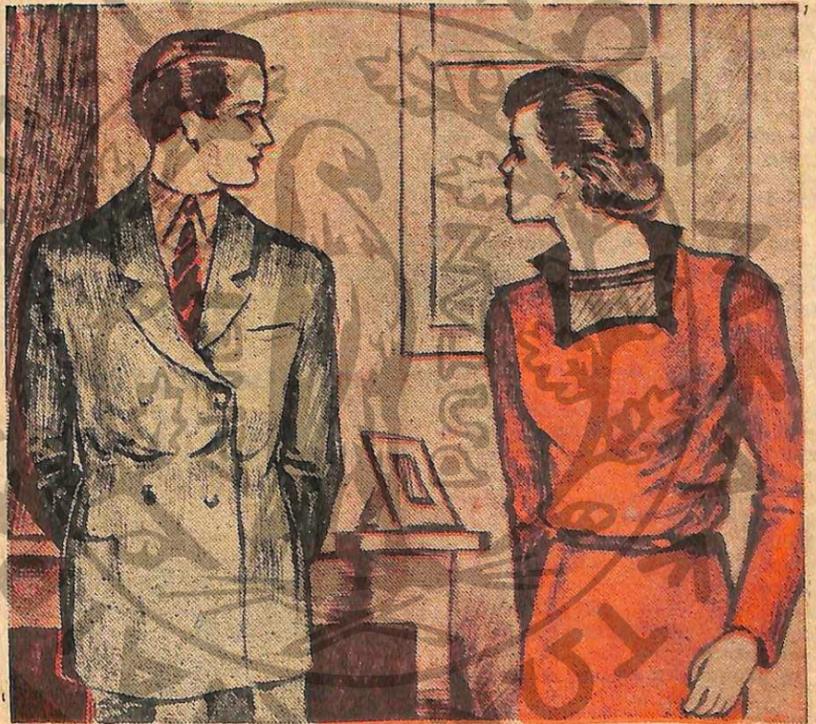
Ένα άριστουργημα-τικό αισθηματικό μυθιστόρημα

ΖΟΥ ΖΟΥ ΜΑΡΥ

πρός τον εαυτό του και προς τους άλλους. Μισεί κάθε άνθρωπο που φέρει το όνομά σας, το όνομα Ζάν Ντεμάρ. Καλλίτερα θάταν να μη συναντηθήτε ποτέ! 'Όσον άφορά έμένα... σάς είπα. Θά περιμένω πάντα το μεγάλο νέο που θά μου φέρετε. Σπίτι δεν είναι δυνατόν να συναντώμεθα, θά βλεπόμαστε, λοιπόν, όπως τώρα... Και με τα λόγια αυτά, ή νέα άφηκε τον Ζεράρ, στέλνοντάς του ένα χαιρετισμό με το χέρι, συνοδευόμενο από ένα χαμόγελο. 'Ο Ζεράρ επέστρεψε σπίτι με την καρδιά πλημμυρισμένη από χαρά. 'Ο Ζάν και ή Μαργαρίτα το πρόσεξαν αυτό. —Τί εύθυμος που είσαι σήμερα! του είπε ή μητέρα του. —Ναί... έκανε άπλα ό Ζεράρ. —Πές μου, λοιπόν, κι' έμένα να χαρώ. —'Πηρα μία μεγάλη άπόφαση, άπήνησε ό νέος σοβαρά. —'Α! Και ποιά είναι αυτή σου ή άπόφασις; έκαμε με κάποια άνησυχία ή Μαργαρίτα. 'Ο Ζεράρ, όμως, αντί να άπαντήσει της μητέρας του, στράφηκε στον Ζάν που διάβαζε καθισμένος εκεί κοντά: —Κύριε, είπε, σκέπτεσθε καμιά φορά τον άνθρωπο εκείνο, για τον όποιο τόσο ενδιαφερηθήκατε σεις και ή μητέρα μου, και ό όποιος πληρώνει τώρα για ένα έγκλημα που, όπως λένε, δεν έκαμε αυτός; 'Ενωώ εκείνον τον Ώντικούρ... 'Η Μαργαρίτα γλώμισε και άρχισε να τρέμη. Διέβλεπε κάποιο νέο κακό. —Γιατί αυτή ή έρώτησις; έκαμε ό Ζάν, ένω ένα σύννεφο περνούσε μπρός από τα μάτια του. —Ρωτώ, γιατί έμένα δεν μ' αφήνει ποτέ ή άνάμνησις αυτού του ανθρώπου. Θυμούμαι τώρα με πόση συγκίνηση, αληθινή συγκίνηση παρακαλούσε αυτούς που τον κατηγορούσαν, με πόση έκπληξη αληθινή άκουσε την κατηγορία την όποιαν δεν θέλησε να πιστέψη, με πόση παραφορά και με τί θυμό υπερασπίσθηκε τον εαυτό του!... «Πού θέλει να καταλήξη;» σκέφθηκε ή Μαργαρίτα. 'Ο Ζεράρ συνέχισε: —Διερωτώμαι, λοιπόν, τώρα, αν πραγματικά ό άνθρωπος αυτός ήταν ένοχος του έγκλήματος για το όποιο τον κατηγορούσαν... —Μην ξεχνάς, Ζεράρ, άπήνησε ό Ζάν, ότι ό άνθρωπος αυτός έχει ήδη καταδικασθή από το Κακουργιοδικείο και ότι το έγκλημα για το όποιο καταδικάσθηκε, ήταν ό φόνος του πατέρα σου... —'Οχι, δεν ξεχνώ τίποτε... 'Εάν έπρόκειτο για κανέναν ξένο και όχι για τον πατέρα μου, βέβαια δεν θά ενδιαφερόμουν διόλου γι' αυτή την καταδίκη. Πρόκειται, όμως, για τον πατέρα μου και οι διαμαρτυρίες του Ώντικούρ για την άθωότητά του, βρίσκουν βαθειά άπήνηση μέσα στην καρδιά μου. 'Αν ό άνθρωπος αυτός λήη την αλήθεια, αν έχη πέσει θύμα δικαστικής πλάνης, θά πάω

προς τον εαυτό του και προς τους άλλους. Μισεί κάθε άνθρωπο που φέρει το όνομά σας, το όνομα Ζάν Ντεμάρ. Καλλίτερα θάταν να μη συναντηθήτε ποτέ! 'Όσον άφορά έμένα... σάς είπα. Θά περιμένω πάντα το μεγάλο νέο που θά μου φέρετε. Σπίτι δεν είναι δυνατόν να συναντώμεθα, θά βλεπόμαστε, λοιπόν, όπως τώρα... Και με τα λόγια αυτά, ή νέα άφηκε τον Ζεράρ, στέλνοντάς του ένα χαιρετισμό με το χέρι, συνοδευόμενο από ένα χαμόγελο. 'Ο Ζεράρ επέστρεψε σπίτι με την καρδιά πλημμυρισμένη από χαρά. 'Ο Ζάν και ή Μαργαρίτα το πρόσεξαν αυτό. —Τί εύθυμος που είσαι σήμερα! του είπε ή μητέρα του. —Ναί... έκανε άπλα ό Ζεράρ. —Πές μου, λοιπόν, κι' έμένα να χαρώ. —'Πηρα μία μεγάλη άπόφαση, άπήνησε ό νέος σοβαρά. —'Α! Και ποιά είναι αυτή σου ή άπόφασις; έκαμε με κάποια άνησυχία ή Μαργαρίτα. 'Ο Ζεράρ, όμως, αντί να άπαντήσει της μητέρας του, στράφηκε στον Ζάν που διάβαζε καθισμένος εκεί κοντά: —Κύριε, είπε, σκέπτεσθε καμιά φορά τον άνθρωπο εκείνο, για τον όποιο τόσο ενδιαφερηθήκατε σεις και ή μητέρα μου, και ό όποιος πληρώνει τώρα για ένα έγκλημα που, όπως λένε, δεν έκαμε αυτός; 'Ενωώ εκείνον τον Ώντικούρ... 'Η Μαργαρίτα γλώμισε και άρχισε να τρέμη. Διέβλεπε κάποιο νέο κακό. —Γιατί αυτή ή έρώτησις; έκαμε ό Ζάν, ένω ένα σύννεφο περνούσε μπρός από τα μάτια του. —Ρωτώ, γιατί έμένα δεν μ' αφήνει ποτέ ή άνάμνησις αυτού του ανθρώπου. Θυμούμαι τώρα με πόση συγκίνηση, αληθινή συγκίνηση παρακαλούσε αυτούς που τον κατηγορούσαν, με πόση έκπληξη αληθινή άκουσε την κατηγορία την όποιαν δεν θέλησε να πιστέψη, με πόση παραφορά και με τί θυμό υπερασπίσθηκε τον εαυτό του!... «Πού θέλει να καταλήξη;» σκέφθηκε ή Μαργαρίτα. 'Ο Ζεράρ συνέχισε: —Διερωτώμαι, λοιπόν, τώρα, αν πραγματικά ό άνθρωπος αυτός ήταν ένοχος του έγκλήματος για το όποιο τον κατηγορούσαν... —Μην ξεχνάς, Ζεράρ, άπήνησε ό Ζάν, ότι ό άνθρωπος αυτός έχει ήδη καταδικασθή από το Κακουργιοδικείο και ότι το έγκλημα για το όποιο καταδικάσθηκε, ήταν ό φόνος του πατέρα σου... —'Οχι, δεν ξεχνώ τίποτε... 'Εάν έπρόκειτο για κανέναν ξένο και όχι για τον πατέρα μου, βέβαια δεν θά ενδιαφερόμουν διόλου γι' αυτή την καταδίκη. Πρόκειται, όμως, για τον πατέρα μου και οι διαμαρτυρίες του Ώντικούρ για την άθωότητά του, βρίσκουν βαθειά άπήνηση μέσα στην καρδιά μου. 'Αν ό άνθρωπος αυτός λήη την αλήθεια, αν έχη πέσει θύμα δικαστικής πλάνης, θά πάω

γωδία. Και από σκέψη σε σκέψη κατήνησε να μου κινηθή ζωηρότατα το ενδιαφέρον ή θέσις του ανθρώπου αυτού. —'Ενδιαφέρον έντελώς πλατωνικό, αν δεν έκδηλώνεται παρά μόνον με λόγια... —'Εχετε ύπομονή, κύριε, και θά έλθουν και τα έργα. 'Ενώσω ήμουν κλεισμένος στο σχολείο δεν μπορούσα, βέβαια, να άσχοληθώ μ' αυτήν την ύπόθεση. Τώρα, όμως, που είμαι ελεύθερος... —Τί σκέπτεσαι να κάμης; ρώτησε, έπεμβαίνοντας ή Μαργαρίτα, ένω ή φωνή της έτρεπε. —Δεν ξέρω άκόμη ακριβώς. Θά σου πω όμως όταν θά έχω κάνει το σχέδιό μου. 'Εν τώ μεταξύ, έπίτρεψέ μου να σου κάμω μία έρώτησις; —Λέγε. —Πιστεύεις άκόμη στην άθωότητα του Ώντικούρ; 'Η καρδιά της Μαργαρίτας έσφριξε τόσο που ή νέα γυναίκα νόμισε ότι θά έσπευτε κάτω λιτόθυμη. Τί έπρεπε να άπαντήσει; 'Ο Ζάν Ντεμάρ, κυριευμένος από μία άνησυχία που δεν μπορούσε να την δικαιολογήσει, την κύτταζε περιεργα. —'Αντιλαμβάνετο ότι μία φοβερή πάλη γινότανε μέσα στην ψυχή της γυναίκας του. 'Η Μαργαρίτα έκλεισε για μία στιγμή τα μάτια και έσπασε

Πιστεύεις άκόμη στην άθωότητα του Ώντικούρ;

νοϊγοντάς τα, είπε με αποφασιστικό-
τητα:

—Δεν άλλαξε από τότε η πεποίθη-
σίς μου.

—Ωστε πιστεύεις ότι ο δυστυχι-
σμένος αυτός άνθρωπος δεν σκότω-
σε το πατέρα μου;

—Το πιστεύω.

—Και είσαι της γνώμης ότι θα ή-
ταν έργο υπερτάτης δικαιοσύνης
άν τον έσωζε κανείς;

—Νομίζω ότι μια επανόρθωσις θα
επέδραστο.

—Ναί, αλλά δεν θα έφτανε αυτό.
Θα έπρεπε να βρεθῆ και ο αληθινός
ένοχος...

—Ίσως...

—Και να παραδοθῆ στην δικαιοσύ-
νη.

—Εκείνη έσκυψε το κεφάλι και ψι-
θύρισε, κλείνοντας τα μάτια:

—Ναί, έτσι θάπρεπε...

Ο Ζεράρ σηκώσε υψηλά το χέρι
και είπε με φωνή σοβαρά:

—Λοιπόν, όρκίζομαι, μητέρα, μπρο-
στά σου και μπροστά σας, κ. Ντε-
μάρ, ότι θα έπανορθώσω το αδίκη-
μα που έγινε στον Αντουάν και ότι θα
τιμωρήσω τον αληθινό δολοφόνο του
πατέρα μου...

—Υστερ' απ' αυτό, ο Ζεράρ βγήκε.

Κι ήταν ήδη καιρός, γιατί η Μαρ-
γαρίτα ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει.

Ο Ζάν έτρεξε κοντά της:

—Πόσο συγκινημένη φαίνεσαι,
Μαργαρίτα! της είπε. Και πόσο ώ-
χρη! Αλλά γιατί;

—Εκείνη απέφυγε ν' απαντήση. Και
προσπαθώντας να σταθῆ όπως καλ-
λίτερα μπορούσε στα πόδια της δι-
ευθύνθηκε στο δωμάτιό της, αφήνον-
τας τον Ζάν μόνο.

Αυτός βυθίσθηκε σ' σκέψεις:

«Περίργο πράγμα, είπε, κάθε φο-
ρά που γίνεται λόγος για τον Αντι-
κούρ, η Μαργαρίτα χάνει τον εαυτό
της. Κυριεύεται από μια παράξενη
ταραχή. Γιατί, όμως;... Γιατί;...»

Η Μαργαρίτα πέρασε πολλές μέ-
ρες βυθισμένη σ' μια επίμονη με-
λαγχολία. Εύχως ότι ο Ζάν, ε-
ξαιρέτικά απηχολημένος έξω με
κάτι σοβαρές υποθέσεις, δεν τό ειχε
παρατηρήσει αυτό. Όσον αφορά
τον Ζεράρ, αυτόν τον απέφυγε η
Μαργαρίτα όσο μπορούσε.

Έμενε ώρες ολόκληρες βυθισμένη
σ' σκέψεις, τόσο που φοβόταν και η
ίδια μήπως της σαλέψη το μυαλό.
Την νύχτα το ίδιο. Έμενε το περισ-
σότερο άπνη. Ο εφιάλης του α-
θώου που σάπιζε στα κάτεργα την
κατεβίωκε παντού. Της έπιεζε το
σπῆθος σαν βροχιάς.

Πού θα την ώδηγοῦσε η κατάστα-
σις αυτή; Πόσο θα διαρκούσε η πά-
λη της αυτή με τον ίδιο τον εαυτό
της;

Μια νύχτα, ξύπνησε απότομα και
ανάκνησε, σ' κρεβάτι της. Ο Ζάν
που κοιμόταν ελαφρά, την αν-
τελήθη και άνοιξε τα μάτια.

Δεν κουνήθηκε, όμως, διόλου από
την θέση του. Το δωμάτιο φωτιζόταν
νε ανά από μια μικρή κανδήλα. Κά-
τω από το φῶς αυτό, ο Ζάν παρακο-
λύθηκε με μισόκλειστα μάτια την
γυναίκα του.

Η Μαργαρίτα έμεινε για κάμποση
ώρα ακίνητη, ανακαθισμένη στο
κρεβάτι.

Κατόπιν, ξαφνικά, γλύστρησε οι-
γιά-οιγιά κάτω.

—Έκανε τον γύρο του δωματίου,
χωρίς να έγγισθῆ τίποτε. Είχε τα μά-
τια της ανοιχτά και όμως οι κινήσεις
της, το περπάτημά της ήσαν κινήσεις

και βάδισμα ύπνοβάτου...

Ο Ζάν την παρακολουθούσε πάντα
μέ το βλέμμα.

—Εξαφνα, η Μαργαρίτα άρχισε να
μιλά.

Στην αρχή ο Ζάν δεν άκουγε τί-
ποτε. Τα λόγια ξέφευγαν σαν ένας
ακατάληπτος ψίθυρος από τα χείλη
της νέας γυναίκας.

Κατόπιν, άρχισαν γίνονται ευδιά-
κριτα, άν και η Μαργαρίτα μιλούσε
διακεκομμένα:

—Όχι... Όχι!... Έλεγε, αυτό δεν
μπορεί να γίνῃ... Άρκετά υπέφερα...
Το αίσχος!... Το αίσχος!... Ζεράρ,
παιδί μου!... Η ατίμωση, η ζωή του
χαμένῃ... Δεν ήλι! Όχι!... Δεν θα
βγῆς!... Δεν θέλω να βγῆς...

Κατόπιν άρχισαν να γίνονται ευδιά-
νε συγκεχυμένες

Η παράξενη αυτή σκηνή κράτησε
κοντά ένα τέταρτο της ώρας.

Η καρδιά του Ζάν χτυπούσε μέ-
χρι διαρρήξεως.

—Δυστυχισμένη Μαργαρίτα, σκέ-
φθηκε, πόσο θα υπέφερες...

—Εκείνη την στιγμή δεν σκεφότανε
τίποτε άλλο. Δεν προσπαθούσε να
ξεδιαλύνη το νόημα των λόγων που
ξέφευγαν από τα χείλη της γυναίκας
του. Έβλεπε μονάχα ότι το πλάσμα
αυτό, το όποιον υπεραγαπούσε, έπα-
σχε, υπέφερε και φοβότανε μήπως η
ιστορία αυτή την κανει στο τέλος γά
χάση το μυαλό της. Σκεφόταν για
την υγεία της, γι' τίποτε άλλο.

Η Μαργαρίτα, αφού ψιθύρισε με-
ρικές ακόμη ακατάληπτες φράσεις,
σώπασε και διευθύνθηκε πρὸς το
κρεβάτι. Ανέθηκε ἀνά-ἀνά και
σκεπάσθηκε ως το λαιμό. Τα δόντια
της χτυπούσαν. Έτρεμε ολόκληρη.
Και τα μάτια της, τα ώραία εκείνα
και μεγάλα μάτια, ήσαν πάντοτε
ορθάνοιχτα.

Ο Ζάν έκανε ότι ήταν καιρός νά
επέμβῃ. Έκανε πὸς είχε ξυπνήσει
εκείνη την ώρα και άνασκήκωνόμε-
νος είπε της γυναίκας του:

—Μαργαρίτα!... Άγαπημένη μου
Μαργαρίτα, τί έχεις;

Τὸ περίφημο
ιστορικό ανάγνωμά μας

Ἡ κόρη
τῆς
φαρμακευτρίας
ΒΟΥΛΖΝ

εἰς τὴν σελίδα 27.

—Όχι... Όχι!... Έλεγε, αυτό δεν
μπορεί να γίνῃ... Άρκετά υπέφερα...
Το αίσχος!... Το αίσχος!... Ζεράρ,
παιδί μου!... Η ατίμωση, η ζωή του
χαμένῃ... Δεν ήλι! Όχι!... Δεν θα
βγῆς!... Δεν θέλω να βγῆς...

Κατόπιν άρχισαν να γίνονται ευδιά-
νε συγκεχυμένες

Η παράξενη αυτή σκηνή κράτησε
κοντά ένα τέταρτο της ώρας.

Η καρδιά του Ζάν χτυπούσε μέ-
χρι διαρρήξεως.

—Δυστυχισμένη Μαργαρίτα, σκέ-
φθηκε, πόσο θα υπέφερες...

—Εκείνη την στιγμή δεν σκεφότανε
τίποτε άλλο. Δεν προσπαθούσε να
ξεδιαλύνη το νόημα των λόγων που
ξέφευγαν από τα χείλη της γυναίκας
του. Έβλεπε μονάχα ότι το πλάσμα
αυτό, το όποιον υπεραγαπούσε, έπα-
σχε, υπέφερε και φοβότανε μήπως η
ιστορία αυτή την κανει στο τέλος γά
χάση το μυαλό της. Σκεφόταν για
την υγεία της, γι' τίποτε άλλο.

Η Μαργαρίτα, αφού ψιθύρισε με-
ρικές ακόμη ακατάληπτες φράσεις,
σώπασε και διευθύνθηκε πρὸς το
κρεβάτι. Ανέθηκε ἀνά-ἀνά και
σκεπάσθηκε ως το λαιμό. Τα δόντια
της χτυπούσαν. Έτρεμε ολόκληρη.
Και τα μάτια της, τα ώραία εκείνα
και μεγάλα μάτια, ήσαν πάντοτε
ορθάνοιχτα.

Ο Ζάν έκανε ότι ήταν καιρός νά
επέμβῃ. Έκανε πὸς είχε ξυπνήσει
εκείνη την ώρα και άνασκήκωνόμε-
νος είπε της γυναίκας του:

—Μαργαρίτα!... Άγαπημένη μου
Μαργαρίτα, τί έχεις;

Τὸ περίφημο
ιστορικό ανάγνωμά μας

Ἡ κόρη
τῆς
φαρμακευτρίας
ΒΟΥΛΖΝ

εἰς τὴν σελίδα 27.

—Όχι... Όχι!... Έλεγε, αυτό δεν
μπορεί να γίνῃ... Άρκετά υπέφερα...
Το αίσχος!... Το αίσχος!... Ζεράρ,
παιδί μου!... Η ατίμωση, η ζωή του
χαμένῃ... Δεν ήλι! Όχι!... Δεν θα
βγῆς!... Δεν θέλω να βγῆς...

Κατόπιν άρχισαν να γίνονται ευδιά-
νε συγκεχυμένες

Η παράξενη αυτή σκηνή κράτησε
κοντά ένα τέταρτο της ώρας.

Η καρδιά του Ζάν χτυπούσε μέ-
χρι διαρρήξεως.

—Δυστυχισμένη Μαργαρίτα, σκέ-
φθηκε, πόσο θα υπέφερες...

—Εκείνη την στιγμή δεν σκεφότανε
τίποτε άλλο. Δεν προσπαθούσε να
ξεδιαλύνη το νόημα των λόγων που
ξέφευγαν από τα χείλη της γυναίκας
του. Έβλεπε μονάχα ότι το πλάσμα
αυτό, το όποιον υπεραγαπούσε, έπα-
σχε, υπέφερε και φοβότανε μήπως η
ιστορία αυτή την κανει στο τέλος γά
χάση το μυαλό της. Σκεφόταν για
την υγεία της, γι' τίποτε άλλο.

Η Μαργαρίτα, αφού ψιθύρισε με-
ρικές ακόμη ακατάληπτες φράσεις,
σώπασε και διευθύνθηκε πρὸς το
κρεβάτι. Ανέθηκε ἀνά-ἀνά και
σκεπάσθηκε ως το λαιμό. Τα δόντια
της χτυπούσαν. Έτρεμε ολόκληρη.
Και τα μάτια της, τα ώραία εκείνα
και μεγάλα μάτια, ήσαν πάντοτε
ορθάνοιχτα.

Ο Ζάν έκανε ότι ήταν καιρός νά
επέμβῃ. Έκανε πὸς είχε ξυπνήσει
εκείνη την ώρα και άνασκήκωνόμε-
νος είπε της γυναίκας του:

—Μαργαρίτα!... Άγαπημένη μου
Μαργαρίτα, τί έχεις;

Τὸ περίφημο
ιστορικό ανάγνωμά μας

Ἡ κόρη
τῆς
φαρμακευτρίας
ΒΟΥΛΖΝ

εἰς τὴν σελίδα 27.

—Όχι... Όχι!... Έλεγε, αυτό δεν
μπορεί να γίνῃ... Άρκετά υπέφερα...
Το αίσχος!... Το αίσχος!... Ζεράρ,
παιδί μου!... Η ατίμωση, η ζωή του
χαμένῃ... Δεν ήλι! Όχι!... Δεν θα
βγῆς!... Δεν θέλω να βγῆς...

Κατόπιν άρχισαν να γίνονται ευδιά-
νε συγκεχυμένες

Η παράξενη αυτή σκηνή κράτησε
κοντά ένα τέταρτο της ώρας.

Η καρδιά του Ζάν χτυπούσε μέ-
χρι διαρρήξεως.

—Δυστυχισμένη Μαργαρίτα, σκέ-
φθηκε, πόσο θα υπέφερες...

—Εκείνη την στιγμή δεν σκεφότανε
τίποτε άλλο. Δεν προσπαθούσε να
ξεδιαλύνη το νόημα των λόγων που
ξέφευγαν από τα χείλη της γυναίκας
του. Έβλεπε μονάχα ότι το πλάσμα
αυτό, το όποιον υπεραγαπούσε, έπα-
σχε, υπέφερε και φοβότανε μήπως η
ιστορία αυτή την κανει στο τέλος γά
χάση το μυαλό της. Σκεφόταν για
την υγεία της, γι' τίποτε άλλο.

Η Μαργαρίτα, αφού ψιθύρισε με-
ρικές ακόμη ακατάληπτες φράσεις,
σώπασε και διευθύνθηκε πρὸς το
κρεβάτι. Ανέθηκε ἀνά-ἀνά και
σκεπάσθηκε ως το λαιμό. Τα δόντια
της χτυπούσαν. Έτρεμε ολόκληρη.
Και τα μάτια της, τα ώραία εκείνα
και μεγάλα μάτια, ήσαν πάντοτε
ορθάνοιχτα.

Ο Ζάν έκανε ότι ήταν καιρός νά
επέμβῃ. Έκανε πὸς είχε ξυπνήσει
εκείνη την ώρα και άνασκήκωνόμε-
νος είπε της γυναίκας του:

—Εκείνη δεν άπήνησε, θάηκε σαν
νά μην τον είχε άκούσει.

Ο Ζάν επανέλαβε την έρώτησή
του, μιά-δυο φορές ακόμη. Έπί τέ-
λους η Μαργαρίτα κινήθηκε απότο-
μα. Έκλεισε τα μάτια της, κατόπιν
τά ξανάνοιξε και κύτταξε τον άνδρα
της.

—Με φώναζες, Ζάν; ψιθύρισε.

—Ναί, Μαργαρίτα. Σ' έξυπνήσα,
γιατί έβλεπες φαίνεται, ένα κακό
δνειρο που σ' έκαμνε να υποφέρης...

—Ναί... Έβλεπα δνειρο, κι αυτό
γίνεται σχεδόν κάθε βράδυ.

Σώπασε και κατόπιν σαν να την
βασάνιζε κάτι και ήθελε να μάθῃ.

—Μήπως παραμιλούσα, Ζάν;

—Ναί...

Και πρόσθεσε σ' λίγο ο Ζάν:

—Σηκώθηκες μάλιστα και έκαμας
ένα γύρο μέσα στο δωμάτιο.

—Και τί έλεγα.

—Μίλησε για αίσχος, για ατίμω-
ση, ανέφερες τον Ζεράρ!...

—Αυτά μονάχα;

—Ναί, μονάχα αυτά, φτωγή μου
Μαργαρίτα... Πόσο, όμως, θάθελα
να ξαναφέρω την γαλήνη στη ψυχή
σου... Δεν θα μπορούσα, λοιπόν, πο-
τέ να το κάμω; Πές μου, τί είναι
αυτό που σε βασανίζει; Μήπως δεν
είσαι εύχαριστημένη μαζί μου;

—Ό! Είμαι εύτυχιμένη, πολύ
εύτυχιμένη, Ζάν. Και πὸς μπορώ
να μην είμαι; Κοντά σ' εμένα, τον
πόσο καλό... Είμαι εύτυχιμένη, Ζάν,
μην αμφιβάλλης γι' αυτό!

—Και όμως, είσαι ώρες-ώρες τόσο
μελαγχολική, σ' τα μάτια σου υπάρ-
χει τόση ολιψία που διερωτώμαι άν
πραγματικά είσαι εύτυχιμένη, άν
δεν έχεις κανένα κρυφό πόνο που σε
κάνει να θλίβεσαι τόσο...

—Μην λαμβάνης υπ' όψιν, Ζάν,
τις στιγμιαιές εκείνες μελαγχολίες
μου. Κάθε γυναίκα έχει τις ψυχικές
της ιδιοτροπίες και εγώ κάτι περισ-
σότερο. Σκέψου τί έχω περάσει...

—Ναί, αλλά αυτά είναι πια πολύ
μακριά...

—Ασφαλώς, αλλά και εγώ δεν εί-
μαι όπως τον καιρό εκείνο. Τὸ πα-
ραδέχσοι πιστευω, Μονάχα, είναι
μερικά πράγματα που δεν σβύνουν
εύκολα μέσα στην ψυχή των ανθρώ-
πων. Θα γίνῃ κι' αυτό με τον καιρό.
Υπομονή... Υπομονή...

Ο Ζάν δεν επέμεινε.

Πέρασαν μερικές μέρες έντελῶς
ήσυχες για την Μαργαρίτα.

Ξαφνικά, ένα βράδυ, ο Ζάν ξύ-
πνησε από μια μεγάλη κραυγή που
είχε βγάλει η γυναίκα του.

Δεν πρόσθεσε να την ξυπνήση και
να την ρώτηση τί συνέβαινε, όταν η
Μαργαρίτα πετάχτηκε μόνη της έ-
πάνω, φωνάζοντας:

—Ο Θεός άς με κρίνη και άς με
καταδικάση!

Κατόπιν ξανάπεσε στο μαξιλάρι
της και άποκοιμήθηκε άμέσως. Τὸ
δνειρο είχε περάσει.

Τὸ άλλο πρωί ο Ζάν της είπε:

—Ωνειρεύθηκες πάλι άπόψε, Μαρ-
γαρίτα.

—Και είπα τίποτε;

—Ναί.

—Τί πράγμα;

Ο Ζάν της έπόνελαβε τὰ λόγια
της.

Η Μαργαρίτα ώχρίασε.

Ο Ζάν έκανε πὸς δεν πόσφεξε την
γλυκυάδα της. Την ρώτησε, λοιπόν,
μ' ένα χαμόγελο:

—Αιτιώεξε ή ήπως, κανένα φοβε-
ρό εγκλημα στον ύπνο σου;

(Η συνέχεια στο επόμενον)

Ἐνῶ εκείνος έφευγε στο μέτωπο...

ΔΙΗΓΜΑ

ΝΑ παλούμε κανέναν δίσκο;
πρότεινε η Μισελίν και πλη-
σίασε στο τραπέζακι με το
γραμμόφωνο. Τί προτιμάτε;

Μουσική χορού ή σοβαρά κομμά-
τια;

—Δεν προτιμῶ τίποτε, αγαπητή
μου Μισελίν, άπήνησε ο Αντουάν
Λαζάρ. Εκείνο που θάθελα, είναι
να καθήση στο πλάι μου και να μι-
λήσομε κάπως σοβαρότερα.

—Σάν τί σοβαρά πράγματα έχου-
με να ποῦμε; ρώτησε η κοπέλλα,
κυττάζοντας τον συνομιλητή της με
βλέμμα που εξέφραζε δυσφορία και
άνησυχία μαζί.

—Μην ξεχνάς, αγαπητή μου, ότι
δυσό μόνον έβδομάδες μας χωρίζουν
από τον γάμο μας. Έχουμε, λοιπόν,
να ποῦμε πολλά. Έξ' άλλου, ποτέ ως
τώρα δεν μιλήσαμε σαν άρραβωνια-
σμένοι. Με κρατάς διαρκῶς σ' από-
σταση και τὸ χειρότερο, εξακολου-
θεῖς να μου μιλάς στον πληθυντικό.

Η Μισελίν κήθησε στον καναπέ,
πλάι στον άρραβωνιαστικό της και
προσπάθησε να χαμογελάση.

—Είσαι εύχαριστημένος τώρα; τον
ρώτησε.

—Κατενθουσιασμένος, άπήνησε ο
Αντουάν, χαμογελώντας κι' αυτός.
Ετσι θα μπορέσω να σε καμαρώσω
με την άνεσή μου μέσα σ' αυτό το
κομφο ντεκόρ που δημιούργησες...

—Πολύ φτωχικό ντεκόρ, είπε η Μι-
σελίν.

—Φτωχικό ίσως, άλλ' όχι χωρίς
ούστο. Τα λιγοστά επιπλά σου και
αμπιπλά είναι όλα διαλεγμένα
ε προσοχή. Έπειτα έχεις ένα σπά-
λο γούστο, ίδιους στους συνδυα-
μούς των χρωμάτων. Αυτό το γκρι-
ό χαρτί τοῦ τοίχου, αυτά τα θα-
λασσιά μαξιλάρια με τὸ χρυσαφι
ρόσι, εκείνος ο γλυκύτατος τό-
ρος του σμαραγδένιου «σου-μαίν»...

Τὰ τελευταία αυτά λόγια, έκαναν
ην Μισελίν να κοκκινίση ως τ' αυ-
τά. «Ερριξε στο γραφειάκι της μια
ατιά γεμάτη άνησυχία, και κατό-
ιν ρώτησε:

—Πού τὸ είδες τὸ σμαραγδένιο
του-μαίν, αγαπητή μου φίλε;

Ο «άγαπητός φίλος», ένας ψηλός,
κι λεπτός κύριος, με γκριζους κρο-
κφους, μισόκλεισε τὰ μάτια και
ανάφερε στην μνήμη του την εικό-
να που αντίκρισε ποῦ όλίγου, όταν
ήθε μεσα στο δωμάτιο της μη-
της του: «Ενα «σου-μαίν» από πρό-
νο δέομα, που ξηφονίσθη άμέσως
εσα σ' ένα σφράγι, ενῶ η Μισελίν
γκωνότανε με πρόσωπο παράξενα
απατόμεινο.

—Μισελίν, είμαι βέβαιος γι' αυτό
ὀ είπα. Αν δεν μου δείξης αυτό
πράσινο στυπόχαρτο — ὀ, από
κρυά, για μια μονάχα στιγμή —

θα πιστέψω ότι με γέλασαν τὰ
μάτια μου και ὀ στενοχωρή-
θη πολύ. Στην ηλικία μου...

Τί λίγα πράγματα χρειάζον-
ται για να συγκινηθῆ μια εὔ-
αίσθητη γυναίκα! Η Μισελίν
Φερρέ παρά λίγο να λιποθυμή-
ση. Ωστόσο, άνοιξε τὸ σφρα-
γι της και παρουςιασε τὸ «σου-
μαίν», που με τις σμαραγδένι-
ες αποχρώσεις του φάνηκε πὸ
χιτυποτὸ μέσα στην άρμονία
του γκριζου και του θαλασι-
ου...

—Δόσε μου τὸ μια στιγμού-
λα. Τρελλαίνομαι για τὰ ὀ-
ραία δέματα, είπε ο Αντουάν.

Η Μισελίν στην αρχή δίστα-
σε. Κατόπιν, όμως, πήρε την ά-
πόφασή της κι' έδωκε τὸ «σου-
μαίν» στον Αντουάν. Την ίδια στι-
μή, έπεσε από μέσα ένα γράμμα.

—Τί γράμμα είναι αυτό, Μισελίν;
ρώτησε ο Αντουάν ήρεμα, χωρίς να
σκύψη να τὸ πάρῃ. Θα είναι άσφα-
λῶς από κείνον, ξ; Και τὸ διάβασες
την ὀρα που ήλθα... Θυμάσαι, μι-
κροῦλα μου, τί μου είπες όταν γνω-
ρισθήκαμε; Μοῦ μίλησες για τὸ
«σφάλμα» σου και δέντηκες να γί-
νης γυναίκα μου, μ' ὀλο που έχω
περάσει πρὸ πολλοῦ την πρώτη νεό-
τητα...

—Αντουάν, είσαι πολύ καλός και
θα γίνω γυναίκα σου. Μη φοβάσαι,
δεν θα μείνη τίποτε από τὸ παρελ-
θόν. Έτοιμαζόμουν να σχίσω αυτό
τὸ γράμμα. Με έμπόδισε, όμως, ο
έρχομός σου. Την ξέρεσι καλά την Ι-
στορία μου. Ήταν η πρώτη ὀρμη
μιας νεανικής καρδιάς πρὸς τὸν έ-
ρωτα. Ο Ρομπέρ ήταν ὀμορφος,
πρόσχαρος, άφωτισμένος. Μαζί του
γνώρισα στιγμές αξέχαστες. Υστερὰ
μ' έγκατέλειψε νια ένα λογο έντε-
λῶς γελοίο. Δεν θέλησα να τον συ-
χωρήσω...

—Σήμερα, όμως...

—Η Μισελίν τοῦδωσε τὸ γράμμα:

—Διάβασέ το.

Ο Αντουάν πήρε τὸ γράμμα και
διάβασε ψιθύριστά:

«Πολυαγαπημένη μου, συγχώρεσέ με
που τολμῶ και σου δίνω ακόμα αυτό τὸ
όνομα. Ίσως νάναι η τελευταία, φορὰ
που παίρνω αυτό τὸ θάρρος. Βρήθηκα στο
μέτωπο από την πρώτη μέρα της επι-
στρατεύσεως. Τώρα, όμως, βρίσκομαι στο
Παρίσι με δεκαήμερη άδεια. Ήγγα κι'
έπισκέφθηκα μόνος μου τὰ μέσα όπου
άνθισε ὀ έρωτας μας... Έμαθα ότι παν-
τρεύεσαι... Μοῦ είπαν μάλιστα και την
ήμερομηνία... 15 Ιανουαρίου... Είναι α-
λήθεια; Δεν ξέρω. Ένα βράδυ, ήρθα στο
σπίτι σου. Θέλησα να δῶ ὀστο και τῆ
σκιά σου. Τὸ παράνορό σου, όμως, ήταν
σκαπαμένο μ' ένα μαῦρο στόρι, σύμφωνα
με τις εντολές της επιτροπῆς της Λε-
ραμόνης. Από τότε, έχω την εντοπισή
ὀτι τὸ μαῦρο αυτό πανι είναι τὸ σάβανο
του έρωτός μου. Πανάφωγα και σου στέλ-
νω αυτό τὸ γράμμα από τὸ σταθμό. Δεν
θα σε ξεχάσω ποτέ. Και στις 15 Ιανου-
αρίου, έλπίζω ὀτι θα με βοη κάποιο ὀδοί,
για να κλείσω τὰ μάτια μου για πάντα.
Αντίο Μισελίν.

Ρομπέρ

Ο Αντουάν Λαζάρ ξαναδίπλωσε
τὸ γράμμα και ὀστερα ὀμως τὸ
βλέμμα του πρὸς την Μισελίν. Η κο-
πέλλα έκλαιγε, άδιαφορώντας για
τὸ πολύτιμο μακιγιάζ του προσώπου
της

—Δεν έχω τὸ δικαίωμα, είπε ο Αν

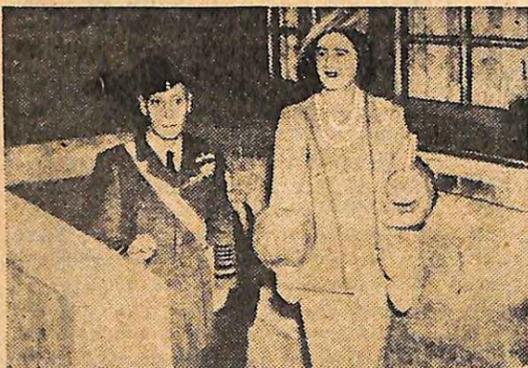
τουάν χαμηλόφωνα, δεν έχω τὸ δι-
καίωμα να σε κλείσω από τον Ρομ-
πέρ. Είναι αλήθεια ὀτι έγινε λόγος
για τις 15 Ιανουαρίου, λοιπόν:
Στις 15 Ιανουαρίου, πρέπει να γίνῃ
ένas γάμος: Ο γάμος της Μισελίν
με τον Ρομπέρ.

—Πὸς θα γίνῃ αυτό τὸ πράγμα;
ψιθύρισε η Μισελίν. Είναι πολύ άρ-
γά τώρα... Δεν θα τοῦ δώσω άλλη
άδεια...

Η πολεμική ημέρα ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Υπάρχουν δυο πράγματα, στα όποια η βασίλισσα της Αγγλίας Έλισάβετ αποδίδει πρωταρχική σημασία. Το πρώτο είναι η ανατροφή και η μόρφωση των παιδιών της και το δεύτερο οι φιλανθρωπικές ασχολίες της. Ως πρόεδρος τριάντα δύο φιλανθρωπικών ιδρυμάτων, η Αυτής Μεγαλειότης παρίσταται αυτοπροσώπως στις γενικές συνελεύσεις. Και όλοι οι λογαριασμοί περνούν από τα χέρια της.

Η ημέρα της Βασίλισσας Έλισάβετ αρχίζει από τις έννεα. Αφού πάρη το πρόγευμά της στο κρεβ-

Η βασίλισσα Έλισάβετ και ο βασιλεύς Γεώργιος, βγαίνοντας από ένα καταφύγιο, το οποίο έχουν επισκεφθεί μαζί.

βάτι, θα σηκωθεί κατόπιν και θα δεχθή στο κομψό της ρόζ μπουντουάρ την ενοουμένη αρχιθλαμηπόλο της λαϊκής Νάνμπουργκ, με την όποια θα συζητήσει για τα γεγονότα της ημέρας και θα ενημερωθή.

Η συνδιάλεξι αυτή δεν διαρκεί περισσότερο από μισή ώρα. Κατόπιν, η Αυτής Μεγαλειότης διαβάζει την άλληλογραφία της και υπαγορεύει τας απαντήσεις στην νέα γραμματέα της, μίς Μάκ Κόρικ, που διετέλεσε άλλοτε γραμματέα του λόρδου Χάλιφαξ.

Τα γράμματα που λαμβάνει καθημερινώς η βασίλισσα Έλισάβετ κυμαίνονται μεταξύ τριακοσίων και πεντακοσίων, κλείνουν δε μέσα τους τις πιο άπιθνες αιτήσεις. Άλλοι της ζητούν βοήθεια, άλλοι θέλουν τη γνώμη της για κάποιο συνοικέσιο, και όλοι τέλος έχουν να της ζητήσουν κάτι. Τελευταίως, μάλιστα, με τον πόλεμο, πολλοί φαντάροι από το μέτωπο, της ζητούν να γίνη νουνά τους. Οι πενήντα που πρωτόγραψαν πέτυχαν αυτό που ήθελαν και κάθε μήνα λαμβάνουν ταχυδρομικώς ένα μεγάλο, βασιλικό δέμα, γεμάτο δώρα. Οι άλλοι, οι καθυστερημένοι, που ανέρχονται σ' εκατοντάδες, παρεπέμφθησαν στις διάφορες φιλανθρωπικές εταιρίες.

Το μεσημέρι, η Βασίλισσα θα πάρη το λιτό της πρόγευμα μαζί με τον Βασιλέα και τις δυο ποιητήτισσες, το απόγευμα δέ, στάς πέντε, θα φορέση ένα ζευγάρι γυαλιά, για να μη διακρίνεται και θα παρακολουθήση με στολή νοσοκόμου, τα μαθήματα που δίνει σε μια κλινική, ένας μεγάλος χειρουργός.

Το βράδυ, η βασιλική οικογένεια θα συγκεντωθή για το δείπνο, θ' ακούση λίγο ραδιόφωνο και κατόπιν ξεχεται ή ώρα του ύπνου.

Όσο για τις δυο μικρές ποιητήτισσες, την Έλισάβετ και την Μάργκαρετ-Ρόζ, πρέπει να ξέρετε ότι τον τελευταίον αυτόν καιρό εργάζονται πυρετωδώς: Πλέκουν διάφορα ρουχαλάκια, που πουλιώνται πανάκριβα στις φιλανθρωπικές αγορές ύπερ των οικογενειών των στρατιωτών.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

Η ΑΠΙΣΤΙΑ

Αντζέλικα φίρο μου, Βερτάμπιλε θυμωμένη μου γράφεις το προχθεσινό γράμμα σου ή με κογιονάρεις; Σου γράψανε τζόγια μου πώς σου 'κανα ενφιντελιτά, άπιστία παναπή, και το πήρες στα σέρια; Λγώ, φώε τση ψυχούλας μου, μα τον Άγιο, μα το καμπαναριο τση εκκλησίας του Άγιου Άκεφιμά —βοήθειά μας— ό,τι έχω τήν Αντζέλικα μου, έσένα φίρο μου, έσένα κουφέτο μου, έσένα σκληρό μου μαντολάτο, δέν έχω καμιά άλλη γυναίκα στον γλόμπο!...

Ψέμματα σου γράψανε, τζόγια μου, μα και στο κάτω τση γραφής που λέμε, αν σου 'κανα ντούνκουε και καμιά ενφιντελιτά, θάγα και κάποια κάουζα!... Ντούνκουε τόμου και δέν ξέρεις, τήν κάουζα τση ενφιντελιτάς, δέν έπρεπε να θυμώνης. Όσκει, χίλιες βολές όσκει!

Έδώ άμδρε μου κάνει κρού, μα τον Άγιο, που σύρχεται μεμρηρία.

Τά μόντε και τά βουνά τση Άθήνας, ή Πάρνηθα παναπή και ό Ύμητός, είναι υπιάνα και κατάμπιαννα από τό γιόνι. Θερίζουμι από τό κρού, μαντολάτο μου, και συργιανώ νύχτα και μέρα με τό βελιδόνι μου χωρίς παλντεσουό και πάω να κρεπάρω. Όβολα ν' αγοράσω παλντεσουόδαι δέν έχω, βέρτζινος είμι από έργασία και τρίζουνε τά δόντια μου και είμι για λύπηση!

Για ευτόουνο τζόγια μου εξευγάρωσα με μια κοπέλλα για νάχω κεντρική θερμανση που λένε, κι' όχι: περί κάουζα ντ' άμδρε. Χώνουμι μέσα στην αγχαλιά τση και βλογάω έκείονα που άνακάλυψε πώς τό κρού είναι κειρός για δύο!...

Σε φιλω στα ντόλτσε σου ματάκια
Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

Υ. Γ. Άν σου βρίσκαται καμιά μπατανία περισσευούμενη, στείλε μου τήνε να σκεπαζόμαστε μαζί με τό καινούργιο μου τό άμδρε!

Η έπικαιρότης της γειτονιάς

ΑΠΕΙΛΑΙ

Μανιώ μου, είσαι μορφονιά, μα θά με κάνης και φονιά, έάν μου άπιστήσης!... Μουβαν πώς κάποιαν άγαπας και τόν γουστάρεις κι' όλο πάς καρτέρι να του στήσης. Για να του πής για έρωτα, κρυφά και άφανέρωτα!

Χωρίς να σου κακοφανή, σε είχα πάντα για γυνή λιγάκι έπιπολαία... Πρόσεχε, βρε σουρουκλεμέ, γιατί αν τά κάνης και σ' έμέ, θά... κλείσω τήν αυλάια!... Και θά σ' αφήσω άπανα, χωρίς νάχης παράπονα!...

Έγώ δέν τά σηκώνω αυτά κι' έφ' όσον υπόλικα λεφτά για σέβανε ξοδεύω, δέν πνίγομαι εις τά ρηχά κι' έμπιστοσύνη μοναχά λιγάκι σου γυρεύω... Σταμάτα και τά ψέμματα, μην έχωμε μπερδέματα!...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΚΡΥΟ!...

— Άμάν! Άμάν!... Είμωνα τζάνουμ ήρτε, άμα ίβαρδύ ειμώνα ένετα! Ίγιόνι ίστέ μπουζι: βουνά σκεπασμένο έκανε, ίκρυο Άθήνα ένετα, ξεπαζασμένο Καρραμπέτ, ξεπαζασμένο Τακουί!... Άμάν!... Ίστέ, ύναίκα μου Τακουί, λεγάμενο έκανε:

— Καρραμπέτ, ίσνουικισμύ κρύο μεάλο ένετα, άμα ίκεντρική θερμανση ντέν εκεί!...

— Τερμανση—μέρμανση φίλαν φιστίκ έγκώ ντέν ήσέσω, άμα μαγκάλι άναμμένο ίκάνουμ, ίξέστη τά ένετα. Μαγκάλι ντικό μας καλασιμένο ίστέ τύρπιο ενότανε, φωναγμένο έκανα ίφαναρτζή μπαλωμένο τά κάνη. Ίφαναρτζή ήρτε σύνεργα-μύνεργα κουβαλημένο έκανε, έγκώ είπα.

— Μουσιού ίφαναρτζή, ίκαφενέ παζίνω άμα τελειωμένο τά κάνης να έρχεσαι πλερωμένο ίκόπο ντικό σου να ένεσαι!...

Ίστέ, ίκαφενέ παζίνω, γχαϊβέ πινωμένο έκανα, περιμενωμένο τζάνουμ, περιμενωμένο άμα άντροπο ίφαναρτζή ντέν εφινούτανε!...

— Μεάλο κόλλημα κάνει ίφαναρτζή, είπα. Παζίνω ίσπίτι να ιδέλω. Ίστέ ίσπίτι παζίνω άνοίω ίπόστα, μέσα ίμπαίνω ίτσιμουνα ντέν άκούω.

— Τί να ένετα; σκεπτομένο έκανα.

Ίμύτες ίπαπούτσια ποχωροημένο ενόμουνα, ίστέ—άμάν!... άμάν!... μάτ—μούτς άκουμένο ίκάνω... ύναίκα ντικό μου Τακουί, ίφαναρτζή άντραμ αγχαλιασμένο έκανε...

— Τακουί!... ίφονάζω... Έντεπιζ πιαψάματα!... Ίφιλη μένο ίφαναρτζή κάνεις;

Ντικό μου όνοτα πεσμένο ενότανε Τακουί.

— Μιλ παρντον Καρραμπέτ!... Μιλ παρντόν ίκρυο έκανε, ίστέ ίφαναρτζή τερό άντροπο, ζεσταμένο ενόμουνα!...

Άμάν! Άμάν τί έπατα!... Ίφαναρτζή, μαγκάλι ίκολλημένο εφώνωζα να κάνη, ίστέ ύναίκα μου εκόλλησε!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΥΦΟΣΙ!...

Τί μου μιλάς άφ' ύψηλου; Τό ξέρεις ότι πρό πολλού μ' εύρηκες ζαντοχίρα... Μου είχες στήσει κατατζέ κι' άφου σε ήξερα για τζέ για κύριο σ' έπήρα!... Όμολογώ πώς βιάστηκα και μάλλον έγελάστηκα!

Έγώ μπορεί να σ' άγαπώ, μ' αυτά που τώρα θα σου πώ, τά λέω με τά σωστά μου: Έγώ ήμια ή βλάμισσα Μανιώ, κι' έχω τό κάθε μορφονιό γονατιστό μπροστά μου. Και μ' άπειλές δέν σκιαζόμαι κι' ούτε καθόλου νοιάζομαι!...

Έγώ αν τόχω μέσ' στο νού, να κάνω κόρτε άλλουνού, κανεις δέν μ' έμποδίζει. Χώνεψ' το αυτό πολύ καλά και άς τά λόγια τά πολλά και κάτσε βράσε ρύζι!... Φαρμάκι πιά με πότισες, γιατί με παρασκότισες!

Η ΜΑΝΙΩ

να τό πιστόν της άντινραφής ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Πώς κόβεται ΕΝΑ ΙΕΡΟ ΔΕΝΔΡΟ

Ότς Όλλανδικές Ίνδίας ύπάρχει ένα δέντρο, τό «βάρικιν», που θεωρείται τόσο ίερό, ώστε κανένας ίθαγενής να μη τολμά να τό καταστρέψη. Όλοι τους πιστεύουν ότι αν βλάψουν ένα βάρικιν, θα σκοτωθούν από τά πνεύματα, που είναι φωλησμένα μέσα στις γιγαντιαίες κουφάλες του.

Ό πολιτισμός, όμως, έχει κι' αυτές ώριμένες άξιώσεις. Έτσι, πολλά βάρικιν κατεδικάστησαν τελευταίως σε έξορίζωμα, χάριν διαφόρων οικοδομικών και όδοποιητικών έργων. Πώς, όμως, να τολμήσουν

Η περιφορά του ίεροϋ δένδρου «βάρικιν» είναι ή τελευταία εκδήλωσις σεβασμού πρός αύ τό, προτου τό δένδρο θυσιασθή στον σύγχρονο πολιτισμό.

οι Όλλανδοι μηχανικοί να θέζουν τά ίερά αυτά δέντρα; Οι ίθαγενείς θα επαναστατούσαν. Στο τέλος, τό μοντέρνο πνεύμα υπερίσχυσε και τά πνεύματα των βάρικιν υπεχώρησαν προτροπάδη.

Η επικράτησις του μοντέρνου πνεύματος έγινε με κάποιο συμβιβασμό, που τον απέδέχθησαν όχι χωρίς δυσκολία οι ίθαγενείς. Τους έπρότειναν, δηλαδή, οι Όλλανδοί να δεχθούν τήν καταστροφή των βάρικιν, άφου, όμως, προηγουμένως εξευμενισθούν τά κακά πνεύματα.

Ό εξευμενισμός των κακών πνευμάτων γίνεται με μια μεγάλη τελετή, που διαρκεί τρεις ολόκληρες μέρες. Αφου συγκεντρωθούν γύρω από τό καταδικασμένο δέντρο όλοι οι ίερείς της περιφέρειας, αρχίζει μια λιτανεία, κατά τήν διάρκεια της οποίας οι ίθαγενείς πλησιάζουν ό ένας μετά τον άλλον στον κομμό του δένδρου και τρυπούν τό μικρό δαχτυλάκι του δεξιού του χεριού με μια καρφίτσα, μέγρις ότου ματώση. Κατόπιν ό πρωθιερεύς παίρνει ένα χρυσό μαχαίρι, άνεβαίνει στο δέντρο και κόβει ένα μεγάλο κλωνάρι. Τό κλωνάρι αυτό μένει, ολόκληρη τή νύχτα μέσα σ' ένα μεγάλο πιθάρι γεμάτο με λάδι, τήν άλλη δέ μέρα τό πρωί, στολίζεται με παραλόγως κορδέλλες και παραδίδεται σε μια ομάδα παιδιών, που τό περιφέρουν σ' όλους τους δρόμους της πόλεως. Τήν τρίτη τέλος ημέρα, τό κλωνάρι αυτό θάπτεται στο μέσο όπου ύπήρχε τό μακαρικό δέντρο και πάνω από τόν... τάφο του στήνεται από τους ίθαγενείς ένας χορός τρικοϋδερτας, που διαρκεί ως τό πρωί της άλλης ημέρας. Έστερα, περνάει από πάνω ό όδοστρωτήρας του πολιτισμού, χωρίς να διαμαρτυρηθούν καθόλου τά κακά πνεύματα.

Μέσα στη ζούγκλα

Κυνή, ι άνθρωπίνων κεφαλών

Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον ρεπορτάζ του Γάλλου εξερευνητού κ. ΠΩΛ Ε·Υ·ΡΟΛ

Είσι και χίμποςα χρόνια, είχα φύγη από το Γκουαγιαπίλ της Νότιου Αμερικής με τον σκοπό να διαβώ την απρόσιτη όροσειρά της Κορδιλλιέρας των Άνδεων και ακολουθώντας τον ρεύ του Αμαζονίου ποταμού να φθάσω στον Ατλαντικό Ωκεανό.

Έπειτα από ανυπολόγιστες δυσχέρειες, κι' αφού αντιμετώπισσα άπειρες φορές τον θάνατο που παρουσιάζεταν σε κάθε βήμα μέσα στα αιωνόβια δάση που διέσχισα και στα άπεραντα έλη που διάβηκα μαζί με τους ιθαγενείς οδηγούς μου, έφθασα τέλος στο Ρίο Πασατάζα.

Τα άξέφαλα πτώματα των ιθαγενών, κάθε φύλου και κάθε ηλικίας, που συναντούσα παντού στον δρόμο μου, μου έδειχναν φανερά πως οι Ίνδοι που κατοικούσαν στην περιφέρεια εκείνη είχαν καταπιστή μεταξύ τους σ' έναν τρομερό πόλεμο τελικής έκρωτώσεως.

Ύστερα από πολλές περιπέτειες, κατόρθωσα να φτάσω στο χωριό Άντοας που κατοικούσαν οι Τζιβάρος, μια άγρια φυλή ευρωδέρμων Ίνδων, από τους πιο επικίνδυνους κυνηγούς ανθρώπινων κεφαλών.

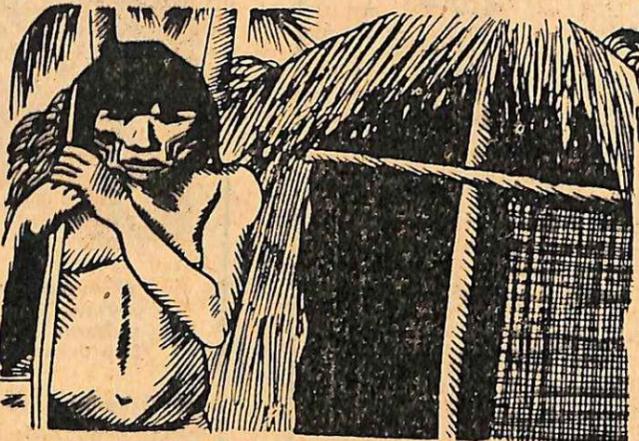
Η θέσις μας ήταν άρκετά δύσκολη. Κάποιος από τους παραποτάμους του Αμαζονίου είχε πλημμυρήσει, και τα νερά του είχαν σκεπάσει όλη την γύρω περιφέρεια. Ήταν έντελως άδύνατο να συνεχίσωμε το ταξίδι μας πριν περάσουν άρκετες μέρες, ώσπου να αποσυρθούν τα νερά και να στεγνώση λίγο ή γή.

Μολονότι λοιπόν διετρέχαμε μεγάλο κίνδυνο, αναγκασθήκαμε θέλοντας και μή να ζητήσωμε καταφύγιο στο χωριό των άγριων εκείνων Τζιβάρος. Εύτυχως στάθηκε τυχερός. Ένας από τους πιο εξέχοντες μάγους του χωριού, ο Σέβερο, υπέφερε από έλκώδεις πυρετούς και τις ημέρες εκείνες ακριβώς ή κρίσις της άρρώστειάς του είχε φθάσει στο κατακόρυφο. Λίγο από το κινίνο που είχα μαζί μου καταπράυνε τον πυρετό που τον βασάνιζε και σταμάτησε τα ρίγη του κορμιού του. Αυτό τον ένεθουσίασε και υπήρξεν ή αίτια να με συμπαθήση και να με άνακηρύξη φίλο του. Οστόσο άρνήθηκα να του προσφέρω την καραμπίνα μου που μου ζητούσε μ' επιμονή και περιωρίστηκα να του χάρισω μερικά ψεύτικα περιδέματα που άραξα με μεγάλη προθυμία για να τα προσφέρω δωρο στις γυναίκες του. Δεν θέλησε όμως να με άδχηγή στην καλύβα του επειδή, όπως ισχυρίζεταν, οι γυναίκες και το μικρό των παιδι ήσαν άρρωστοι. Όπως ή προσοχήθηκα άργότερα, φοβόταν μήπως ή παρουσία μου βλάψη το άρρωστο παιδί, που σαν ανήλικο επηρεαζόταν εύκολότερα από τα κακοποιά πνεύματα.

Τα κι' ενώ σαν έννος δεν μπορούσα πια να είμαι πνεύμα κακοποιά, για μου έκδηλώση όμως, την εύγνωμοσύνη του για το καλό που του έκαμα για τρευντάς τον, και για τα ωραία δωρο που του προσέφερα, μου έδωσε κι' αυτός με την σειρά του ως δωρο, δυο τσαντάκια. Η τσαντάκια είναι ένα μαγικό φυλακτό των ιθαγενών αυτών, που κατασκευάζεται από το δέρμα της κεφαλής των σκοτωμένων έγχρων των, και θεωρείται πολυτιμώτατο.

Ο γέρος εκείνος ιθαγενής μάγος, υπήρξεν εξαιρετικά χορήσιμος σε μένα, όχι μονάχα διότι με ανέλαβε υπό την ισχυράν προστασίαν του, αλλά και διότι μου έδωσε άγνωστες πληροφορίες για τον διεκόπτετο κάθε τόσο από τα άνατριχιστικά ούρλιασμα των θηριών, ο μάγος Σέβερο, αφού γέμισε με καπνό το μακρύ μάτζο του, τή πρωτόγνωη δηλαδή μακρού πίπα του, άρχισε να μάζα φηγγήται την τελευταία επιδρομή των Τζιβάρος κατά των έγχρων τους.

Η αίτια της επιδρομής κατά των αντιπάλων, είναι πάντα ή εκδίκησις. Η κείνη την εποχή, μια μεγάλη έπιδημία είχε ένασκήσει από χωριό των Τζιβάρος. Πολλοί απ' αυτούς άρρώστησαν και άρκετοι πέθαναν. Ήταν φανερό πως αίτια της έπιδημίας ήταν το Τόυνα.

Στο χωριό Άντοας κατοι κούσαν οι Τζιβάρος.

Τρόπο με τον όποιον οι άνθρωποι της φυλής του επιτίθενται εναντίον των έγχρων των με μοναδικό σκοπό να φέρουν στο χωριό τα... κεφάλια των!

Συγχρόνως μου διηγήθηκε με πιο τρόπο τα κατεργάζονται και τα συντηρούν, πιστεύοντας έτσι πως υποτάσσουν συγχρονως στην θέλησή των και το πνεύμα του σκοτωμένου έγχρου των, ώστε αυτό να γίνη πιστός σύντροφος και βοηθός των! Τις πολυτίμες αυτές πληροφορίες ήσαν άδύνατο να μου τις δώσουν οι άλλαι πολεμιστές, οι άνθρωποι δηλαδή της φυλής που επιδιόταν στο κυνήγι των ανθρώπινων κεφαλών. Καταδικωόμενοι, όπως είπιστευαν άκράδαντα, από τα πνεύματα των έγχρων τους που ζητούσαν να τους έκδικηθούν, έξαντλημένοι από την εξίλαστήριο νηστεία, στην όποια υποβαλλόταν καθ' όλη την διάρκεια του πολέμου, άδυνατισμένοι και άποκατωμένοι από το κίνισμα του όποιου κάνουν κατάχρηση για να διώξουν μ' αυτό τα κακοποιά πνεύματα, δεν ήσαν σχεδόν σε κατάσταση να μιλήσουν.

Κάποιο βράδυ λοιπόν, δειπνήσωμε μ' ένα κομμάτι καπνιστό κρέας άγριού ζώου και με νερόδραστα χόρτα. Την ώρα που προσπαθούσαμε να ζεσταθούμε γύρω από μια μεγάλη πυρά, μέσα στην μυστηριώδη γαλήνη του άγριου δάσους, γαλήνη που

διεκόπτετο κάθε τόσο από τα άνατριχιστικά ούρλιασμα των θηριών, ο μάγος Σέβερο, αφού γέμισε με καπνό το μακρύ μάτζο του, τή πρωτόγνωη δηλαδή μακρού πίπα του, άρχισε να μάζα φηγγήται την τελευταία επιδρομή των Τζιβάρος κατά των έγχρων τους.

Η αίτια της επιδρομής κατά των αντιπάλων, είναι πάντα ή εκδίκησις. Η κείνη την εποχή, μια μεγάλη έπιδημία είχε ένασκήσει από χωριό των Τζιβάρος. Πολλοί απ' αυτούς άρρώστησαν και άρκετοι πέθαναν. Ήταν φανερό πως αίτια της έπιδημίας ήταν το Τόυνα.

Τα, δηλαδή το κακοποιό πνεύμα. Οι άρρωστοι και τα πνεύματα των νεκρών που είχαν πεθάνει απ' την έπιδημία, ζητούσαν έκδικηση. Αμέσως λοιπόν οι μάγοι και οι πολεμισται και οι πολεμισται τρώθησαν και ήπιαν το νάτωμα.

Ένα ισχυρό νεοχωτικό πιστό που φέρει σ' ύσους είπιούν έναν πολυήμερο ληθαργικό ύπνο. Κατόπιν, ο μάγος και οι πολεμισται αυτοί άπεσύρθησαν στην Καλύβη των Όνειρων, που βρίσκεται μακρύτερα από το χωριό μέσα στο δάσος. Εκεί θα παραδίδοντο στον ληθαργικό τους ύπνο και θα περιέμεναν τρία όλόκληρα μερόνυχτα τα φιλικά πνεύματα των νεκρών να τους συμβουλευσουν με ποιόν τρόπο θα επέτυχαν την έκδικησή τους. Τα πνεύματα αυτά θα τους επισκεπτόταν στον ύπνο τους, με τή μορφή φιδιών, πανθήρων ή άλλων άγριων ζώων. Αναλόγως με τα όνειρα αυτά, οι μάγοι ή άπεφάσιζαν αν θα έπρεπε να γίνη μια έκστρατεία, και θα υπεδείκνυαν την φυλή εναντίον της όποιάς θα επιτίθεντο. Στην περίπτωση που διηγείτο ο Σέβερο, τα όνειρα και οι συμβουλές των νεκρών υπήρξαν εύνοϊκες και οι μάγοι άπεφάνθησαν πως έπρεπε να επιτεθούν εναντίον της φυλής των Μοράτος, που κατοικούσαν σε άρκετά μεγάλη απόσταση. Μόλις άνακοινώθη σ' όλα τα μέλη της φυλής ή άπόφασις των μάγων, οι κάτοικοι του χωριού άρχισαν τον μεγάλο πολεμικό χορό που διαρκεί όκτώ όλόκληρες μέρες πρό της άναχωρήσεως των πολεμιστών. Αφού πέφασε το κανονικό όκταήμερο των ιερών μαγικών χορών, είκοσι από τους πιο γενναίους και τους πιο δυνατούς πολεμιστές ξεκίνησαν για την ίερά άποστολή της έκδικήσεως. Μαζί τους πήραν και μερ-

κα νέα παιδιά δεκατριών ως δέκα πέντε χρόνων, για να διδαχθούν την τέχνη της έκδικήσεως.

Δεκαπέντε όλόκληρες μέρες βάδιζαν οι Τζιβάρος, διασχίζοντας δάση, διαβιόντας ποταμούς και έλη, ως ότου φθάσαν στην χώρα των Μοράτος. Καθ' όλο αυτό το διάστημα, έπρεπε να προσφύσσονται παρά πολύ, ώστε να μην τους εντυληφθούν οι αντίπαλοί τους. Γιατί αν μάθαιναν πως οι Τζιβάρος βάδιζαν εναντίον τους, θα κλεινόταν μέσα στις δυνατές καλύβες τους και οι Τζιβάρος δεν θα ήταν δυνατό να τους ύποχρεώσουν να βρουν έξω παρά μόνον βάζοντας φωτιά στις καλύβες. Ο καπνός όμως της φωτιάς θα είδοποιούσε και άλλους τους άλλους Μοράτος, που οι καλύβες των ήσαν διασκορπισμένες μέσα στο δάσος, και οι όπραιοι θα έσπευδαν να βοηθήσουν τους όμαφύλους των που κινδύνευαν. Αυτό δε θα σήμαινε την άφραση καταστροφών των Τζιβάρος πρό της άρρηκτικής υπερωγής των αντιπάλων.

Έτσι μυστικά, έπειτα από το μακροήμερο ταξίδι οι Τζιβάρος έφτασαν μια νύχτα σε μικρή απόσταση από μια κατασκήνωση των Μοράτος.

Ανύποπτοι κοιμόντουσαν μέσα στις καλύβες των οι έγχροι των Τζιβάρος. Οι όθρες όμως, άμπαρωμένες με δυνατούς τυφότες, δεν ήσαν εύκολο να παραδιασθούν και οι Τζιβάρος έπρεπε να περιμένουν την νύχτα όποτε οι κότες θάνασαν. Στο άναμεταξύ άρχισαν να συμπληρώνουν την πολεμική τους σπολή. Έβαλαν όλόκληρο το κορμί τους με μαύρο χρώμα, που φέσκει δύναμη στον πολεμιστή, γιατί είναι το χρώμα του διαβόλου. Έπειτα έπλυναν τα μαλλιά τους, τα έπλεξαν σε δυο κοτσίδες, που τις ένωσαν στην κορυφή της κεφαλής με τρόπο που να σχηματίζεταν στεφάνι γύρω από το πρόσωπό τους. Άρραξαν άκονη μια έλλη τούφα μαλλιών να κυματίζη σε νότε τους, μακραινόντας την με τρίχες από ούα άλόγου και κόκκαλα πουλιών, που είναι κι' αυτά σύμβολα μαγικά. Πρόσθεσαν τέλος στην κορυφή της κεφαλής των σαν διάδωκα ένα κομμάτι από δέρμα μαϊμούς και πέφασαν σ' αυτή τους δυο μακρούς ραβδάκια στελισμένα με φτερά πουλιών.

Ύστερα έδεσαν στη μέση τους την δερμάτινη ποδιά τους, έτοιμασαν τα πλαταιά κελύφια τους και καθέρισαν τα μακρούς δόκατά τους, κλωμμένα από σκληρό ξύλο. Και έτοιμοι πιά για την έπιθεση άρχισαν έναν έξωφρενικό πολεμικό χορό.

ΠΩΛ Ε·Υ·ΡΟΛ

‘Η μαρκησία και ο γονδολιέρης

Ένα αγκραγκινολικό διήγημα του ΥΙΟΥΣΤΣΥ ΜΠΑΙΓΥ

Το παλιό βενετσιάνικο παλάτι των Τετραζίνι δεν είναι σήμερα, παρά μια οικογενειακή πανσιόν, όπου μένουν διάφορες άγγλικες ξυλόκοτες, με προέχοντα δόντια και με ποιά σαν στεκες του μπαλιάρβου. Στον καιρό του, όμως, το έπιθλητικό αυτό οικοδόμημα με τις άναριθμητες αίθουσες, γνώρισε μεγάλες δόξες και στέγασε τις πιο ένδοξες προσωπικότητες της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας. Αλλά δεν πρόκειται ν' άσοληθούμε με τα παλιά αυτά μεγαλεία.

Το παλάτι των Τετραζίνι θα μάς χρησιμεύση ως πλαίσιο μιας τρομακτικής ιστορίας, που την έμαθα έντελως τυχαία, σκαλιόντας μια μέρα σαν ποντικός, μέσα στα μουχλιασμένα άρχεια των δογικών άνακτόρων της Βενετίας.

Το παλάτι αυτό χτίσθη κατά τον 15ον αιώνα, από τον μαρκήσιο Τζιοβάνι-Πάολο Τετραζίνι, έναν από τους λαμπρότερους άριστοκράτες της βενετσιάνικης ολιγαρχίας, που δεν περιφρονούσε παθόλου τις έμπορικές έπιχειρήσεις. Ίδιοκτήτης ενός μεγάλου ύδαυργείου στο Μουράνο και μέγας καρνακόρης, ο Ένετος αυτός γυγενής είχε συγκεντρώσει στο παλάτι του άμύθητους θησαυρούς. Έπί πλέον, ήταν και γεροισιαστής, καθώς και ένας από τους τρεις άρχηγούς του φοβερού Δικαστηρίου των Τεσσαράκοντα.

Υπό την ιδιότητά του αυτήν, ο Τετραζίνι συμμετείχε καθημερινώς στις συνεδριάσεις του δεκαμελούς συμβουλίου, όπου προήδρευε άυτόπροσώπως ο δόγης. Σ' αυτά τα δέκα πρόσωπα διεβιόζοντο όλες οι μυστικές καταγγελίες κι' απ' αυτούς έβγαιναν οι διαταγές των έκτελέσεων ή των μυστηριωδών έξαφανίσεων των ενόχων.

Στα πένητα χρόνια του ακριβώς, ο μαρκήσιος Τζιοβάνι-Πάολο Τετραζίνι συνέδεσε το κερνιάρικο πρόσωπό του και το καμπούρικο κορμί του με τα ξανθά μαλλιά και την άγγελική μορφή της Έρμενετζιλντα, μιας δροσερής κοπέλλας, μόλις δέκα όκτώ χρόνων.

Τι είδους ήταν ή συζυγική ζωή του μαρκησιού με την Έρμενετζιλντα, μπορεί να το μαντεύσει ο καθένας, γωοίς δυσκολία. Ούτε ο Ένας, ούτε ο άλλος ένοιωσαν τί θα ήη εύτυνία. Ο σταφιδισμένος αυτός γέρος βλεπόντας ότι ήταν κάτοχος ενός θησαυρού, που δεν μπορούσε να τον κατακτήσει ψυχικά, βασανιζόταν και υπέφερε τρομερά. Η νέα έξ άλλου τον συναινόταν. Και ή άπελιπίσια της που μ' όλα τα πλούτη της, δεν μπορούσε να χαρή τα νειάτα της, όσα πήναινε και μεγάλωνε.

Όστόσο, τον έρωτα που ποθοόσε τον γνώρισε μια μέρα ή Έρμενετζιλντα, στο πρόσωπο ενός νεαρού

έφοπιστού από τη Συρία, που μαζί με την φλόγα των είκοσι πέντε χρόνων του, ήταν και γοητευτικά δημοφους σαν ήμειςος.

Η γνωριμία τους έγινε σ' έναν χορό μετρημισμένων. Μια οι ένοχες σχέσεις των δεν θα προχωρούσαν περισσότερο από μερικά βιαστικά κρυφομιλήματα και σφιζίματα των χειρών, αν ο Τζιοβάνι Τετραζίνι δεν άνακαζόταν να φύγη για τη Γένουα, επί κεφαλής μιας διπλωματικής άποστολής.

Η άπουσία του μαρκησιού κράτησε δυο μήνες. Σ' όλο αυτό το διάστημα, οι δυο έρασται δεν έχωρίστηκαν ούτε στιγμή. Ήξεραν ότι ή εύτυχία τους θαταν σύντομη και ότι θα γνώριζαν τρομερές, άμειλικτες συνέπειες. Το είχαν πάρει, όμως, άπόφαση και δεν τους ένοιαζε καθόλου. Έτσι, κυττάζοντας να μη χάσουν δευτερόλεπτο από την εύτυχη σμένη αυτή περιοδο της ζωής των, ρίχτηκαν με όλη την νεανική τους όρμη στον έρωτα.

Γιατί δεν σκοτώθηκαν μόνοι τους, όταν έμαθαν την έπιστροφή του μαρκησιού; Όμολογώ ότι δεν μπορού να το καταλάβω. Πάντως, την παραμονή της έπιστροφής του μαρκησιού Τετραζίνι, χωρίστηκαν, με την βεβαιότητα ότι δεν θα ξαναβλεπόντανε ποτέ πιά.

Και πράγματι, οι δυο έρασται δεν ξαναβωθήκαν ποτέ. Τα πράματα, όμως, δεν συνέθεσαν όπως τα είχε προβλέψει ή Έρμενετζιλντα. Η άθωα αυτή ένοχος ήταν άπολύτως βεβαία ότι ο άντρας της κατά την άπουσία του θα είχε λάθει τουλάχιστον έκατο άνώνομα γράμματα. Και περίμενε σκηνές άπιστευτής θηριωδίας και άγριότητας. Έν τούτοις, ο μαρκήσιος της φάνηκε όσο δεν παίρνει περιποιητικός και ή φόρτωσε με άναριθμητα δωρο.

Τι συνέβαινε, λοιπόν; Γιατί ο μαρκήσιος φαινόταν τόσο καλός μαζί της; Να τί δεν μπορούσε να καταλάβη ή Έρμενετζιλντα, που έν τώ μεταξύ είχε χάσει τελείως τα ίχνη του άγαπημένου της. Μήπως τον σκότώσε κανένας σμπίρος, πληρωμένος από τον άντρα της; Μήπως τον έπιζαν σε κανένα κανάλι; Με ποιόν τρόπο άρα γε έκδικήθησε ο Τζιοβάνι-Πάολο Τετραζίνι;

Σε λίγον καιρό, τώμαθε ή Έρμενετζιλντα, από τον ίδιον τον άντρα της.

Ήταν ένα χειμωνιάτικο βράδυ και ή μελαγχολική μαρκησία καθόταν μέσα στο δωμάτιό της, με τον θάνατο στην καρδιά. Έξαφνα, παρουσιάσθηκε μπροστά της ο μαρκήσιος, κρατώντας ένα μεγάλο βάζο από διαφανή πορσελάνη, βναλιένο από τα έργοστάσια του Μουράνο. Ώραιότερο βάζο δεν είχε δη ή Έρ-

ΜΕΓΑΛΗ ΣΧΕΣΙΣ

— Όσοτε καταλαβαίνεις ισού άπό αυτοκίνητα;

— Ναι, έχω κάποια σχέση μ' αυτά.

— Μήπως είσαι μηχανικός;

— Όχι, πεζός...

μενετζιλντα.

-Αυτό το δώρο είναι για σένα, της είπε ο Τετραζίνι. Σου το προσφέρω με όλη μου την καρδιά και σε παρακαλώ να το δεχτείς. Παρόμοιο άριστούργημα ούτε βγήκε, ούτε θα ξαναβγεί από τα έργαστάσια μου. Θα μείνη μοναδικό στον κόσμο. Σου άρεσει;

-Είναι πραγματικώς υπέροχο, ψιθύρισε η νέα με συγκρατημένον θαυμασμό. Ποιός τεχνίτης το κατασκεύασε;

-Εγώ! απήντησε ο μαρκήσιος. Εγώ μόνος μου, χωρίς να με βοηθήση κανένας άλλος από την τύχη. Γιατί, πρέπει να ξέρης, το βάζο αυτό κρύβει ένα μεγάλο μυστικό, που θα το άποκαλύψω μονάχα σε σένα.

Στά λόγια αυτά του συζύγου της, η μαρκησία άναστράχισε. Έκρυψε, όμως, την ταραχή της, όσο μπορούσε καλλίτερα και προσπάθησε να μείνη άπαθής. Ο Τετραζίνι έξηκολούθησε:

-Γνωρίζεις το έργαστάσιο που έχω στο Μουράνο, με τους πελώριους εκείνους φούρνους, όπου ψήνονται τα βάζα. Στο έσωτερικό του έργαστασίου αυτού δεν δεχόμαστε κανέναν έπισκέπτη, γιατί φοβόμαστε μήπως μάς κλέψη τα βιομηχανικά μας μυστικά. Πρό ήμερών, όμως, έκανα εξαίρεση στην άουστηρη αυτή άπαγόρευση, προς χάριν ενός νεαρού έφοπλιστού από τη Συρία, που ήμουν βέβαιος ότι δεν θα με πρόδι- δε, άφου συνεργαζότανε μαζί μου έμπορικώς. Άλλοίμονο, όμως! Θαμπωμένος από την καταπληκτική έργασασία που γινόταν μέσα στο έργαστάσιο μου, ο άτυχος αυτός νέος πλησίασε στο άτμιο ενός φούρνου περισσότερο από ό,τι έπρεπε, και μ' ένα παραπίσμα έπεσε μέσα στη φωτιά κι' έγινη άμέσως στάχτη. Λοιπόν: Άπό τη στάχτη του νέου αυτού, άνακατωμένη με το μίγμα της πορσελάνης μας, βγήκε το υπέροχο αυτό βάζο, που τόσο το θαυμάζεις. Είμαι βέβαιος ότι πολυτίμητο δώρο δεν θα μπορούσα να σου κάνω.

-Σ' ευχαριστώ, άρχοντά μου και κύριε! είπε άπλως η Έρμενετζιλντα. Καί η τραγική γυναίκα μπόρεσε και βρήκε το θάρρος να σταθή όρθια και με το χαμόγελο στο στόμα, μέχρις ότου ο μαρκήσιος βγήκε άπό το δωμάτιό της. Μόλις, όμως, η πόρτα έκλεισε, η Τζιλντα σωριάσθηκε χάρω σαν νεκρή.

-□□-

Οι γιατροί που έκλήθησαν πάνω άπό το προσκέφαλο της μαρκησίας, έπάλαισαν τρεις όλόκληρους μήνη για να την άποσπάσουν άπό τα νύχια του χάρου. Στο τέλος, ένίκησαν και η ώραία Έρμενετζιλντα παρουσιάσθηκε, μετά την άνάρρωσή της, άκόμα πιο όμορφη άπό πριν. Οι κοσμικοί κύκλοι την έθαύμασαν και πάλι στις μεγάλες δεξιώσεις και ο μαρκήσιος, ήσυχος τελείως, την καμάρωνε κι' αυτός. Χωρίς να ύποπτεύεται την τιμωρία που έτοιμάζε άθόρυβα και σιωπηλά...

Έπί τέλος, η μεγάλη στιγμή της έκδικήσεως έφθασε. Μιά βραδυά, καθώς ο μαρκήσιος Τετραζίνι ήταν βυθισμένος στον πρώτον ύπνο του, δοκίμασε το συγκεκριμένο και άόριστο συναίσθημα κάποιας ξένης παρουσίας μέσα στον κοιτώνά του. Στριφογύρισε πάνω στο στρώμα του, έκανε να σηκωθή, προσεπάθησε να συνέλθη άπό τον παράξενο λήθαργο που τον είχε κυριεύσει κείνη

τη βραδυά και του παρέλυε το κορμί, αλλά κόπος μάταιος. Πριν προλάβη ν' άνοιξη τα μάτια του και ν' άντιληφθή τί συνέβαινε, αίσθάνθηκε να του φιμώνουν το στόμα με μια πετοέτα, σφιγμένη δυνατά γύρω άπό το κεφάλι του και να τον δένουν χεροπόδαρα. Άστερα, ένοιωσε να τον σηκώνουν σαν δέμα, να τον φορτώνονται σ' έναν γερόν ώμο - ποιανού; Το σκοτάδι δεν του επέτρεπε να δει τίποτε - και να τον κατεβάζουν άπό μια σκάλα. Στο τέλος, ο ίδιος αυτός που τον μετέφερε, τον πέταξε στο βάθος μιας γόνδολας, που ξεκίνησε άμέσως. Τότε, μονάχα τότε, κάτω άπό το χλωμό φώς του φεγγαριού, ο μαρκήσιος διέκρινε στο πλάϊ του την Έρμενετζιλντα, άκίνητη και σιωπηλή, και τον Δαλματόν γονδολιέρη του, ένα γιγαντόσωμο παλληκάρι με πρόσωπο άγγελικό, που τον έλεγαν Μικέλε.

Το βλέμμα της Έρμενετζιλντας

Τα εϋδύια του πολέμου

Μιά διμοιρία στρατιωτών εν πορεία κατέλυσε την νύχτα στον άχρωμόνα του μπάρμπα-Φροσσάρ.

Το πρωί, ο μπάρμπα-Φροσσάρ άντιλαμβάνεται με άπελπισία ότι γάθηκε η τετραπάχη κόττα του. Άμέσως πεσούδει να διαμαρτυρηθή στον άνθυ- πατιστή, ο όποιος, έξω φρενών, διατάσσει γενικήν έρευναν στους σάκκους όλων των στρατιωτών. Ο δεκανεύς κάνει άνω-κάτω όλους τους σάκκους, χωρίς όμως άποτέλεσμα. Σε λίγο, ο στρατιώτης Σαπερλιποπέτ, εμφανίζεται με προφύλαξη κρατώντας στα χέρια του τη σφαγμένη κόττα.

-Βρέ που διάβολο την είχες κρύψει; τον ρωτούν κατάπληκτοι οι σύντροφοί του.

-Στόν σάκκο του κ. άνθυπατιστού! άπαντά ο Σαπερλιποπέτ.

Στο νοσοκομείο, τριξ τραυματίας ύπαγορεύει στην νοσοκόμο ένα γράμμα για την γυναίκα του:

α... Έδώ που βρίσκομαι, όλες οι νοσοκόμες είναι γρήες κι' άσκημες...η.

Η νοσοκόμος τον διακόπτει:

-Αυτό, παλληκάρι μου, δεν είναι καθόλου εύγενικό για μάς...

Κι' ο τραυματίας, μ' ένα χαμόγελο:

-Τί λέτε! Μά αν ήξερε η γυναίκα μου πόσο όμορφες είστε. Η άνθυπαχούσε τρομερά!

Ο στρατιώτης Ντυμπουά είναι πολύ κακομούτσουνος. Έπειτα από μια άεροπορική επίθεση ο λοχαγός επιθεωρεί το χαράκιμου:

-Έσύ αυτός, γιατί φορείς άκόμη τη μάσκα σου; λέει στον Ντυμπουά.

Κι' ο Ντυμπουά, κατασυγχισμένος:

-Δεν είναι η μάσκα μου, κύριε λοχαγέ. Είναι το πρόσωπό μου!

διάσταυρώθηκε με το δικό του. Καί κείνη, μαντεύοντας το άγωνιώδες έρώτημα που δεν μπορούσε να της κάνει, του εξήγησε:

-Θά πάμε στο Μουράνο, ευγενέστατε άρχοντά μου και κύριε. Στο πατρικό σου σπίτι. Σκέφθηκα ότι θα σου έκανε μεγάλη ευχαρίστηση αν το ξανάβλεπες.

Τρία τέταρτα της ώρας άργότερα, έφταναν στο μικρό νησάκι, που ήταν τελείως έρημο και σιωπηλό, σαν κόσμος κατεστραμμένος. Η γόνδολα πλεύρισε στη βάση μιας μικρής πέτρινης σκάλας και σε λίγο, ο μαρκήσιος, φορτωμένος πάνω στους ήράκλειους ώμους του Δαλματού γονδολιέρη, μεταφέρθηκε μέσα στη μεγάλη σάλλα του πατρογονικού του παλατιού, όπου ήταν άναμμένη στο τζάκι μια μεγαλοπρεπής φωτιά.

-Άφισέ τον εκεί χάρω, πρόσταξε η Έρμενετζιλντα τον γονδολιέρη κι' έλα κάθισε κοντά μου.

Ο γιγαντόσωμος Δαλματός πέταξε τον μαρκήσιο σε μια γωνιά, σαν νάτανε τσουθάκι με κόκκαλα και προχώρησε προς το ντιθάνι, όπου είχε ξαπλώσει η ώραία Τζιλντα.

-Γιατί στάθηκες τόσο μακριά, φίλε μου; του έπτε τότε κείνη. Έλα πιο κοντά. Έτσι... Κάθισε στο πλάϊ μου και πάρε με στην άγκαλιά σου. Θά φάμε και θά πιούμε μαζί, γιατί ο νυκτερινός αυτός περίπατος μου άνοιξε τρομερά την όρεξη.

Η μαρκησία κι' ο γονδολιέρης έφαγαν και ήπιαν σαν δυό έρασάτι που είχαν λημονήσει τελείως όλον τον άλλον κόσμο κι' ο μαρκήσιος Τετραζίνι, ξαπλωμένος, φιμωμένος και δεμένος πάνω στο πάτωμα, τους κύτταζε με βλέμματα φρίκης.

Κάποια στιγμή, η Έρμενετζιλντα σηκώθηκε. Ήλθε και κάθισε πάνω στα γόνατα του Μικέλε, και τα κρινόλευκα χέρια της τύλιξαν το λαιμό του.

Και τότε, μπροστά στον άνισχυρο μαρκήσιο, η Τζιλντα κι' ο Δαλματός γονδολιέρης έσυριξαν τα κορμιά τους σ' ένα παράφορο έρωτικό άγκάλιασμα...

Πέρασε κάμποση ώρα. Η Έρμενετζιλντα κι' ο Μικέλε σηκώθηκαν. Κι' άφου ξαναφιλήθηκαν παρατεταμένα, η μαρκησία έρριξε μια ματιά, γεμάτη περιφρόνηση προς τον μαρκήσιο και έπτε στον γονδολιέρη:

-Και τώρα, Μικέλε, τη δουλειά μας!

Άστερα, ξαναρχίζοντας το βλέμμα της προς τον μαρκήσιο, του έπτε:

-Η ώρα της εξήγησεως έφθασε, άρχοντά μου. Κάτω άπό αυτό το ταπέτο που σκεπάζει το μαρμάρινο πάτωμα, ο Μικέλε σου άνοιξε έναν σπουδαίο τάφο, όπου θα ξαπλωθής με όλη την άνεσή σου. Νά το δώρο που σου κάνω, εις άντάλλαγμα του δώρου που μου έκανες έσύ! Μέσα στον τάφο αυτόν, θα έχης όλον τον καιρό για να ξαναθυμηθής τις άμαρτίες σου και να ζητήσης συγχώρεση άπό τον Θεό.

Και μ' ένα νόημα, πρόσταξε τον Μικέλε να ρίξη τον μαρκήσιο μέσα στον τάφο και να τον σκεπάση πάλι με την βαρεία τετράγωνη πλάκα, ώστε να μη μείνη κανένα ίχνος της σκληρής αυτής τιμωρίας.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΜΠΑΙΓΥ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΜΕΥΤΡΙΑΣ ΒΟΥΑΖΕΝ

ΜΕΓΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9ον

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ

Ο ένας μετά τον άλλον, οι έπισκέπται της Κατερίνας Βουαζέν έφυγαν. Και η μάγισσα, μένοντας πιά μοναχή της, μέσα στο άποικμονωμένο σπίτι της, έδγαλε το κατακόκκινο θελούδινο μαντώ της με τους χρυσοκέντητους άστρους και φόρεσε μια ελαφρότερη πράσινη ρόμπα με μακρά μανίκια.

Έξαφνα, η πόρτα του σαλονιού άνοιξε και παρουσιάσθηκε η ύπηρετρια:

-Κυρία, ήθελε η δεσποινίς Ντέ-ζ'Εργιέ, φορτωμένη με δέματα πολλά.

Η Βουαζέν έδγαλε μίαν ύπόκωφη κραυγή θριάμβου.

-Νά την εισαγάγης άμέσως.

Μισό δευτερόλεπτο άργότερα, έμπαινε στο σαλόνι μια ψηλή κοπέλλα, ντυμένη στα μαύρα, φορτωμένη με άναριθμητα πακέττα, που της έφταναν μέχρι το αγκόνι.

-Νίκη! φώναξε η νεοφερμένη. Νίκη άπό άκρου εις άκρον, άγαπητή μου Κατερίνα.

-Το περιμένα! είπε η Βουαζέν με ύφος έπίσημο. Φαντάζομαι ότι η κυρία σου θα είναι ευχαριστημένη.

-Κατενθουσιασμένη, Κατερίνα μου. Και για να σου άποδείξη ότι δεν ζέχασε τις πολυτίμες ύπηρεσίες σου, σου στέλνει όλα αυτά τα δώρα, μαζί μ' αυτό εδώ.

Και της έδωσε μια βαρεία κασσετίνα. Έδώ μέσα, είπε, θα βρης πενήντα χιλιάδες σκούδα.

Η Βουαζέν άνεστέναζε άπό ευχαρίστηση.

-Αυτό είναι πάρα πολύ, είπε. Σε παρακαλώ να διαβιβάσης στην κυρία μαρκησία τις θερμές μου ευχαριστίες. Εν τώ μεταξύ, όμως, πρέπει να συνεχίσης τη λεπτή άποστολή σου, ώστε να διατηρήση η κυρία σου την εύνοια του βασιλέως.

-Το ξέρω. Το παιγνίδι είναι δύσκολο. Και γι' αυτό ύπολογίζουμε πάντοτε

5ον

ΑΣΤΑΡΤΗ, Άσομαξίε και όλοι σεις οι ήγεμόνες της φιλας, σάς έξορκίζω να δεχθήτε αυτή τη θυσία που σάς προσφέρω και να εισακούσετε την έπιθυμία μου. Θέλω, όχι μόνον να μη χάσω την άγάπη του βασιλέως και του Δελφίνου, αλλά να τιμηθώ άπό όλους τους αλλοίους και να ιδώ ίκανοποιημένους όλους τους πόθους μου. Ό,τι ζητήσω άπό τον βασιλέα για μένα για τους συγγενείς μου και για τους φίλους μου, να γίνη. Θα εισακούσετε αυτή μου την παράκληση, δάιμονες του σκότους; Το αίμα που σάς προσέφερα είνε άγνό και άλικον.

Άστερ' άπό μια ώρα, δεν ύπρχε, μέσα στο έρειπωμένο παρεκκλησί, το παραμικρό ίχνος της διαβολικής αυτής ιεροτελεσίας. Τα αίματα, τα μεθυστικά άρώματα, τα μπουκαλάκια με τα μαγικά φίλτρα και οι μυστηριώδεις λειτουργοί της μαύρης μαγείας είχαν εξαφανισθ...

στη βοήθειά σου. Καίτοι η κυρία μαρκησία ύποτάσσεται με δυσφορία στις διαβολικές αυτές σκηνές, εν τούτοις θ' αναγκασθή ίσως και πάλι να προστρέξη στις ύπηρεσίες σου.

-Θά είμαστε πάντοτε στη διάθεση της κυρίας μαρκησίας, απήντησε η Βουαζέν. Μπορεί να την δεβαιώσης γι' αυτό.

-Θά της διαβιβάσω τα λόγια σου, Κατερίνα μου, είπε η Ντέ-ζ'Εργιέ και ξαναφόρεσε το πέπλο της για να φύγη.

Η Ντέ-ζ'Εργιέ ήταν κυρία της τιμής της μαρκησίας και ύπηρετρια. Με τα ζωηρά μάτια της και το κοκκαλιάρικο σώμα της η γυναίκα αυτή θα μπορούσε κάλλιστα να γίνη μάγισσα, αν η τύχη δεν την άνέβαζε στην τιμητική αυτή θέση.

-Γιατί διάζεις τόσο πολύ; τη ρώτησε η Βουαζέν, καθώς εκλείδωσε την κασσετίνα με τα σκούδα σ' ένα δρύινο χρηματοκιβώτιο, χωμένο στον τοίχο.

-Βιάζομαι, γιατί άπόψε έχουμε μια μεγάλη συναυλία στο παλάτι και θέλουμε να λάμψουμε.

-Θά λάμψετε. Είμαι δεβαία για την έπιτυχία της κυρίας μαρκησίας. Μη λημονήσ, όμως, ότι διατηρώ κατάστημα άρωμάτων και καλλυντικών εξααιρετικής ποιότητας.

-Για την ώρα έχουμε το άρωμα του άπηγορευμένου καρπού που μάς έδωσες...

-Είναι το πιο άποτελεσματικό, αλλά δεν διαρκεί πολύ.

-Θά το κάνουμε να διαρκέση, είπε η κυρία της τιμής κι' έφυγε.

-□□-

Μισή ώρα άργότερα, κατέφθασε στο σπίτι της Κατερίνας Βουαζέν ο Ρόμανο κρατώντας στο χέρι του μια δεσμη έπιστολή.

-Έχεις γράμμα άπό την κόρη σου, είπε.

-Δόσε μου το άμέσως.

Και η Βουαζέν διάβασε το γράμμα με άπληστία, κάτω άπό το φώς μιας λαμπάδας.

Στο γράμμα αυτό, η Μαργαρίτα διηγείτο στη μητέρα της την έκπληκτη περιπέτειά της, άμολογούσα τον έρωτά της για τον ύποκόμητα Μάκ Κάροθ και την παρακαλούσε να την άποσπρη άπό το μοναστήρι για να την παντρεύη με τον ώραιον Ιρλανδό της.

Ένα ρεύμα δροσερού άέρου πέρασε άπό το κοινικό μέτωπο της κολασιμένης μάγισσας. Συλλογιζόταν:

-Η κόρη μου, λοιπόν, θα γίνη ύποκόμησα Μάκ Κάροθ; Και γιατί όχι; Η Μαργαρίτα είναι πλούσια, πολύ πλούσια. Λίγοι αλλοίκοι έχουν παντρευθή τις πλούσιες θυγατέρες λακέδόν;

Όστόσο, η Κατερίνα Βουαζέν άντιλαμβάνετο ότι η δική της θέση δεν ήταν καθόλου αξιοσύστατη. Και η σκέψη ότι ο Μάκ Κάροθ θα έπειριε τον λόγο του τίσω, μόλις θα μάθαινε ότι η μητέρα της

έγκλημα της του ήταν μάγισσα, την έλε-
λαν γόλασε.

Ο Ρόμανο πού την παρακολουθούσε,
ρώτησε από την άλλη άκρη του δωμα-
τίου:

— Ευχάριστα νέα;
— Ναι... πολύ ευχάριστα.
— Το πρόσωπό σου, όμως, δεν δείχνει
ευχαρίστηση.

— Πώς; Τι δείχνει το πρόσωπό μου;
Δεν ξέρεις ότι η Μοντεσπάν με χρώσωσε
από το κεφάλι ως τα πόδια και ότι κρα-
τώ την τύχη της στα χέρια μου;

— Όστε πήγε καλά η δουλειά; ρώτη-
σε ο Ρόμανο.

— Περισσότερο από καλά.

— Θυμάσαι! Τώρα δεν μένει, παρά να
φέρεις την κόρη σου από την Ιρλανδία
και να μας παντρεύεις.

Η Βουαζέν έκραγξε.

— Λυπούμαι πολύ, μικρούλη μου, είπε
αλλά η κόρη μου δεν σε περιμένει. Αρ-
ραδωνιάστηκε μ' έναν Ιρλανδό ευγενή
πού την λατρεύει.

Ο Ρόμανο γλώπιε. Αμέσως, όμως,
ή γλωμάδα του έφυγε κι έγινε κατακό-
κινος από την όργη.

— Όστε, έτσι, λοιπόν; είπε. Πολύ
καλά. Θα δούμε αν ο μιλόδοδος αυτός θα
γίνει στο τέλος γαμβρός σου. Άς έρθη
στη Γαλλία και τ'ά λέμε. Μόλις μίθη
ποιά είσαι, θα τ'ό βάλω στα πόδια. Γαμ-
βρός της Βουαζέν ένας ευγενής; Ποτέ!

Ο Ρόμανο θ' έλεγε κι' άλλα. Τόν έμ-
πόδισε, όμως, η Βουαζέν, πού χύμυζε
πάνω του, αφρισμένη σαν ύαινα, έτοιμη
να μπιξή τ'ά νύχια της μέσα στις σάρ-
κες του.

— Δεν σου επιτρέπω να μιλάς έτσι! του
είπε. Εγώ μπορεί νάμαι, ό,τι είμαι. Η
κόρη μου, όμως, δεν φταίει σε τίποτε.
Θέλω να πάρη έναν άντρα τίμιον και
καλόν και θ'ά τον πάρη. Άκούς; Ο άν-
τρας πού θ'ά πάρη η κόρη μου θ'ά ναι τί-
μιος και όχι άτιμος και φονηάς σαν έ-
σένα!

Και άποκαμωμένη, η Βουαζέν σωριά-
σθηκε σ' ένα φωτέγ, μη μπορώντας ν'
αρθρώσει λέξη. Το γράμμα γλύστρησε ά-
πό τ'ό χέρι της κι' έπεσε χάμω. Ο Ρό-
μανο, βλέποντας ότι η παρουσία του κιν-
δύνει να ξανακάψη τόν κυγαλά, μάλις η
Βουαζέν θ'ά συνήρατο από την κρίση
έγχε έξω.

— III —

Αυτή τή στιγμή άκριδώς διάλεξε ο ά-
νεχδιήγητος Άντουαν Βουαζέν, για να
κάνη την εμφάνισή του, με τ'ό χαμόγελο
στ'ά χείλη.

Ο άνδρας τής μάγισσας κατοικούσε σ'
ένα μικρό παρίπτερο, στην άλλη άκρη
του κήπου, μαζί με την αδελφή του. Τα
δύο αυτά άδελφια άγνοούσαν τις άπόκρυ-
φες και ύποπτες έπιχειρήσεις, με τις ό-
ποιες έθησαύριζε η Κατερίνα. Ηξεραν
μόναχ'ά ότι διάβαζε τ'ό μέλλον στ'ά χαρ-
τιά και στ'ά άστρα.

— Τι είσαι, Κατερίνα, ρώτησε ο Βου-
αζέν την γυναίκα του. Σε βλέπω στενα-
χωρημένη.

Η Κατερίνα ούτε τόν είδε, ούτε άκου-
σε. Έκείνος κούνησε τ'ό κεφάλι του. Η-
ξερε πολύ καλά τούς θυμούς τής γυναί-
κας του.

Καθώς έτοιμαζόταν να φύγη, είδε τ'ό
πεσμένο γράμμα. Έσκυψε, τ'ό πήρε και

άρχισε να τ'ό διαβάξη. Και όταν τελείω-
σε τ'ό διάβασμα, ξεφώνισε με χαρά:

— Ω! Ω! Μπαρά στην κορούλα μας!
Ξέρει και διαλέγει!

Έκείνη τή στιγμή, η Κατερίνα σάλε-
ψε από τή θέση της κι' έβγαλε έναν βα-
θύ στεναγμό. Ο Βουαζέν ξεθάρσψε:

— Λοιπόν; είπε. Νά πού άραδωνιά-
σθηκε κι' η κορούλα μας...

Έκείνη άπήντησε με φωνή σπηλαιώδη:

— Ναι, αλλά θ'ά μ'ας θελήση έμ'ας, ό
εύγενής αυτός Ιρλανδός;

— Είμαστε η δεν είμαστε πλούσιοι;

— Είμαστε και με τ'ό παραπάνω, μ'ά-
λιστα, άπήντησε η Κατερίνα.

— Τότε τί φοβάσαι; Η οικογένειά
μας είναι έντιμη. Και χάρις στ'ό έπάγ-
γμα σου έχουμε σχέσεις με τήν καλύ-
τερη κοινωνία.

— Άναμφιβόλως.

— Έπειτα, ό υποκόμης Μάκ Κάρθου
είναι προγεγραμμένος και φτωχός...

— Ναι, αλλά θ'ά είναι και περιήφανος
για τήν καταγωγή του.

— Αημονείς ότι είναι έρωτευμένος;

Η Μαργαρίτα θ'ά τόν τυλίξη μιά χαρά
στ'ά δίχτυά της. Εγώ, τουλάχιστον, έχω
πεποιθήση στ'όν χαρακτήρα της...

Η Βουαζέν έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό
και δεν άπήντησε.

Ο άντρας της, όμως, παρασυρθείς σε
άχαλίνωτες όνειροπολήσεις, εξηκολούθη-
σε χιζώντας πύργους στ'ήν άμμο:

— Νά τήν φέρουμε άμέσως έδώ. Θ'ά
τήν πάρω κοντά μου, στ'ό περίπτερο. Ο
υποκόμης θ'ά έρθη να τήν έπισκεφθή. Οί
γάμοι θ'ά γίνουν στ'ήν παλάτι μας ένορία
του Άγιου Σεβερίν, όπου μένουν όλοι οί
συγγενείς μου. Κατόπιν, οι νεόνυμφοι θ'ά
έγκατασταθούν στ'ας Βερσαλλίας, όπου
θ'ά συνάψουν τις καλύτερες σχέσεις. Τ'ό
χρήμα, φίλη μου, κυβερνά και αυτόν ά-
κόμα τόν βασιλέα!

— Γιατί, μεγάλε μου άνόητε, να μη
μπορέσης να κερδίξης όσα χρειαζόντανε,
έταν κρατούσαμε τ'ό παλιό κατ'άστημά
μας; Έτσι, θ'ά μπορούσαμε σήμερα να
προικίσουμε τήν κόρη μας, με τ'ό κεφάλι
ψηλά και τ'ό μέτωπο καθαρό...

— Μα δεν βλέπω τίποτε τ'ό μειωτικό
στ'ό έπάγγελμα τής χαρτομάντιδος, ψιθύ-
ρισε ο Βουαζέν.

Η Κατερίνα τόν διέκοψε άπότομα:

— Τ'ό έπάγγελμα αυτό τ'ό περιφρονούν
όλοι. Κι' αυτοί ακόμα οί μεγάλοι άρχον-
τες πού έρχονται και με συμβουλευόνται,
κατά θάθος με άπεθάνονται.

— Και όμως, αγαπητή μου...

— Άφίσε με και φύγε άμέσως. Θ'ά
δοίμε άργότερα τί θ'ά κάνουμε...

Ο Βουαζέν, πεσμένος σε μετ'άλη άκη-
χανία, έφυγε και πήγε να διηγηθή τ'ά
διατρέχοντα στην αδελφή του, πού ήταν
ή μεγάλη παρηγορητή του. Η Κατερί-
να, μόλις έμεινε μόνη, έλαψε πικρά.

— Τ'ό χρήμα! Τ'ό χρήμα! Ψιθύριζε κά-
θε τόσο. Νά πού η κάσσα μου είναι γε-
μάτη από χρυσάφι. Τί να κάνω, όμως;
Θ'ά μπορέσω να εξασφαλίσω τήν εύτυ-
χία τής κόρης μου μ' αυτό;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

ΟΙ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΟΥ ΑΒΒΑ

ΜΠΕΡΛΥΡΩ

Τ'ό παλάτι τών Βερσαλλιών είχε για
τούς πολυάριθμους ένοίκους του ένδια-

τήματα κάθε άλλο παρά άνετα. Όλα έ-
κεί μέσα είχαν θυσιασθή στην μεγαλο-
πρέπεια και τήν πολυτέλεια τών μεγά-
λων τελετών. Όταν τ'ό κλήθος τών αυ-
λικών άπεσύρετο για να κοιμηθή, δεν
του άπέμενε παρά ή άνάποδη όψη τ'ό
πολυτελούς ντεκόρ. Τα δωμάτια πού έ-
χρησιμοποιούντο για ύπνο ήταν χαμηλά,
μικρά, και σκοτεινά. Κατά τή διάρκειά,
όμως, τής ημέρας, οί αυλικοί ζούσαν μέ-
σα στ'ά μεγάλα διαμερίσματα, κοντά στην
Λύτου Μεγαλειότητα.

Όστόσο, μεταξύ τών αυλικών, υπήρ-
χε και κάποιος πού προτιμούσε τ'ό σκο-
τεινό δωματίκι του από τις χρυσές κί-
θουσες των βασιλικών διαμερισμάτων:

Ο άββας Μπερλυρώ, φανατικός λάτρης
όλων τών μουσών και μέγας όπως ένο-
μιζε τραγικός ποιητής. Τα καθήκοντά
του ως εξομολογητού τού κόμητος Μακ
Κάρθου, ύπασιπιστού τής Κυρίας Εριέττης
τής Άγγλίας, συζύγου τού Κυρίου, ά-
δελφού τού βασιλέως, τού άφιναν πολλές
ώρες διαθέσιμες.

Ο κόμης Μάκ Κάρθου κρατούσε, όχι
πολύ μακριά από τόν άββα Μπερλυρώ,
τρία χαμηλοτάβανα και σκοτεινά δωμα-
τία, όπου άνθαινε μονάχ'ά για ύπνο. Ο
άββας Μπερλυρώ είχε χιζματίσει παιδα-
γωγός τού υποκόμητος Ζιάκ, μέγχι τ'ό
δεκάτου πέμπτου έτους τής ηλικίας του.

Είχε ακολουθήσει τούς Μάκ Κάρθου στην
έξορία, μέλος κι' αυτός τής ακολουθίας
τής μακαρίτιδος βασιλίσσης Εριέττης
τής Γαλλίας.

Τήν ημέρα εκείνη, ο άββας Μπερλυρώ
κλεισμένος όπως πάντοτε μέσα στ'ό στε-
νόχωρο δωμάτιό του, έσυνέχιζε τή συγ-
γραφή τής εικοστής τραγωδίας του. Έ-
ξαρνα, ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάσθη
κε ο θαλαμηπόλος Γκρήν.

— Τί νέα, Γκρήν;

— Ο κ. υποκόμης γλύτωσε. Ξεφυγε
από τούς άνθρώπους τού βασιλέως, πού
τόν κυνηγούσαν στ'ό Δουβλίνο. Τώρα, βρί-
σκεται στη Βρετανία. Νά τ'ό γράμμα πού
μ'ας έστειλε από τ'ό Σαιν-Μαλό.

— Άς είναι εύλογημένο τ'ό όνομα τ'ό
Θεού! φώναξε ο άββας Μπερλυρώ, παίρ-
νοντας τ'ό γράμμα. Ω! Τ'ό άγαπημένο
μου παιδί! Πρέπει να τρέξω ν'ά αναγγεί-
λω τήν είδηση στ'όν κύριον κόμητα.

— Ο κ. κόμης δεν έπίστρεψε ακόμα
από τ'ό κούνηγ, είπε ο Γκρήν.

— Και πότε θ'ά έπιστρέψη;

— Τ'ό μεσημέρι. Ξέρεις, όμως, ένα
πράγμα; Ο κ. κόμης βρίσκεται σε μεγά-
λες οικονομικές στενοχώριες. Τ'ό χρήμα
πού έφερε από τήν Άγγλία κοντεύει να
σωθή. Και τώρα πού έρχεται κι' ο υπο-
κόμης...

— Μή σε νοιάξη, είπε ο άββας. Η
Κυρία Εριέττη και ο βασιλέως δεν θ'ά έ-
πίσουν τόν κόμητα να χυσιχρήση.

— Έτσι πιστεύω κι' εγώ. Έξ' άλλου,
όπως μαθίνω, η Κυρία Εριέττη θ'ά φύ-
γη σε λίγους μήνες για τήν Άγγλία,
πούς έπίσκεψιν τού αδελφού της και βα-
σιλέως μας. Τότε, θ'ά τ'ό μιλήση άσφα-
λώς για τόν κύριον κόμητα και τ'ά θέσα-
νά του θ'ά τελειώσουν. Θ'ά έπιστρέψουμε
όλοι μαζί στην Άγγλία και θ'ά ζήσουμε
ήσυχα.

— Ο κ. κόμης δεν έπίστρεψε ακόμα
από τ'ό κούνηγ, είπε ο Γκρήν.

— Και πότε θ'ά έπιστρέψη;

— Τ'ό μεσημέρι. Ξέρεις, όμως, ένα
πράγμα; Ο κ. κόμης βρίσκεται σε μεγά-
λες οικονομικές στενοχώριες. Τ'ό χρήμα
πού έφερε από τήν Άγγλία κοντεύει να
σωθή. Και τώρα πού έρχεται κι' ο υπο-
κόμης...

— Μή σε νοιάξη, είπε ο άββας. Η
Κυρία Εριέττη και ο βασιλέως δεν θ'ά έ-
πίσουν τόν κόμητα να χυσιχρήση.

— Έτσι πιστεύω κι' εγώ. Έξ' άλλου,
όπως μαθίνω, η Κυρία Εριέττη θ'ά φύ-
γη σε λίγους μήνες για τήν Άγγλία,
πούς έπίσκεψιν τού αδελφού της και βα-
σιλέως μας. Τότε, θ'ά τ'ό μιλήση άσφα-
λώς για τόν κύριον κόμητα και τ'ά θέσα-
νά του θ'ά τελειώσουν. Θ'ά έπιστρέψουμε
όλοι μαζί στην Άγγλία και θ'ά ζήσουμε
ήσυχα.

— Ο κ. κόμης δεν έπίστρεψε ακόμα
από τ'ό κούνηγ, είπε ο Γκρήν.

— Και πότε θ'ά έπιστρέψη;

— Τ'ό μεσημέρι. Ξέρεις, όμως, ένα
πράγμα; Ο κ. κόμης βρίσκεται σε μεγά-
λες οικονομικές στενοχώριες. Τ'ό χρήμα
πού έφερε από τήν Άγγλία κοντεύει να
σωθή. Και τώρα πού έρχεται κι' ο υπο-
κόμης...

— Μή σε νοιάξη, είπε ο άββας. Η
Κυρία Εριέττη και ο βασιλέως δεν θ'ά έ-
πίσουν τόν κόμητα να χυσιχρήση.

— Έτσι πιστεύω κι' εγώ. Έξ' άλλου,
όπως μαθίνω, η Κυρία Εριέττη θ'ά φύ-
γη σε λίγους μήνες για τήν Άγγλία,
πούς έπίσκεψιν τού αδελφού της και βα-
σιλέως μας. Τότε, θ'ά τ'ό μιλήση άσφα-
λώς για τόν κύριον κόμητα και τ'ά θέσα-
νά του θ'ά τελειώσουν. Θ'ά έπιστρέψουμε
όλοι μαζί στην Άγγλία και θ'ά ζήσουμε
ήσυχα.

— Ο κ. κόμης δεν έπίστρεψε ακόμα
από τ'ό κούνηγ, είπε ο Γκρήν.

— Και πότε θ'ά έπιστρέψη;

— Τ'ό μεσημέρι. Ξέρεις, όμως, ένα
πράγμα; Ο κ. κόμης βρίσκεται σε μεγά-
λες οικονομικές στενοχώριες. Τ'ό χρήμα
πού έφερε από τήν Άγγλία κοντεύει να
σωθή. Και τώρα πού έρχεται κι' ο υπο-
κόμης...

(Συνέχεια στο προσεχές)

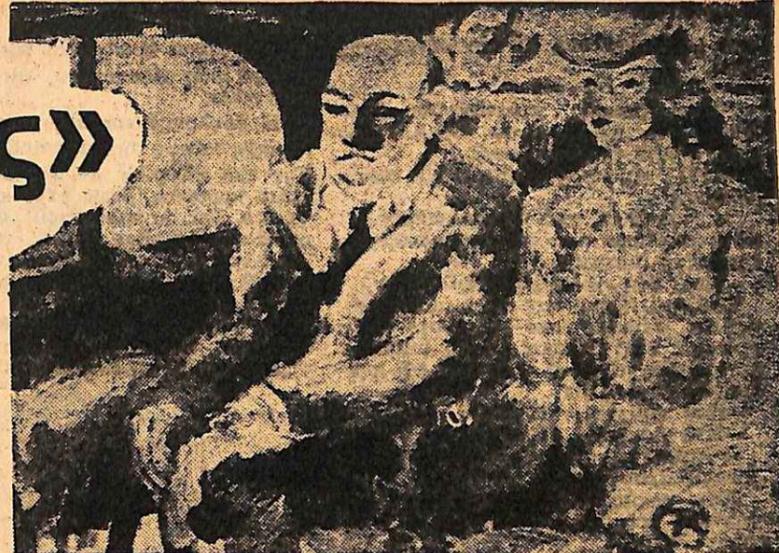
Γαλλική φ'ολογία

Οί «άλλες»

Διισθηματικό διήγημα

του

ΠΙΕΡ ΥΡΟΝΙΥ

Ένας χοντρός κύριος νυσταλέος και μιά όμορφη κοπέλα ήσαν
μέσα στ'ό αυτοκίνητο.

Τ Ο αυτοκίνητο γλυστρώσε όλο-
ταχώς επάνω στ'όν μεγάλο
δρόμο.

Δέντρα: Σειρές άτέλειωτες
από δέντρα. Και μιά δύσις μολυ-
θένια, όπως όλες οι δύσεις τού Γε-
νάρη.

Μέσα στ'ό αυτοκίνητο, τρία πρό-
σωπα. Ένας τυχαίος σωφέρ, ένας
χοντρός κύριος νυσταλέος και μιά
όμορφη κοπέλα, μελαχροινή.

Τ'ό θέαμα πού μ'ας προσφέρει ή
ζωή καθιμερινιά: Ένας άντρας
γέρος και μιά κοπέλα γεμάτη δρο-
σιά.

Η κοπέλλα δεν ήταν ούτε κόρη,
ούτε άνεψιά τού ηλικιωμένου κυρί-
ου, με τ'ό πληθωρικό πρόσωπο. Η-
ταν ή ύποψήφια έρωμένη του.

Τ'ό αυτοκίνητο γλυστρώσε πάνω
στ'όν μεγάλο δρόμο.

Και μέσα στ'ό αυτοκίνητο, ή Μαν-
τελέν κτύταζε τόν συμβολαιογράφο
Σάρλ Μπρώ, πού τόν είχε πάρει ο
ύπνος.

Πόσο λίγο βιαστικός και πόσο ά-
νυπόμονος φαινόταν ο μέλλον αυτός
έραστής τής Μαντελέν. Και όμως, ή
δρσοσηρή αυτή κοπέλλα μόνη της εί-
χε διαλέξει τήν τύχη της.

Καθώς τ'ό αυτοκίνητο προχωρούσε
πάνω στ'όν μεγάλο δρόμο, ή Μαντε-
λέν κτύταζε τόν σύντροφό της πού
κοιμόταν, και άντι να τήν θαυμάζη
συλλογιζόταν τόν άλλον πού άφη-
σε: Έναν νεαρόν συγγραφέα με ά-
ναμφισβήτητο ταλέντο, πού μέγχι
τής στιγμής, όμως δεν είχε γίνει
γνωστός στ'ό μεγάλο κοινό.

— Άφοδ ύπεστήριξε κάμποσους μή-
νες τόν Πιέρ Σαρμέιγ, με τήν άσυ-
ναγωνίστη χάρη της και με τήν πι-
στη στοργή της, ή Μαντελέν κουρά-
σθηκε από τή ζωή αυτή της συνε-
γούς άναμονής μιάς εύτυχίας πού
δεν έρχόταν. Δεν είχε, λοιπόν, κι'
εσύθη τ'ό δικαίωμα να ζήση σαν τις
«άλλες».

— Οί «άλλες»! Τ'ό αιώσιο κρυφό
δράμα τ'ό δράμα τής άνομιολόγη-
της φιλοδοξίας. Τ'ό δράμα τής μονί-
ας τής επιδείξεως. Η άνάγκη τών
κομπλιμέντων, τών δώρων, τών έντυ-
πωσιακών εμφανίσεων στα κοσμικά
κέντρα με ακριβές τουαλέττες. Η
άνάνκη τής γνωριμίας με κυρίους
«καθώς πρέπει», δηλαδή παραλή-
δες.

Οί «άλλες» τ'ά είχαν όλα αυτά.
Ποιές ήσαν αυτές οι «άλλες»; Άν
ή Μαντελέν μπορούσε να διακρίνη
τή μυστική ψυχή τών γυναικών πού

ζήλευε, δεν θ'ά ήταν τώρα καθισμέ-
νη μέσα σε μιά κομψή λιμουζίνα,
στη διάθεση ενός άγνωστου σωφε-
πλάι σ' έναν φαλακρόν κοιλαρά πού
ροχάλιζε, σ' έναν γέρο συμβολαιο-
γράφο με σκονισμένη σκέψη, πού ζη-
τούσε τήν άπόλαυση στ'ό νεανικό
κορμί μιάς μελαχροίνης κοπέλλας.

— Άλλ' ή Μαντελέν δεν ήξερε.

Ο Πιέρ Σαρμέιγ, ο συγγραφέας
πού έγκατέλειψε χάριν τού γέρου
συμβολαιογράφου, ήταν τριάντα χρο-
νών. Αυτή ήταν δέκα όγτώ. Τόν είχε
γνωρίσει έδώ και δέκα μήνες.

Στην αρχή, ή Μαντελέν ήταν πολύ
περήφανη πού άγαπιόταν από έναν
διανοούμενο. Στόν σύνδεσμό της με
τόν Πιέρ είχε βρή έξ αρχής τ'ά πάν-
τα: Γοητεία, τρυφερότητα, ίκανοποί-
ηση τού έγωισμού. Μέσα στ'όν μικρόν
κύκλο όπου ζούσε, ο νεαρός μυθιστο-
ριογράφος εξετίμητο πολύ. Και ή
Μαντελέν ήταν τοποθετημένη στην
ίδια βαθμίδα τής εκτίμησεως, πράγ-
μα πού ίκανοποίησε με τ'ό παραπά-
νω τήν ματαιοδοξία της.

Έξ άλλου, ο Πιέρ Σαρμέιγ τής
είχε φανή πολύτιμος όδηγός. Τής εί-
χε μάθει τ'ά έρωτικά γόδια, τήν γλύ-
κα τού πρώτου φιλιού, τ'ά ρίγη τών
έρωτικών περιπτώσεων. Έτσι, για
πολύ διάστημα, ή Μαντελέν ήταν εύ-
τυχής. Άπόλυτα εύτυχής.

— Ύστερα — αυτή είναι ή ζωή — ή
Μαντελέν πόθησε νέους ανθρώπους,
νέα ήθη, νέες συνήθειες. Γνώρισε γυ-
ναίκες πού ζούσαν μιά ζωή διαφορε-
τική από τή δική της. Αντίκρουσε
βλέμματα, κάπως περιφρονητικά,
προερχόμενα από πλάσματα ύποδεέ-
στερα ήθικώς πιδ γοητευτικά όμως,
άπ' αυτήν στην εμφάνιση. Και άκου-
σε λόγια σαν αυτά:

— Νά μπλέξω μ' έναν διανοούμενο;
Καλλίτερα να πάρω ένα λαχείο!

Στην αρχή, ή Μαντελέν αντιμετώ-
πισε όλα αυτά με γενναιοτήτα. Σι-
γά-σιγά, όμως, άρχισε να κάμπτε-
ται. Ο άδυσώπητος νόμος τού πε-
πραμένου ύπήρξε ισχυρότερος από
αυτήν. Νά φορή κάλτσες φίλντ! Έ-
κός, ενώ οί άλλες φορούσαν άραχνο-
ύφαντες μεταξωτές; Τί ντροπή! Μιά
μέρα, ζήτησε από τόν Πιέρ να τής
πάρη ένα ζευγάρι τέτοιες κάλτσες.

— Έκείνος, όμως, τής έδωσε να κατα-
λάβη, με όλο τ'ό απαιτούμενο τάκτ,
ότι οί φράσεις πού άράδειαζε πάνω
στ'ό χαρτί δεν απέδιδαν τόσα πολ-

λά, ώστε να τού επιτρέψουν τέτοια
τρελλά έξοδα.

— Σου μιλώ για τώρα, φυσικά...
Άργότερα, άσφαλώς, τ'ά πράγματα
θα πάνε πρ'ός τ'ό καλλίτερο...

Και παρέσυρε τήν Μαντελέν πρ'ός
τή σφαίρα τών χρυσών ελπίδων του:
Η δόξα. Τ'ό όνομα. Η εμόφρα. Ο
πλούτος...

Η Μαντελέν πίστεψε. Και ντράπη-
κε για τήν άδυναμία της. Τ'ό ταλέν-
το τού Πιέρ ήταν άναμφισβήτητο.
Άσφαλώς, μιά μέρα θα γινόταν δι-
άσημος. Και τότε, ώ! πόσο θα έτα-
πείνωσε ή Μαντελέν τις «άλλες»!

Ο καιρός, όμως, περνούσε και ο Πι-
έρ δεν μπορούσε να εκδώση ούτε
μιά σειρά διηγημάτων...

— III —
Μιά μέρα, σ' ένα φιλικό τσαί, όπου
ήταν πολλές από τις «άλλες», ή
Μαντελέν γνώρισε τόν συμβολαιο-
γράφο Σάρλ Μπρώ.

— Πρώτης τάξεως κύριος, τής ψι-
θύρισε ή οικοδέσποινα. Και λεφτά
με ούρά!

Και τ'ά γεγονότα ακολουθήσαν, ά-
πό κείνη τή στιγμή τόν πιο γοργό
ρυθμό. Ντανσιγκ, τσάγια, σινεμά,
συναυλίες και λεπτότης όσο δεν
παίρνει έκ μέρους τού συμβολαιο-
γράφου, πού ήξερε θαυμάσια τή δου-
λειά του.

— Δεν θέλω να σ'ας μιρασθώ με
τόν Πιέρ, είπε μιά μέρα ο Σάρλ
Μπρώ στη Μαντελέν. Και γι' αυτό
άποφεύγω να σ'ας κάνω τήν έκμυ-
στήρευση πού άσφαλώς θα περιμέ-
νετε από καιρό. Μείνατε μαζί του,
χωρίς έμένα. ή έλάτε μαζί μου άλ-
λά χωρίς αυτόν.

Η Μαντελέν έκανε πώς αντίστα-
θηκε. Άλλά για τόν τύπο. Είχε βά-
λει από καιρό στη ζυγαριά τήν συ-
νεχή άναμονή μιάς ύποθετικής εμο-
φρέας και μιάς μέτριας ζωής και
τήν έξαιρετική εύκαιρία πού τής πα-
ρουσιαζόταν. Και ή έκλογή της είχε
γίνει. Θ'ά έγκατέλειπε τόν Πιέρ και
θ'ά ακολουθούσε τόν συμβολαιογρά-
φο.

Στην αρχή, ή Μαντελέν σκέφθηκε
ν' άνακοινώση στ'όν Πιέρ τήν άπόφα-
σή της. Φοβήθηκε, όμως, μήπως λι-
ποψυχήση και μείνει πάλι μαζί του.
Τόν φίλησε, λοιπόν, όπως πάντοτε,
όταν ήταν για έξω και τ'άσκαψε, χω-
ρίς να τού πη τίποτε, αφήνοντάς τον
σκυμμένον κάτω από τ'ό άμπαζούρ

του γραφείου του, με την πέννα στο χέρι.

— ΕΞ —

“Ένα δυνατὸ φρενάρισμα, απέσπασε τὸν ἡλικιωμένον συμβολαιογράφον ἀπὸ τὸν ὕπνον του.

— Πού εἴμαστε; ρώτησε με φωνὴ βραχνή.

Ἡ Μαντελέν, πού ἀποσπασθῆκε κί αὐτὴ ἀπότομα ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς της, εἶπε διατακτικά:

— Μά, δὲν... δὲν ξέρω, φίλε μου.

Ὁ Σάρλ Μπρῶ κατέβαλε μιὰ προσπάθεια, ἐσκύψε στὸ τζαμωτὸ διάφραγμα καὶ χτύπησε μετὸν διαμάντι τοῦ δαχτυλιδίου του, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ σωφὲρ:

— Πού εἴμαστε; τὸν ρώτησε.

— Στὸ Λουξεῖγ, κύριε.

— Θαρρῶ πῶς μετὴρ ὁ ὕπνος, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ μιὰν ἀπάντησιν πού δὲν ἐρχόταν, ἔβγαλε τὸ ρολόγι του:

— Ἐφτά κίολας ἡ ὥρα! Προχωρῆσαμε, λοιπόν, τόσο πολὺ καὶ δὲν τὸ κατάλαθα;

“Υστερα, παίρνοντας μέσσα στ’ ἀρθρικά του δάχτυλα τὸ λεπτὸ χέρι τῆς Μαντελέν, τῶφερε στὰ χεῖλη του καὶ εἶπε:

— Μήπως κοιμήθηκες καὶ σύ, Μαντελέν;

— Ὅχι, ἀπήντησε ἡ κοπέλλα. Κρίμα πού κοιμήθηκατε. Ἡ δύσις τοῦ ἡλίου ἦταν ὑπέροχη.

— Καὶ τὴν ἔχασα! εἶπε ὁ συμβολαιογράφος, χτυπώντας τὸν μηρὸ του. Ἄλλη φορά, ἀγάπη μου, νὰ με εὐπνήσης. Εἶμαι πολὺ εὐαίσθητος στὴ γοητεία τῆς φύσεως!

“Ἐνα παράξενο συναίσθημα πλημμύριζε τῶρα τὴν καρδιά τῆς Μαντελέν. Αὐτὴ, λοιπόν, ἦταν ἡ ὄμορφὴ ζωῆς; Ἡ ζωὴ πού εἶχε ὄνειροπολήσει; Ἡ ζωὴ πού ἔκαναν οἱ «ἄλλες»; Ἡ καρδιά τῆς κοπέλλας σφίχθηκε. Καὶ στὰ χεῖλη τῆς ἀνθίσε ἕνα χλωμὸ χαμόγελο, γεμᾶτο πικρία.

— Μήπως πείνασες, ἀγάπη μου; τὴ ρώτησε ὁ συμβολαιογράφος.

“Ὑπνος καὶ φαγί. Φαγί κοὶ ὕπνος! Νὰ οἱ δυὸ πόλοι τῆς ζωῆς τοῦ πληθωρικοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Μαντελέν αἰσθάνθηκε ν’ ἀνεθάρτη μέσσα τῆς ἕνα κῶμα ἀηδίας.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε λαχανιασμένον, σάν πιστὸ ζῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχαν ζητήσῃ μιὰν ἀσυνήθιστη προσπάθεια, μιὰ προσπάθεια πού τὴν ἔφερε σὲ καλὸ τέλος. Ὁ Σάρλ Μπρῶ καὶ ἡ Μαντελέν κατέβησαν, μῆκαν στὸ ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο καὶ διᾶλεξαν ἕνα διαμέρισμα, τὸ ὠραιότερο καὶ τὸ πολυτελέστερο τοῦ πρώτου πατώματος, μ’ ἕνα μεγάλο μπαλκόνι καὶ μετέσσερα παράθυρα πρὸς τὰ Βόρεια.

Ἡ Μαντελέν ἄρχισε νὰ κἀνὴ τὴν τουαλέττα της, μὲ μεγάλη ἀπροθυμία. Ὁ Σάρλ, ἀντιθέτως, φαινόταν πολὺ βιαστικός. Καὶ ἀφοῦ διώρθωσε τὰ μαλλιά του, τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα, λέγοντας:

— Ἀγάπη μου, πεθαίνω τῆς πείνας! Κατεβαίνω στὴν τραπεζαρία. Μὴν ἀργήσης. Θὰ παραγγεῖλω ἕνα μενουὶ πού θὰ σ’ ἐνθουσιάσῃ.

— Πηγαίνετε, εἶπε ἡ Μαντελέν. Σὲ τρία λεπτά θὰ ἔλθω κί’ ἐγώ.

— ΕΞ —

Μόλις ἡ Μαντελέν τεθείωσε τὴν τουαλέττα της, ἀκούσθηκαν δυὸ διακριτικὰ χτυπήματα στὴν πόρτα.

— Ἐμπρός!

Ἦταν ὁ σωφὲρ.

— Ἡ κυρία θὰ χρειασθῇ τὸ αὐτο-

κίνητο αὐριο πρωί; Καὶ ποιά ὥρα;

— Θὰ σὰς εἰδοποιήσω, ἀπήντησε ἡ Μαντελέν.

Ἡ δουλοπρέπεια τοῦ σωφὲρ ἐκόλακε κἀπως τὴν ματαιοδοξία της.

Τὴν εἶπε «Κυρία» καὶ τῆς μίλησε σὲ τρίτο πρόσωπο, ὅπως στὸν κινηματογράφον. Νά, λοιπόν, πού ἀπέκτησε αὐτὰ πού ζητοῦσε. Γιατὶ τότε, ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα, αἰσθάνθηκε ἀηδία καὶ νοστάλησε τὴ ζωὴ της μετὸν Πιέρ;

Πρὸς τί οἱ στεῖρες αὐτὲς θλίψεις; Τῶρα εἶχε, πᾶν ὅ,τι εἶχε ποθῆσει. Ὁ παραλῆς συμβολαιογράφος θὰ τὴν γέμιζε μετὸν δῶρα. Καὶ θὰ ζοῦσε ἀπὸ

τῶρα καὶ πέρα σάν τις «ἄλλες», χωρὶς ὕλικες φροντίδες. Πρὸς τί, λοιπόν, οἱ ἀκατανόητες αὐτὲς εὐαίσθησιες;

Παίρνοντας ἐπὶ τέλους τὴν ἀπόφασίν της, ἡ Μαντελέν κατέβηκε στὴν τραπεζαρία, πού ἀστραποβόλοσε ἀπὸ τ’ ἀσημικὰ καὶ τὰ κρυστάλλα. Ὡ! Τί πλούσιο τραπέζι καὶ τί σπᾶνιο, καλοδιαλεγμένον μενουὶ! Ἄλλ’ ἡ Μαντελέν δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ μπουκιά στὸ στόμα της. Τὸ τραπέζι ἔχει γίνῃ ὁ στόχος ὄλων τῶν βλεμμάτων. Τί παράξενο πράγμα! Στὸ Παρίσι, κανένας δὲν δίνει προσοχὴ στ’ ἀταίριαστα ζευγάρια. Οἱ γέρο κύριοι πού συνοδεύουν νέες κοπέλλες, ἀποτελοῦν νησιωτικὸν φαινόμενον στὴν πρωτεύουσα. Στὸ Λουξεῖγ, ὅμως, τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικὰ. Τ’ ἀναχρονιστικὰ ζευγάρια χτυποῦν στὸ μάτι σάν χονδροειδεῖς ἀνορθογραφίες. Καὶ ἡ Μαντελέν τὸ ἀντιλαμβάνεται πολὺ γρήγορα ὅτι ὄλοι κρυφογελοῦν εἰς βάρος τοῦ καθαρῆς της.

— Γιατὶ δὲν τρῶς, ἀγάπη μου; τὴ ρώτησε ὁ συμβολαιογράφος μετὸν στόμα γεμᾶτο.

— Δὲν ἔχω ὄρεξη, ἀπήντησε ἡ Μαντελέν χαμηλόφωνα. Μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι. Θὰ πάω νὰ πλαγίσω.

— ἘΞ —

Ἡ Μαντελέν σηκώνεται. Διασχίζει τὴν τραπεζαρία, κάτω ἀπὸ τὰ βλεμματα ὄλων τῶν ζευγαριῶν, πού γελοῦν ἀδιάντροπα, κί’ ἐπιστρέφει στὸ πλούσιο διαμέρισμα, ὅπου σὲ λίγο θὰ καταφθάσῃ πρὸς συνάντησίν της ὁ ἀνυπόφορος σύντροφός της.

“Ὅχι! Ὅχι! Δὲν μπορεῖ ν’ ἀνεχθῇ περισσότερο ἡ Μαντελέν τὴν κακὴ αὐτὴ τύχη. Τὰ λεφτά; Νὰ τὰ βρῶσῃ! Χίλιες φορές προτιμότερη ἡ φτώχεια τοῦ Πιέρ...

Ἡ Μαντελέν ἔχει βγῆ στὸν δρόμον καὶ τρέχει σάν νὰ τὴν κυνηγοῦν πρὸς τὸν σταθμὸν Γρηγόρα, ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὸ Παρίσι.

— ΕΞ —

Τὸ ταξίδι εἶναι ἐκνευριστικὸν ἀτέλειωτο!... Ἐπὶ τέλους, κάποια ὥρα, ἡ Μαντελέν βρισκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τοῦ Πιέρ. Μὲ τῶνα χέρι στὴν καρδιά της, πού πάει νὰ σπᾶσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνηση, χτυπάει.

— Ἐμπρός!... Καὶ σὲ λοιπόν, Μαντελέν! Γιατὶ ἀργήσες τόσο πολὺ; Πού εἶχες πάει; Ἡ καρδιά τῆς Μαντελέν ἔχει σταματήσῃ. Τὸ πρόσωπό της εἶναι κατὰ χλωμὸν. Ἀντιθέτως, ὁ Πιέρ τὴν κυττάζει μετὸν βλέμμα γεμᾶτο λατρεία.

— Γιατὶ ἀργήσες τόσο πολὺ, Μαντελέν;

Κί’ αὐτὸ ἦταν ὄλο. Δὲν εἶχε νὰ πῇ τίποτε ἄλλο ὁ Πιέρ, ἀφοῦ ἐκείνη ἦταν καὶ πάλι κοντὰ του.

“Ὡ! Μὲ πόση ὀρμὴ ἔτρεξε ἡ Μαντελέν κοντὰ του, γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ!... — Πιέρ! Ἀγαπημένε μου, Πιέρ! Σ’ ἀγαπῶ! Ὡ! Πόσο σ’ ἀγαπῶ!... Τότε, ὁ Πιέρ Σαρμεῖγ, πλημμυρισμένος ἀπὸ εὐτυχία, τῆς ἔδειξε ἕνα γράμμα:

— Κύτταξε, Μαντελέν, μιὰ εὐχάριστη εἰδήση... Μοῦ ζητοῦν ἀπὸ τῆς «Ζουρνάλ» νὰ γράψω ἕνα μεγάλο μυθιστόρημα, πρὸς ἕνα φράγμα τῆς λέξης!... — Πιέρ Ὑροντύ.

Ἡ σύζυγος.— Τί συμβαίνει, Πολύδεις;

Ὁ σύζυγος.— Νὰ πῶσῃ ἡ εὐχὴ! Τὸ ζυγάρι μου δὲν κῶδει καθόλου.

Ἡ σύζυγος.— Δὲν πιστεύω. Πῶς μπορεῖ τὰ γένεια σου νὰ εἶναι σκληρότερα ἀπὸ τὰ μολύβια πού εἴσαι;

Ἡ σύζυγος.— Δὲν πιστεύω. Πῶς μπορεῖ τὰ γένεια σου νὰ εἶναι σκληρότερα ἀπὸ τὰ μολύβια πού εἴσαι;

Ἡ σύζυγος.— Δὲν πιστεύω. Πῶς μπορεῖ τὰ γένεια σου νὰ εἶναι σκληρότερα ἀπὸ τὰ μολύβια πού εἴσαι;

Ἡ σύζυγος.— Δὲν πιστεύω. Πῶς μπορεῖ τὰ γένεια σου νὰ εἶναι σκληρότερα ἀπὸ τὰ μολύβια πού εἴσαι;

Ἡ σύζυγος.— Δὲν πιστεύω. Πῶς μπορεῖ τὰ γένεια σου νὰ εἶναι σκληρότερα ἀπὸ τὰ μολύβια πού εἴσαι;

Ἡ σύζυγος.— Δὲν πιστεύω. Πῶς μπορεῖ τὰ γένεια σου νὰ εἶναι σκληρότερα ἀπὸ τὰ μολύβια πού εἴσαι;

Ἡ σύζυγος.— Δὲν πιστεύω. Πῶς μπορεῖ τὰ γένεια σου νὰ εἶναι σκληρότερα ἀπὸ τὰ μολύβια πού εἴσαι;

Ἡ σύζυγος.— Δὲν πιστεύω. Πῶς μπορεῖ τὰ γένεια σου νὰ εἶναι σκληρότερα ἀπὸ τὰ μολύβια πού εἴσαι;

Ἡ σύζυγος.— Δὲν πιστεύω. Πῶς μπορεῖ τὰ γένεια σου νὰ εἶναι σκληρότερα ἀπὸ τὰ μολύβια πού εἴσαι;

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ? ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΝΟΥ!

Περίληψις προηγουμένων

Ὁ Νέδ Κάρσον νέος μηχανικός, διυθυντὴς ἐπὶ τρία ἔτη μιᾶς εταιρίας σὴν Ἰάδα, πέρασε ἐπιστρεφάν ἐπ’ ἀδείᾳ στὸ Λονδῖνον ἀπὸ τῆς Σιγγαπούρη, γιὰ νὰ δῇ τὸν πατρὸς τοῦ συμμαθητῆ καὶ φίλου, Μανρῶ, γιὰτὸ στὸ Νοσοκομεῖο τῆς πόλεως. Στὸ κοσμικὸν οἰκωρῶν πού πῆγαν νὰ φᾶνε, συνήντησαν τὸν βοτανολόγον Πιέρ-ρου Δίξον ἕναν περίεργον τύπον μιγάδες, μετὸν ἀδελφῆ του Τρέσσα, μιὰ ξανθὴ καλλονὴ, τὴν ὁποία συνεπάθησε πολὺ ὁ Κάρσον.

Μετὰ τὸ δείπνον ὁ Κάρσον συνοδεύει τὴν Τρέσσα σὴν βίλλα, ὅταν βλέπῃ κρυφωμένον σὴν πόρτα ἕνα κομμάτι γαλάζιον χαρτόνι μετὸν ἕνα κόκκινον ἀριστέρον γέρι ζωγραφισμένον ἐπάνω. Εἶναι μιὰ προειδοποίησις γιὰ τὸν ἀδελφόν της. Τὸν ἀπειλοῦν διὰ τρίτην φορᾶν μετὸν θάνατον.

Πραγματικὰ, ἕνα βράδυ, ἡ Τρέσσα ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι ἀπὸ τὸν χορὸ τῆς Πρεσβείας, βρίσκει τὸν ἀδελφόν της σκοτωμένον μετὸν κεφάλι καὶ τὸ πρόσωπον οἰκτρὰ παραμορφωμένον. Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀρχὲς καὶ γίνονται ἀνακρίσεις. Ὅλες οἱ ὑπόνοιες βαρύνουν τὸν Κινέζον ὑπρέτη τὸν Δίξον, Βά—Σοῦ. Στὸ τέλος ὁ ἀνακριτὴς τοῦ λέγει:

5ον

— Κ ΥΡΙΕ ΒΑ—ΣΟΥ, λυποῦμαι γιὰτὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς θέσω ὑπὸ κράτησιν.

— Πῶς θὰ τὸν φυλακίσετε; ρωτᾷ ἡ Τρέσσα.

— Δυστυχῶς, ναί.

— Ἄλλὰ ὁ Βά—Σοῦ δὲν ξέρει τίποτε περισσότερον ἀπὸ μὲνα. Εἶναι ὁ πιδ πιστὸς ὑπρέτης, δὲν μπορεῖτε νὰ...

— Θὰ μωρῶσῃ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Τξέκινε δώσετε ἐκεῖνον σὴν ἰατροδικαστή.

Ὁ Βά—Σοῦ δὲν εἶπε λέξη, κύτταξε μόνον τὴν Τρέσσα τὴν ὥρα πού ὁ Μώρτσελον τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες. Ἡ Τρέσσα τὸν ἐπλησίασε.

— Ἠσύχασε Βά—Σοῦ, τοῦ εἶπε, θὰ δοῦνε πῶς εἶσαι ἀθῶος καὶ θὰ σ’ ἀφήσουν γρήγορα ἐλευθέρου.

— Τσελλῶ μεγάλου τὸ ἀστυνομία! ντέν βλέπει τίποτα, εἶπε ὁ Κινέζος. Κυττάζει μίς τὸ γωνία προσκέφαλο!

— Σιωπή! φώναξε ὁ ἀνακριτὴς. Δεσποινὶς σὰς παρακαλῶ νὰ μὴν ὀμιλεῖτε μετὸν ὑπόδικον.

Ἡ Τρέσσα τὸν κύτταξε καὶ τραβήχτηκε. Εἶδε πρὸς τὸ μέρος πού τῆς ὑπέδειξεν ὁ Βά—Σοῦ. Μισοκρυμμένον κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο ἵσχοτάνα ἕνα σπανιώτατον μαῦρον κρίνον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7ον ΝΕΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ παρετήρησε

τὸ κρίνον καὶ ὁ ἀνακριτὴς. Πλησίασε κατὰ τὸ πῆρ. Εἶδε ἕνα βάζον λουλούδια στὴν τραπέζι καὶ ὑπέθεσε ὅτι εἶνε ἀπὸ ἐκεῖ γι’ αὐτὸν ἐπάνω στὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία. Ὁ Κάρσον ὅμως ἀντελήφθη ὅτι αὐτὸ τὸ ἄθος ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν σὴν Τρέσσα.

Ὁ ἰατροδικαστὴς ἔφθασε σὲ λίγο. Διεπίστωσε ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν ἀπὸ στραγγαλισμόν.

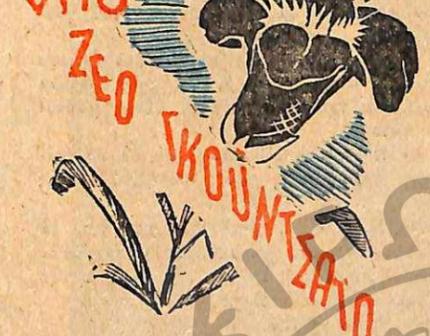
— Πολὺ θάιο γιὰτὸν;

— Ἀφαντάστως θάιο. Ὁ δολοφόνος θὰ ἦταν μεγίστης μυϊκῆς δυνάμεως καὶ παράφορον.

— Σὲ λίγο πῆραν τὸ πτώμα καὶ τὸν Βά—Σοῦ.

Ἡ Τρέσσα συνεκράτησε τοὺς λυγμούς της.

— Πρέπει νᾶμαι δυνατὴ, εἶπε. Ἐχω

νὰ φροντίσω γιὰ τόσα πράγματα. Ὁ Βά—Σοῦ πρέπει ν’ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος κί’ ὁ δολοφόνος τοῦ ἀδελφοῦ μου ν’ ἀνακαλυφθῇ.

Πῆρσε τὸ μαῦρον κρίνον καὶ τὸ κύτταξε μετὰ ἄγωνία.

— Περὶεργῶ! ψιθύρισε.

— Τὸ κρίνον αὐτὸ; ρώτησε ὁ Κάρσον.

— Ναί, εἶναι ἕνα σπανιώτατον εἶδος.

— Ὁ Μώρτσελον νόμιζε πῶς εἶναι ἀπὸ τὸ βάζον.

— Εἶχε λάθος. Αὐτὸ τὸ ἄθος δὲν ἦταν ἐδῶ χτῆς βράδυ ὅταν ἔφευγα. Δὲν ὑπάρχον τέτοια λουλούδια παρὰ σὴν Βόρνεο. Τουλάχιστον τὸ νησί αὐτὸ εἶναι πιδ κοντινὸ μέρος ὅπου μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς ἀπὸ αὐτά. Ὑπάρχει ἐπίσης καὶ σὴν Βοτανικὸν κήπον ὅπου τὸ ἔφερε ὁ ἀδελφός μου ἀπὸ τῆς Βόρνεο.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον. Εἶσαι θεθαία;

— Πολύ. Ἐκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ὅταν τὸ ἔφερε ἀπὸ κει γιὰτὶ ἦταν πρωτοφανές.

Τὸ πρᾶγμα ἐδύθισε σὲ σκέψεις τὸν Κάρσον. Ἐὰν συνέβαιναν ἔτσι, τότε τὸ

λουλούδι τὸ ἔφερε ὁ δολοφόνος μαζί του.

— Καὶ αὐτὸς πού θὰ τὸ ἔφερε θὰ ἦταν ἢ ἀπὸ τῆς Βόρνεο ἢ... Μπορεῖ κανεὶς νὰ μπῆ σὴν Βοτανικὸν καὶ νὰ τὸ πάρῃ; ρώτησε.

— Μόνον ἂν τὸ κλέψῃ. Καὶ φυσικὰ κανένας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους δὲν θὰ κλέψῃ τὰ ἄνθη.

— Θὰ ἦταν ἐνδιαφέρον νὰ πάῃ κανεὶς νὰ δῇ τὰ εἶδη αὐτὰ σὴν Βοτανικὸν κήπον. Ἐγὼ θὰ πάω σήμερον τὸ ἀπόγευμα.

Ἐπῆγε πραγματικὰ καὶ ἀργὰ τὴν ἑξῆς ἡμέρα ἀνέβηκε νὰ δῇ τὴν Τρέσσα.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε αὐτὴ.

— Εἶδα τὸ φυτὸ καὶ ἔκαμα μερικὲς ἐρωτήσεις σὴν ἐπιστάτη λέγοντάς του ὅτι ἤθελα ἕνα φωνάτιν ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτὸ. Φυσικὰ ἀρνήθηκε νὰ μοῦ δώσῃ καὶ ἄθος ἀκόμη, ἀπὸ τὴν κουθέντα του ὅμως ἀντελήφθη ὅτι κάποιοι ἔκλειψαν ἕνα κρίνον μαῦρον χτῆς τὸ πρωί.

— Τί περιεργῶ! Καὶ δὲν ξέρει ποῖος ἦταν;

— Θυμᾶται κάποιον μετὰ γένεια πού ἔσκυβε ἐπάνω ἀπὸ τῆς γλάστρα. Εἶπε πῶς ἦταν ἕνας τακτικός ἐπισκέπτης τοῦ Βοτανικοῦ ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε τ’ ὄνομά του.

Τὸ γεγονός ἦτο σημαντικόν. Δὲν ὑπέχευ ἀμφιβολία ὅτι τὸ κλεμμένον λουλούδι ἦταν ἐκεῖνον πού βρέθηκε σὴν προσκέφαλο τοῦ νεκροῦ. Τὸ ἔσσε, ὅμως, ἕνας τυχαῖος ἀνθρώπος ἢ βρέθηκε ἐκεῖ μετὰ ἰδιαιτέραν σημασίαν;

— Πρέπει νὰ βροῦμε αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον εἶπαν ἐκεῖνη.

— Θὰ τὸν βροῦμε ἀπήντησε ὁ Κάρσον. Θὰ περᾶω ὄλον μου τὴν ἡμέρα, αὔριο, σὴν Βοτανικόν. Ἴσως νὰ ξαναβρῶ. Κί’ ὁ φύλακας ἀκόμα, ὕστερον ἀπὸ τὴν κλοπὴν θὰ προσέξῃ νὰ τὸν βρῇ.

— Μοῦ εἶπαν πῶς χρειάζομαι σὴν ἀνάκριση, εἶπεν ἡ Τρέσσα. Ὅταν ὅμως τελειώσω θὰ ἀφιερῶσω κάθῃ δευτερόλεπτον τῆς ζωῆς μου γιὰ ν’ ἀνακαλύψω τὸν δολοφόνον. Μοῦ φαίνεται πῶς ἡ ἀστυνομία θὰ πέφτῃ ἀπὸ γκάφα σὲ γκάφα.

Ἄρχισε μετὸν σύλληψιν τοῦ καυμένου Βά—Σοῦ.

Ὁ Κάρσον ἦταν τῆς ἰδίας γνώμης. Παρεδέχετο ὅτι ὁ Μώρτσελον μποροῦσε νὰ εἶναι περιορισμένος γιὰ συνήθεις κλοπὰς καὶ μικροδουλείας, δὲν εἶχεν ὅμως ἀρετὴν φαντασίαν γιὰ ντετέκτιβ. Γι’ αὐτὸ τοῦ ἀπεκρούσαν τὴν σημασία τοῦ μαῦρου κρίνον μ’ ὄλον τὴν ὑπόθεσιν.

Ὅλη ἡ Σιγγαπούρη ἔμαθε τὴν δολοφονίαν μετὰ ἀποτροπισμόν. Στὴν Ἀγγλικὴ λέσχῃ ἦταν τὸ θέμα ὄλων τῶν συνομιλιῶν.

— Καυμένε Νέδ εἶπε ὁ Μόνρο πλησιάζων

ζωνας τον Κάρσον, τί φοβερό! Ποιος θα τὸ πιστέψει γιὰ τὸν δυστυχημένο Δίζον!

— Φαίνεται πως ἡ εἰδηση ἔκαμε ἀλλογενὴ ἐντύπωση.

— Φυσικά. Ὅλοι τὸν γνωρίζανε. Καὶ ἂν καὶ τοὺς ἦταν ἀσυμπαθῆς, ὅλοι ὁμολογοῦν ὅτι εἶναι μιὰ ἀπόλαυση γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Εἶδες τὴν Τρέσσα;

— Ναι, τὴς στοίχισε πολὺ ἄλλα συλλαβίσματα.

— Πράγματι. Ὅλη ὁμῶς ἡ ὑπόθεση εἶνε ἓνα φοβερὸ μυστήριον. Εἶδα τὸ Λεινὸν τὸν ἰατροειραστή καὶ μοῦ εἶπε πὺς ἡ ἐπίθεσις ἔγινε μὲ ἀγριότητα πρωτοφανῆ. Μοῦ εἶπαν πὺς συνελέγηθ' ὁ Βά—Σου.

— Μεγάλου λάθος. Δὲν ξέρετε τίποτα ὁ ἄνθρωπος. Δὲν θὰ τὸν ἐνοχοποιήσουν γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν ἐνδείξεις.

— Πραγματικά... Τὴν ἴδια βραδυὰ ὁ Βά—Σου ἀπέβη ἐλευθέρου. Κι' ἐπέστρεψε ἐπὶν βίβλα. Ἡ ἀνάκρισις ἐξηκολούθησε γύρω ἀπὸ τὸ κύριον θέμα ὅτι ἀγνωστος ἢ ἀγνωστος ἰδολοφόνησαν τὸν Δίζον.

— Ὁ Κάρσον πέρασε ὅλη τὴν ἡμέρα του στὸν Βοτανικὸν ἐλπίζοντας νὰ ἰδῆ τὸν κλέφτη τοῦ μαύρου κρίνου. Ἀνώφελα, ὅμως, γιὰτὶ δὲν φάνηκε.

— Τὸ βράδυ πῆγε νὰ δῆ τὴν Τρέσσα.

— Κι' ἐγὼ ἤμουν θεατὰ πὺς δὲν θὰ ἤρξατο εἶπεν ἐκείνη. Ἀν' ἔχη κάνει τὸν φόνο δὲν θὰ μείνῃ οὔτε λεπτὸ στὴ Σιγγαπούρη. Τώρα ἔχω κάτι σπουδαῖο νὰ σοῦ πῶ.

— Ναι;!!

— Θυμάσθε ὅτι τίποτα δὲν εἴπατε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ ἀδελφοῦ μου; Οὔτε τὸ ρολόϊ οὔτε τὴν χροιά τοῦ.

— Λοιπόν;

— Καὶ ὅμως κάτι λείπει. Μόλις σήμερον το θυμῆθηκα. Ὁ ἀδελφός μου καταγίνετο στη συγγραφή ἐνὸς ἀπάνιου βιβλίου. Λείπει τὸ χειρόγραφο.

— Πρωτοφανές! Σὲ τί κεντρῶσε νὰ χρησιμοποῖς ἓνα τέτοιο μυστήριον στὴν δουλεία; Εἶσθε θεατὰ ὅτι λείπει;

— Ἀπολύτως. Τὸ χειρόγραφο δὲν ἦτο πλῆρες. Ἐλείπε τὸ τελευταῖον κεφάλαιον. Πιστεύω πὺς ἔγραφε αὐτὸ τὴν ὥρα τοῦ ἔφυγε. Τὸ εἶπε πάντα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του. Σήμερον δὲν εἶναι οὔτε ἐκεῖ οὔτε πουθενά ἄλλου.

— Ἐπῆρε μὲσα στὸ βιβλίον τίποτα πὺς νὰ μπορούσε νὰ διαψῆ κανέναν;

— Δὲν πιστεύω. Τὸ βιβλίον ἐπραγματεύετο γιὰ ἀνθρ, ἰδίως γιὰ τὰ διάφορα εἶδη τῶν κρίνων.

— Γιὰ κρίνα; Τί σύμπτωσις! Ἐγραφε καὶ γιὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ μαύρου κρίνου;

— Φυσικά. Καταλαβαίνω, ὅμως, φοβερῶς νὰ μὴν εἶναι τὸ εἶδος αὐτὸ, τὰ μπου, ἀνθος δηλ. ἰσὸς σὲ καμμιὰ φυλὴ πὺς δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνετα συζήτησις. Ἴσως καὶ γι' αὐτὸ φρόντισαν νὰ δολοφονήσουν τὸν συγγραφέα.

— Ὁ Κάρσον τὸ σκέφθηκε κι' αὐτὸ. Σκέφθηκε ὅτι ἴσως ὁ Δίζον νὰ ἔλασε καὶ τὸ χέρι του ὅταν τὸ πωτοδορήκε στὴ Βέρνεο. Ἀλλὰ τὸ χειρόγραφο;

— Μήπως ὁ Βά—Σου ξέρεει τίποτα; Δὲν τὸν φωνάζετε;

— Ἡ Τρέσσα γλύπησε τὸ κουδούνι καὶ ὁ Βά—Σου παρουσιάσθηκε.

— Ἀκουσε Βά—Σου εἶπες πὺς ἔταν εἶδες τὸν κύριον ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔγραφε. Ἐγραφε μήπως τὸ βιβλίον του;

— Ναι. Γράφει στὸ τραπέζι.

— Κι' εἶχε μπροστά του πολλὰ χαρτιά γραμμένα;

— Ναι. Ὁ Βά—Σου εἶντε πολὺ-πολὺ γραμμένο χαρτί.

— Χαίρετίσε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ σὲ λίγο γύρισε πίσω σὰν κάτι νὰ θυμῆθηκε.

— Συγχωρέστε, εἶπε. Βά—Σου ντυμῆτρε κατὶ. Κύριο ἐγγῆκε ἔξω ἀπόγκεμα, ἔφερε μεγάλο σάκκο πολὺ βαρὺ. Βά—Σου ντέν μπορούσε σηκώση.

— Δὲν εἶδα κανένα σάκκο ἐγὼ, εἶπε ἡ Τρέσσα.

— Κύριο ἔφυγε πίσω κουρτίνα. Βά—Σου ντέν ἔβλεπε σήμερα αὐτὸ σάκκο!

— Ὁ Κάρσον κτύπησε τὴν Τρέσσα μὲ ἀπορία. Τί ἦταν πάλι αὐτὸς ὁ σάκκος καὶ ἀπὸ πὺς τὸν ἔφευ ὁ Δίζον; Καὶ πὺς χάθηκε μετὰ τὴ δολοφονία; Τὸν πῆρε ὁ δολοφόνος; Χίλιες-δύο ἐρωτήσις γύριζαν μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Κάρσον.

— Καλὰ Βά—Σου, πῆγαινε, εἶπεν ἡ Τρέσσα.

— Ὁ Κινέζος ὑποκλίθηκε κι' ἔφυγεν ἔξω.

— Κάθε στιγμὴ καὶ νέες περιπλοκαί, εἶπεν ὁ Κάρσον. Ὁ ἀδελφός σας κατὶ ἀπέκρυπτε. Γιὰτὶ νὰ μὴ σοῦ τὰ ἐμπιστευθῆ ἔλα;

— Ὁμολογῶ πὺς τῶν χαμένα. Εἶχε τὴ μανία τῆς μυστικότητος. Ἐκαψε ἀκόμη καὶ τὰ χαρτιά του.

— Τὰ ἔκαψε;

— Μερικά, ἄλλα ἔσχις οἱ χιλιάδες κομματάκια. Γέμισε τὸ καλάθι τοῦ γραφείου.

— Τρέσσα—πρῶτη φορὰ τοῦ ἔφυγε ἔτσι τ' ὄνομά της—μπορούσε νὰ βροῦμε αὐτὰ τὰ σχισμένα χαρτιά; Ἴσως μάθουμε τίποτα...

— Εἶναι μιὰ ἐδουμάδα πὺς τὰ καθαρίσαμε. Νὰ δοῦμε τὸν Βά—Σου, ἴσως ξέρεει.

— Ὁ Κινέζος τοὺς πληροφορήσε ὅτι τὰ πέταξε ἔλα στὰ σκουπίδια. Ὑπάρχουν ὅμως μερικά, πὺς ἔσχις τὴν βραδυὰ τῆς δολοφονίας, πολὺ λίγα.

— Φέρε τα ἔλα.

— Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Κινέζος ἔφερε διὰφορα φιλοκομμένα χαρτιά ἐπάνω σ' ἓνα καρτόνι. Τ' ἄφισε καὶ ἔβλεπε πάλι. Ὁ Κάρσον ἄρχισε νὰ τὰ ἐξετάζη καὶ νὰ τὰ συναρμολογῆ.

— Γραμμάτια, ὀμβλόγα, χρωστικὰ! Τί χρέη θὰ εἶχε ὁ ἀδελφός σας!

— Πολλά, πολλά, ἀπῆγγτησεν ἐκείνη. Κατόπιν εἶπας ἓνα τριγωνικὸ γαλάζιο χαρτί μὲ τὴ λέξη... «ρίν αν». Ἦταν στὰ χέρια τοῦ ἔλα τὰ ὀμοίωγραμμα χαρτάκια καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὰ θάλουν στὴ σειρά πὺς ἔπρεπε. Στὸ τέλος ἐσχηματίσθηκε μιὰ φράσις μὲ διακοπὰς:

«Ἐλθω στὰς... ἔφωνο 638 ἔάν... καρίνα ἀνήσυχοσ νά...»

— Ἐεῖ μου! φώναξε ὁ Κάρσον βρισκόμενος κι' ἄλλο χαρτάκι. Νά, ἐδῶ εἶναι ἡ ἡμερομηνία 28 Μαΐου, μιὰ μέρα πρὶν τὴ δολοφονία ὅθ' ἔλασε τὸ γράμμα στὰς 29 φυσικά, τὴν ἴδια ἡμέρα.

— Δὲν καταλαβαίνω...

— Περιμένετε. Ἴδου κι' ἄλλα δύο χαρτάκια.

— Τώρα διάβασαν:

«Ἐλθω στὰς ἔνδεκα... φωνο 638 ἔάν... κρίνα... ἀνήσυχοσ νά...»

— Ἐφῆξαν νὰ βροῦν κι' ἄλλο κομμάτι.

Τίποτα, ἐκτός ἀπὸ μιὰ στενὴ λουρίδα πὺς εἶχε τὴν ὑπογραφή Ἰωσήφ Ἀρμυστρογκ.

— Αὐτὸς εἶναι ἐπὶ τέλους! φώναξε ὁ Κάρσον.

— Τί θέτε νὰ πῆτε;

— Αὐτὸς ὁ Ἰωσήφ Ἀρμυστρογκ, ἦλθεν ἐδῶ στὰς ἔνδεκα τὸ βράδυ τῆς δολοφονίας. Εἶναι φανερόν πὺς ἦρθε γιὰ κρίνα. Ἴσως τὸ βρήκε καὶ ὡς ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἔβη ἐδῶ. Γιὰτὶ ἦρθε τόσο ἀργά; Ἴσως θὰ γινόριζε πὺς πῆγατε στὸ χορὸ κι' εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ βρῆ τὸν ἀδελφὸ σας μόνο.

— Καὶ ὁ Βά—Σου;

— Δὲν θὰ τὸν ἐπαλόγιζε.

— Ἀν' ὅμως ὁ ἀδελφός μου περιμένε ἐπίσκεψή γιὰτὶ νὰ πῆ στὸν Βά—Σου νὰ πῆ νὰ πλαγιάσει;

— Γιὰ τὴν ἴδια αἰτία πὺς ἀλληλογραφοῦσε μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο κι' ἔσχις τὰ γράμματά του. Κάτι τὸ πολὺ ἰδιαίτερο τοὺς συνίδεε. Ἀν' ἤθελε νὰ δολοφονῆ τὸν ἀδελφὸ σας προφασίσθηκε ὅτι χρειαζέταται ἓνα μαῦρο κρίνο καὶ προσεφῆθη νὰ πληρώση πολλά. Φυσικά ὁ Δίζον δὲν μπορούσε νὰ πῆ στὴ Βέρνεο νὰ τὸ φέρῃ. Ἐννοεῖται ἔλα αὐτὰ εἶναι ὑποθέσεις.

— Ἡ Τρέσσα ἦταν κάτωρη.

— Ἐπῆγε πὺς ἐπληρίαζε ἡ ὥρα πὺς ἔνεκαλοῦπετο τὸ νῆμα πὺς θὰ τοὺς ὠδηγοῦσε εἰς τὴν εὐεσσιον τοῦ δολοφόνου.

— Εἶναι λογικά ὅσα λέτε, εἶπε ἄλλα ὁ σάκκος;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνεξήγητο σημεῖον. Πάντως, ἔλα θὰ φωτισθοῦν ἔταν βρεθῆ ὁ Ἀρμυστρογκ.

— Τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε;

— Ὅθ' τηλεφωνήσω ἀμέσως στὸ 638.

— Μ' αὐτὸ, ὅμως, ἴσως προειδοποιηθῆ καί...

— Ἐγὼ εἶπα δίκιο. Καλύτερα νὰ πῶ νὰ τὸν ζητήσω ἔφινικά. Ἐγὼ εἶπα τηλεφωνικὸν ὁδῶν;

— Ἐπῆρε τὸν κατάλογο κι' ἔφαξε νὰ βρῆ τὸν ἀρ. 638. Ἐπὶ τέλους τὸν βρήκε καὶ φώναξε ὅταν εἶδε ὅτι ἦταν ὁ ἀδελφός τοῦ Βικτόρια — Ὁτέλ τοῦ ξενοδοχείου του.

— Γι' αὐτὸ μοῦ φαινότανε γνωστὸς ὁ ἀριθμός, εἶπε. Τώρα θὰ μπορέσω νὰ βρῶ τὸν Κον Ἀρμυστρογκ ἢ νὰ μάθω κάτι γι' αὐτόν.

— Καὶ ἀφῶ τὴν ἐκαληνύκτις, ἔφυγε γεμάτος ἀνυπομονησία γιὰ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

Ὁ Κάρσον μόλις ἔφθασε στὸ ξενοδοχείον του προσεπάθησε νὰ μάθῃ γιὰ τὸν μυστηριώδη Ἀρμυστρογκ. Δυστυχῶς τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι εἶχε φύγει τὴν προηγούμενη μέρα πολὺ πρῶτ.

— Ἀφῆκε καμμιὰ διεύθυνση; ρώτησε.

— Ὁ γραμματεὺς τὸν πληροφορήσε πὺς ἔδωκε ἐντολή νὰ τοῦ διευθθῶν τὰ γράμματά του στὴν Μαλάκα, πόστρε-στάντ.

— Καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸν δῶ εἶπεν ὁ Κάρσον. Νομίζω πὺς εἶναι κάποιος πάλι φίλος πὺς δὲν τὸν εἶδα πρὸ χρόνις. Περιέργω νὰ εἶμαστε στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο καὶ νὰ μὴν τὸν ἀναγνωρίσω. Πίσστε μου πὺς εἶναι!

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

Μιὰ σταυροφορία γιὰ τὸν κορσέ

Τι λένε οἱ ἑστέρες

Ἐνὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα «θύματα» τοῦ νέου εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ὑπῆρξε ἀσφαλῶς καὶ τὸ Παρίσι. Ἐννοοῦμε δηλ. τὸ Παρίσι τῆς τέχνης καὶ τῆς κομψότητος, τὸ Παρίσι τῆς Μόδας, τέλος πάντων.

Ὁ πόλεμος τὸ κατεδίκασε καὶ αὐτὸ στὴν σιωπὴ καὶ στὴν ἀφάνεια, πρῶτα πὺς βαρῶς ἔφεραν οἱ Παρισίνοι. Ἔτσι, ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀπεφάσισε νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὴν ζωὴ πὺς τοῦ εἶχε πάρει προσωρινῶς ἡ ἀνώμαλος κατάστασις πὺς ἐπικρατεῖ ἀπὸ τὸν περασμένο Σεπτέμβριον καὶ αὐτὸ κατὰ τρόπον ἐντελῶς ἐπικρατεῖ: μὲ ἓνα νέον πόλεμον!

Ὁ...τολμητής αὐτὸς ἦταν ὁ μέγας παρισίνος ράφτης Μαινμποσέ, αὐτὸς πὺς ἐντυσε, ὅταν ἔγιναν οἱ γάμοι της, τὴν δούκισσα τοῦ Οὐίνδσβαρ. Καὶ ὁ πόλεμος, ἡ σταυροφορία μᾶλλον τοῦ κ. Μαινμποσέ γίνεται γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ ἐνὸς παλαιοῦ ἐκαρτήματος τοῦ γυναικείου ντυσίματος, τοῦ κορσέ!

— Μόνον μὲ τὸν κορσέ, τὸν προπολεμικὸ κορσέ μὲ τίς μπλεῖνες καὶ ὄχι τὸν σημερινὸν ὑποτυπωδῆ ἀπὸ μισὸ μέτρο καουτσούκ, θὰ ξαναβρῆ ἡ γυναίκα τὴν κομψότητα πὺς ἔδωκε κωνηγὰ μὲ τίς ἐπικίνδυνες ἀπισχναντικῆς διαίτης καὶ τίς διάφορες γυμναστικῆς!

Τὸ κήρυγμα τοῦ κ. Μαινμποσέ εἶχε δευτεῖα ἀπῆγγτησεν τὸν γυναικεῖο κόσμον τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου οἱ γυνῶμες τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἰσοφάντου τῆς γυναικείας κομψότητος ἀκούονται πάντα μὲ πολὺ σεβασμὸ. Ἡ μεγάλη δὲ ἀμερικανικὴ κινήματογραφικὴ ἐπιθεώρησις «Σκρήλαντ» ἄρχισε μιὰ ἐκτεταμένη ἔρευνα μετὰ τῶν εἰδικῶν καὶ τῶν ἀστέρων περὶ κορσέ.

Ἐκ τῶν πρώτων ἀπῆγγτησε στὴν ἔρευνα τοῦ «Σκρήλαντ» ὁ Ὄρου-Κέλλυ, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ράφτας τοῦ Χόλλυγουντ. Καὶ ἡ ἀπάντησις του ἦταν ἓνα μεγάλο «ναί».

Τὸ ἴδιο, ὑπὲρ τοῦ κορσέ, ἐκρήρυθη καὶ ἔνας Ἀγγλὸς στυλίστας τοῦ γυναικείου ντυσίματος, ὁ Γράις Μπάντομ: «Ἀπὸ δεκαετίας, εἶπε, αὐτὸς οἱ γυναῖκες προσπαθοῦν νὰ ἀνακτήσουν ἢ νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ θελήτριά του πὺς τὰ εἶχε... ἀνδροποιήσῃ ἡ μεταπολεμικὴ ζωὴ, μὲ διάφορα τεχνικά ὅσα καὶ ἐπιβλαβῆ μέσα, ὅπως ἡ ἀπισχναντικὴ διαίτα. Καὶ ὅμως εἶχαν πρόςτιρο καὶ ἀσφαλῆς τὸ μέσον: τὸν κορσέ!

Ἐν τούτοις, οἱ ἀστέρες δὲν συνεφώνησαν διόλου μὲ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς ράφτες των. Τουλάχιστον εἰ

περισσότερες.

Ὅθ' ἄς δώσωμε παρακάτω μερικῆς ἀπαντήσεως «ὕπερ» καὶ «κατὰ». Ἀρχίζομε ἀπὸ τίς δεύτερας:

Ἡ Ἐλεανὸρ Πόουελλ, ἀπῆγγτησε χαρακτηρίζοντας τὸν κορσέ ὡς «προκατακλυσιμαίαν θηριωδίαν»!

Ἡ Σόνια Χένε, εἶπεν ὅτι θὰ προτιμοῦσε χίλιες φορὲς νὰ πεθάνῃ πρῶτοντας ἓνα παξιμαδάκι τὴν ἡμέρα δουτηγμένο στὸ νερὸ, παρά νὰ φορέσῃ κορσέ καὶ μάλιστα ὅπως τὸν ἐννοεῖ ὁ κ. Μαινμποσέ!

Ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ: δὲν θὰ φορέσῃ ποτὲ κορσέ καὶ δὲν πιστεύει στὴν ἀναβίωσή του. Τουλάχιστον γιὰ τίς Ἀμερικανίδες...

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ: «Οὐ-

Ἡ χαριτωμένη Ἀστρίδ Ὀλγουίν, ἦταν ἡ πρώτη πὺς ἔσπευσε νὰ προσχωρήσῃ στὸ κήρυγμα τοῦ Μαινμποσέ καὶ νὰ βάλῃ κορσέ, καὶ μάλιστα... προπολεμικὸ!

δέποτε θὰ τὸν φορέσω! Ὁ κορσέ εἶναι γιὰ τίς ἀνθρώπους πὺς παραμελοῦν τὴν γραμμὴ τους. Αὐτὲς ἀξίζει νὰ τὸν φορέσουν!»

Ἡ Χέντυ Λαμάρ: «Δὲν φορῶ ποτὲ κάτι πὺς μὲ στενοχωρεῖ!»

Ἡ Μέλιβιν Ντούγκλας: «Αὐτὸ μόνον λέγω ἐγὼ: ἄς δοκιμάσουν νὰ μὲ φορέσουν κορσέ!»

Ἡ Ντόροθου Λαμάρ: ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι... ἠτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ καὶ διαγωνισμοῦ, ἐφόσον τὰ 90 ὀρ τοῦ βεστιάριου τῆς δουλειᾶς της, ἀπαρτίζονται ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς γιγῶνες καὶ τὰ κουρέλια τῶν

ταινιῶν τοῦ Ταρζάν! Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ ἔξω, δὲν σκέφθηκε ποτὲ νὰ καταφύγῃ στὸν κορσέ γιὰ ἓνα σῶμα πὺς τὴν κάνει εὐτυχῆ. (Καὶ δικαίως!...)

Ἡ Ἀλῖς Φαίβ: Φρονεῖ ὅτι ὁ κορσές ὅπως τουλάχιστον τὸν θέλει ὁ Μαινμποσέ, ἦταν καλὸς γιὰ τίς προμάμμες μας.

Ἡ Ζαννέτ Μακντόναλδ: «Φόρεσα τὸν κορσέ σ' ἔλα τὰ ἱστορικά καὶ ἄλλα φίλμ «ἐποχῆς» στὰ ὀποῖα ἔπαιζα. Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ τὸν φορέσω καὶ ἔξω!»

Ἡ Γρὲν Ντάν: «Δὲν φαντάζομαι νὰ ξαναγορίσῃ ἡ μόδα τοῦ κορσέ. Οἱ σημερινῆς γυναικῆς θέλουν πρὸ παντὸς νὰ κινεῖνται ἀνετα!»

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἀμφίβολοι πὺς ἀπαντοῦν καὶ ναί καὶ ὄχι. Μεταξὺ αὐτῶν:

Ἡ Μάε Οὐέστ λέγει ὅτι ὁ κορσέ... ἀντενδείκνυται γιὰ τὸ τένις, ἀλλὰ γιὰ τίς δεξιῶσεις εἶναι ἀπαραίτητος.

Ἡ Καρόλ Λομπάρ, λέγει ὅτι δὲν θὰ φορέσῃ τὸν κορσέ ἔξω παρὰ μόνον ὅταν θὰ γίνῃ ἀληθινὴ μόδα. Ἐν τῷ μεταξύ εὐχαριστῶς τὸν φορεῖ στὴν ὀμόνη.

Ἡ Τζόαν Μπλόντσελ, λέγει ὅτι ἐφόσον ἐξακολουθεῖ ἡ σημερινὴ μόδα (;) στὰ γυναικεία φορέματα ὁ κορσέ εἶναι ἀπαραίτητος.

Ἴδου τώρα καὶ αἱ ὑπέρ:

Πρῶτη καὶ καλύτερη ἡ Ἀστρίδ Ὀλγουίν, ἡ ὅποια ἐκρήρυθη ἀναφανδὸν ὑπὲρ τοῦ κορσέ τοῦ προπολεμικοῦ νὰ ἐννοοῦμεθα κορσέ, καὶ ἔσπευσε μάλιστα νὰ τὸν φορέσῃ, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα μας!

Ἡ Βερότζινα Φήλδ, ἐπίσης ἐκρήρυθη ἐκ τῶν πρώτων ὑπὲρ τοῦ κορσέ καὶ ἐνεφανίσθη ἓνα βράδυ στὸ «Τροκαντερό» μὲ τουαλέτα, κατὰ ἀπὸ τὴν ὅποιαν μάντευσ κανεῖς εὐκολώτατα τὴν ὑπαρξὴ τοῦ κορσέ.

Ἡ Βερότζινα Μπουόσε εἶναι καὶ αὐτὴ ὑπὲρ τοῦ κορσέ, ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὅρον, νὰ γίνῃ, πραγματικά τῆς μόδας.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀρσενικοὺς ἀστέρας, αὐτὸ ὁμοφώνως τὸν καταδικάζουν!

«Δὲν θὰ ἀγκάλιαζα ποτὲ, ὅτε γιὰ ἓνα χορὸ, λέγει ὁ Βίκτωρ Μάκ Λαγκλέν, τὴν μέση μιᾶς γυναικῆς πὺς θὰ φοροῦσε κορσέ!»

Ὁ Ντούγκλας Φαίριμπανκ, υἱὸς θυμᾶται λίγο καὶ τοὺς ἐμπολέμους.

«Νὰ ξαναγορίσῃ ἡ μόδα τοῦ κορσέ, ἀλλὰ μόνον γιὰ νὰ τὸν φορέσωμε στοὺς Γερμανοὺς!...»

Απο τα προηγούμενα

Ο βαρώνος ντε Ροζεγκρίζ, ένας μυστηριώδης άριστοκράτης που έχει οργανώσει σε εταιρία τους ε-παίτες του Παρισιού, προσπαθεί να οικειοποιηθεί την τερραστία κληρονομία που έχει αφήσει κάποιος Γάλλος που πέθανε στην Αμερική, στην κόρη ενός φίλου του, του Πολωνού ζωγράφου Ρολάνδου Ροτζίνακου. Ο ζωγράφος αυτός έχ-καταλείφθηκε από την ερωμένη του, που του έκλεψε και το παιδί του, ένα κορίτσι ηλικίας ση-μερα είκοσι ετών, τρελλάθηκε και τώσα ο βαρώνος προσπαθεί να τον κάνει καλά με την βοήθεια του φίλου του, διασημού φρενολόγου Λιεβέρ. Από κά-... σίτισο γυ-ναικός που είχε κάνει ο τρελλός, ο βαρώνος υποπτεύεται ότι η άλ-λοτε ερωμένη του Ρολάνδου δεν είναι άλλη από την σύζυγο του γιατρού Λιεβέρ. Επίσης υποπτεύε-ται ότι η Λευκή, η νεαρά οικοδι-δασκάλισσα της κόρης του γιατρού είναι κόρη της Ίνές την ο-ποιάν αυτή είχε εκθέσει στην εκκλησία του Βουαλερουά. Από τις πληροφορίες που κατορθώνει να συγκεντρώσει ο βαρώνος δεν άργεί να πεισθεί για όλα αυτά. Πηγαίνει λοιπόν και βρίσκει την Κα Λιεβέρ και ζητά εκ μέρους του γιου του Έκτορος την Λευκή εις γάμον. Η νέα πρόκειται να παντρευτεί έξ-... τον γιό του γιατρού Α-δοιανό και η Ίνές δηλώνει στον βαρώνο ότι ο γάμος με τον γιό του είναι αδύνατος. Ο βαρώνος τότε της αποκαλύπτει σιγά-σιγά το παρ-... της. Η Ίνές υποκύπτει και αποφασίζει να μιλή-ση της Λευκής, την φωνάζει και της εκμυστηρεύεται τα πάντα, προσθέτοντας ότι ο βαρώνος την απειλεί ότι θα τη όλα στον γι-ατρό αν δεν έκανε αυτό που α-πειτούσε.

23ον

ΜΑ αυτό είναι φοβερό! Ένας άνδρας, ένας άνθρωπος του κόσμου να απειλή μια γυ-ναίκα σαν κι' εμένα! Και τί ζητεί; —Τί ζητεί;... Δυστυχισμένη Ειρή-νη! —Η Ίνές πήρε και πάλι την κόρη της στην αγκαλιά της. —Γιατί, μαμά, έχεις αυτό το ύ-φος; Γιατί με λές δυστυχισμένη; Ρώτησε η Ειρήνη, ανταποδίδοντας τα φιλήματα της. Μίλησέ μου. Πές μου να ξελαφρώσω. Και αν μπορώ να σε βοηθήσω, θα το κάμω μ' όλη μου την ψυχή. —Αυτό που μου ζητάς, κόρη μου, είναι πολύ φοβερό. Και θα προτι-μούσα χίλιες φορές τον θάνατο... —Τόν θάνατο! φώναξε η Ειρήνη. —Ω! "Οχι!..." "Οχι!..." Ούτε να το σκεφθής αυτό. Εγώ είμαι εδώ και δεν θα σε αφήσω να πάθης το παραμι-κρό! "Ελα, μαμά, μίλησέ μου, πές μου τι πρέπει να κάμω; —"Ο βαρώνος ντε Ροζεγκρίζ, είναι, όπως σου είπα, κάτοχος του μυσ-τικού μου και μπορεί με μιά του μόνο λέξη να με καταστρέψει. Δεν

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΔΗΜΑ

θα το κάμη αυτό, αλλά υπό έναν ό-ρον... —Ποιόν; —"Η Ίνές έδωσε για λίγες στιγ-μές και τέλος, σαν να υπέκυπτε σε κάποια δύναμη ανώτερη από την δι-κή της, σαν να την έσπρωχνε αυτή ή Μοίρα να πάρη πιά την απόφασή της, ψιθύρισε: —Ζητεί να αφήσης τον 'Αδριανό και να παντρευτής τον γιό του!... —"Η Ειρήνη, κάτωρη, έκανε ένα βήμα προς τα όπισθα, και κύτταξε κατάπληκτη την μητέρα της που δεν τολμούσε να την άπειση. —"Εμειναν έτσι, άφωνες, οι δυο γυ-ναίκες για αρκετές στιγμές. Κατό-πιν η Λευκή ειπε: —"Να αφήσω τον 'Αδριανό! Πές μου, μαμά, σου ζήτησε ένα τέτοιο πράγμα η δεν άκουσα καλά; —"Δυστυχώς, κόρη μου, άκουσε καλά... —"Να αφήσω τον 'Αδριανό που τον λατρεύω και με λατρεύει και να πά-ρω τον παληάνθρωπο εκείνον που έ-να βράδυ άπεισεράθηκε να με απα-γάγη για να με άτιμάση... φώνα-ξε πάλι η Ειρήνη τρέμοντος δλό-κληρη. —"Η τύχη μου βρίσκεται στα χέ-ρια σου, Ειρήνη μου, ειπε η Ίνές συντετριμμένη. —"Μητέρα, ειπε η Ειρήνη, είμαι έ-τοιμη, για σένα και την ζωή μου ά-κόμη να θυσιάσω, άλλ' αυτό, ω!... "Αν επρόκειτο να πικράνω μονάχα την καρδιά μου, θα είχα τόν θάρρος να δεχθώ τον όρον που σου θέτει ο καταραμένος αυτός άνθρωπος. "Αν όμως έχη κανένας κάποτε τόν δικαί-μα να θυσιάση τόν εαυτό του για κά-ποιο σκοπό ιερό, δεν έχει όμως, για κανένα λόγο τόν δικαίωμα να θυσι-άζη τη ζωή ενός άλλου. Δεν είμαι μόνη σήμερα... Δεν πρόκειται μόνον περί της ατομικής μου δυστυχίας, αλλά περί της ζωής του 'Αδριανού. Τό σκέφθηκες αυτό, μαμά; Είναι δυνατό, είναι δίκαιο να θυσιασθί μαζί μου και ένας άνθρωπος που στο κάτω-κάτω τίποτε δεν μάς έ-φταιξε και του οποίου τόν μόνο έγ-κλημα υπήρξε τόν ότι με άγάπησε και θέλει να με κάμη εύτυχισμένη; "Εχω τόν δικαίωμα να κατασυντριψώ την καρδιά του; Τί να τού πώ; "Ο-τι δεν τόν άγαπώ; Θα ήταν πέμμα και δεν θα τόν πίστευε. "Οτι άγαπώ άλλον; Θα ξεραθί ή γλώσσα μου προτού προφάσω να προφέρω μιά τέτοια άτιμία. Και έπειτα, δεν θα τόν πιστέψη ούτε κι' αυτό. "Η αν με πι-στέψη θα με περιφρονήση. Πώς, έ-μως θα μπορέσω, εγώ, να υποφέρω την περιφρονήση του; Είναι αδύνα-τα αυτά τόν πράγματα... Θα πεθάνη από την άπελπισία του, είμαι βε-βαία γι' αυτό, θα σκοτωθί, αν έν τώ μεταξύ δεν τρελλαθί κι' αυτός, όπως ο δυστυχισμένος ο πατέρας μου... —"Σωπα! Σωπα!... φώναξε η Κα Λιεβέρ, κρύβοντας τόν πρόσωπό της

μέσα στα χέρια της. —"Η Ειρήνη την πλησίασε και παίρ-νοντας τόν χέρια ειπε: —"Άκουσε, μαμά, υπάρχει ένας τρόπος να άποκρούσω τόν 'Αδρια-νό, λέγοντάς του: «Σε άγαπώ πάν-τοτε, δεν άγαπώ παρά έένα μόνον... Πρόκειται όμως για την σωτη-ρία εκείνης που πρέπει να μάς είναι πολυτιμότερη και αυτής της ζωής μας...» Δεν ξέρω αν θάχω την δύνα-μη να τού τόν πώ αυτά. "Αλλά να ά-νήκω, να άλλω, να παντρευθί άλ-λον, να φέρω τόν όνομά του, να ζω μαζί του, να δώσω στον 'Αδριανό την φοβερή αυτή θλίψη και να τόν κάμω να λέγη μόνος του: «Είναι η γυναίκα τού Έκτορος ντε Ροζε-γκρίζ... η σύντροφός του... Είναι ο-λόκληρη δική του...» "Ω! Αυτό ό-χι!... Να γίνω μάρτυρας για σένα, για την σωτηρία σου, μαμά, εύχα-ρίστως, αλλά δήμιος ποτέ!... Δεν θα κάνω εγώ στον 'Αδριανό εκείνο που έκανες εσύ στον... —"Ελεος! ώλόλυξε η Ίνές. Λυπή-σου με!... —"Η Ειρήνη κατασυνεκινήθη. "Ο έ-παναστατημένος της έγωϊσμός, γο-νάτισε άμέσως και σφίγγοντας τόν χέρια της μητέρας της ψιθύρισε: —"Συγγώρσέ με, μητέρα, υπήρξα μιά πολύ κακή κόρη. Συγγώρσέ με! Είναι όμως τόσο τρομερό αυτό που μου ζητάς... Με άγαπώ τόσο ο δυστυχισμένος μου 'Αδοιανός, πού... —"Και η άτυχη κόρη έξασπε σ' ένα κλάμμα λυγικό, άσυνκράτητο. Τά δάκρυα αυτά τόν κατεπόάνον. "Η μητέρα της έν τώ μεταξύ σιωπούσε, μην τολμώντας να έπιειν. —"Πρώτη η Φλοήνη έναμίλησε. —"Αυτό μόνον ο άνθρωπος αυτός ζητεί ως άντάλλαγμα της σιωπής του: —"Ναι. —"Και αν δεν παντρευθί τόν γιό του θα μίληση; —"Ναι... Και σκέψου καλά, Ειρήνη μου. "Αν μίληση, αν με καταστρέ-ψη, ο γάμος με τόν 'Αδριανό πάλι καθίσταται αδύνατος. —"Η Ειρήνη βυθίστηκε σε σκέψεις, ένοντας τόν βλέμματά της καρφω-μένα μπρός στο κάθισμα που βρι-σκόταν απέναντί της, άπλανη, άψυ-χα. Τέλος ειπε, άπότομα: —"Καλά, μαμά! Θα σε σώσω!... —"Με ποιό τρόπο; —"Θα τόν 'Αδριανού ότι ο γά-μος μας είναι τελείως αδύνατος. —"Και θα πάρη τόν Έκτορα; —"Όσο γι' αυτό... Θα σκεφθώ λίγο άκόμη. Πάντως, θα προσπαθήσω κι' εγώ να μεταπέσω τόν βαρώνο, να πέσω στα πόδια του... θα κλάψω... —"Θα άρνηθί. Τόν ξέρω. Δεν έχει τόν παραμικρό οικτο μέσα του για κανέναν... —"Μητέρα, ειπε ξαφνικά η Ειρήνη. Πού είναι ο πατέρας μου; —"Στό σπίτι του βαρώνου. —"Α! ναι! Είδες; Τόν άκουσα χθές από τόν ίδιο και τόν ξέρω. Λοιπόν θα πάω να τόν βρω. "Η βέσις μου διέκομεν ο νέος άνήσυχος.

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

είναι κοντά του)... Πρέπει να τόν πα-ρηγορήσω, πρέπει να τόν σώσω... —"Η φωνή της πνίγηκε και πάλι στον λάρυγγά της. Λυγμοί την έπι-ναν... —"Φτωχέ μου 'Αδριανέ, ψιθύρισε... —"Και έπесе στην αγκαλιά της μη-τέρας της. —"Μητέρα, σου τόν έμπιστεύομαι πρόσθεσε. Νάσαι καλή μαζί του. Κύτταξε να τόν παρηγορήσει, να τόν σώσει από την άπελπισία, θα τού πής, θα τού όρκισθής ότι τόν ά-γαπούσα, ότι τόν άγαπώ περισσό-τερο και από την ζωή μου... "Οτι δεν πατώ τόν όρκο μου... Θα τού πής ότι ήταν μοιραίο να χωριστούμε, θα προσπαθήσει να τόν καθησυχά-σει... —"Τί θέλεις να κάμη, Ειρήνη; ρώ-τησε άνήσυχη η Ίνές. —"Σου τόν ειπα: πηγαίνω να περι-ποιηθώ τόν πατέρα μου... και να μι-λήσω και τού βαρώνου. —"Ειρήνη, δεν με μισείς; Δεν θα με καταρασθής ποτέ; Ειρήνη! Ειρή-νη, σε έξορκίζω! Σωπαίνεις; Άπο-κρίσου μου. "Ω! "Αν υπήρχε κανένα άλλο μέσον... "Αλλά τί μπορώ να κάμω; Τί θα έκαμνες εσύ στην θέση μου; —"Πώς θέλεις να ξέρω, άφου δεν ξέρεις εσύ; —"Επεκράτησε κάποια σιωπή, μιά σιωπή αυτόχρημα νεκρική. Ξαφνικά η Ειρήνη ειπε: —"Χαίρε, μητέρα!... —"Χαίρε; Γιατί αυτό; —"Δεν ξέρω... "Αλλά δεν μπορώ πιά να μείνω κάτω από την στέγη ούτή... "Ο βαρώνος περιμένει την ά-πάντησή σου, και ο πατέρας μου την κόρη του που την θρηνεί εδώ και είκοσι χρόνια!... —"Μας αφήνεις, λοιπόν, όριστικώς; —"Όχι, θα σάς ξαναϊδώ... άφου σε σώσω!... —"Και τόν 'Αδριανό; —"Είπα... "Αλλά δε έχω την δύνα-μη να τόν ξαναϊδώ. —"Την στιγμή εκείνη άκούσθηκαν άπ' έξω ζωηρές φωνές. Ταυτόχρο-νως η πόρτα άνοιξε και μπήκαν μέ-σα ο 'Αδριανός και η Ίουλιέττα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25ον

ΟΠΟΥ Η ΧΑΡΑ ΒΛΑΠΤΕΙ

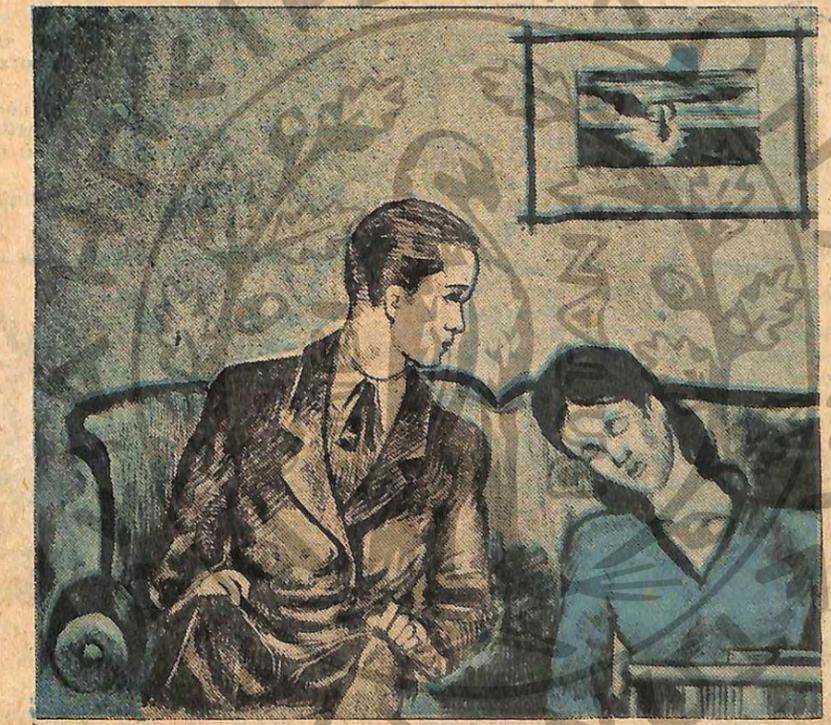
Και οι δυο τους ησαν χαρούμενοι. Η Ίουλιέττα πέταξε τόν καπέλλο της σ' ένα κάθισμα και έτρεξε σην μητέρα της. "Ο 'Αδριανός διευθύ-θηκε προς την Ειρήνη. Η Ίνές ά-νήσυχη γύοισε και κύτταξε την κόρη της. "Εκείνη της άπάντησε μ' ένα βλέμμα που έλεγε: «Μένε ήσυχη, θα σου δυνάται...» —"Μαμά! φώναξε εκείνη την ώρα η Ίουλιέττα, αν μπορής να βρής ά-πό τού έρνόμαστε!... —"Μά... από τόν πεοίπατο, φαντά-ζουαι... έκανε η Ίνές, προσπαθών-τας να γαμονελάση. —"Ναι, αλλά από τί είδους περίπα-

το! "Ασπληθήκαμε μαζί με τόν 'Α-δριανό με τούς γάμους του!... —"Η Ειρήνη έφρικίασε. —"Η Κα Λιεβέρ θέλησε να σταματή-ση τόν λόγο στα χείλη της Ίουλιέ-τας άλλ' ήταν αδύνατον. —"Η Ίουλιέττα άρχισε να κελαιδη-σαν πουλάκι, να διηγείται ποιά κα-ταστήματα έπεσκέφθηκαν, τί ώραία πράγματα έδιάλεξαν... —"Δεν φωνίασα, όμως, σπουδαία πράγματα, μαμά, πρόσθεσε η νεαρά κόρη, θέλαμε να έχουμε και την δι-κή σου γνώμη. Καθώς έπίσης και της Λευκής. Πού παντός αυτής, ά-φου δικά της θάνατο όσα θα της ψω-νίσουμε!... —"Και η Ίουλιέττα άγκάλιασε και πάλι την μητέρα της. —"Πόσο είναι εύτυχισμένη...» σκε-πτόταν με συντριβή η Κα Λιεβέρ. —"Η Ίουλιέττα, άφου έγέμισε τόν πρόσωπο της μητέρας της φιλιά, στράφηκε και προς την Ειρήνη: —"Άκουσε εσύ, δεσποινίς, της ει-πε, κινώντας με καμική άυστηρότη-τα τόν μικρό της δάχτυλο, εγώ θα σε ντύσω την ημέρα εκείνη. —"Η Ειρήνη χαμογέλασε με κάποια πικρία. —"Η Ίουλιέττα ξαναγύοισε στην μητέρα της και άρχισε πάλι να κου-βεντιάση μαζί της. "Ο 'Αδριανός έ-παφελήθηκε από την εύκαιρία για να παρασύρη την Ειρήνη σε μιά γω-νά και καθίζοντάς την σ' έναν κα-νανέ, κάθισε κι' αυτός πλάι της και άρχισε να της διηγείται πώς περα-

σαν τόν άπόγευμά τους, η Ίουλιέττα και αυτός. Κατόπιν την ρώτησε: —"Θα μου πής, Λευκή, τόν τί έπιθυ-μείς, τόν τί άγαπάς. Δεν θα κάμω τί-ποτε εγώ χωρίς την γνώμη σου. "Η Ίουλιέττα έμίλησε πολύ σωστά πρό-όλιγου. Μόνον η γυναίκα πρέπει να-χη γνώμη για κάθε τι που άφορά τόν σπίτι της. "Εμείς οι άνδρες, έχομε τις έξωτερικές άσχολίες μας που μάς άπορροφούν έξ-όλοκληρου. Τό σπίτι, όμως, άνήκει στην γυναίκα... Θα διαλέξωμε μαζί, η μάλλον, θα διαλέξω εσύ τόν δωματία μας, θα έπισκεφθούμε μαζί τόν καταστήμα-τα για να τόν διακομήσουμε, θα πά-ρωμε μαζί και κατ' άπόλυτον έκλο-γήν σου κάθε τι που θα μάς χρει-ασθί... "Εγώ δεν θα κάμω, παρά ό-τι έπιθυμείς εσύ... "Ω! Είναι τόσο ώραίο πράγμα να εύχαρισθής αυ-τούς που άγαπάς!... Να κάμης τόν χαμόγελο ν' άνθίξη επάνω σε ώραία χείλη!... —"Και ο 'Αδριανός έξηκολούθησε στο ίδιο ύφος, σ νεπαρμένος από τόν όνειρο της μελλοντικής του εύτυ-χίας. —"Η Λευκή τόν άκούγε και της φαι-νόταν πώς όνειρευόταν. —"Ο 'Αδριανός έξακολουθούσε να της μιλά. Να της έκθέτη τόν σχέδιά του, για την τελετή τών γάμων, για τόν ταξίδι τού μέλιτος που θα τόν έ-καμναν στην 'Ελβετία, σε μιά ει-δυλλιακή γωνία της λίμνης Λέμαν... Ξαφνικά τόν πρόσωπο της Ειρήνης έγινε κατακόκκινο, κατόπιν χλώμι-ασε, έγινε όμοιο με νεκρού και, τέ-λος, καθώς καθότανε, η άτυχη κόρη έγειρε προς τόν όπίσω, βγάζοντας έ-να δυνατό στεναγμό. —"Είχε λιποθυμήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26ον
ΟΠΟΥ Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ

Φεύγοντας από τόν σπίτι τού γι-ατρού ο βαρώνος ντε Ροζεγκρίζ, επέ-στρεψε στο μέγαρό του. "Ηταν πολύ

Η Ειρήνη είχε λιποθυμήσει.

εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τοῦ καὶ τώρα σκεπτόταν τί ἐπρεπε νὰ κάμῃ μετὰ τὸν Ρολάνδο. «Τὸ δυσκολώτερο μέρος, σκεπτόταν, εἶναι ὁ τρελλὸς αὐτός, ἀλλὰ θὰ τὸν καταφέρω καὶ αὐτόν, θὰ τὸν προετοιμάσω, θὰ πάρω τὰ μέτρα μου.»

Ἄμα ἔφθασε στὸ μέγαρό του, ὁ βαρῶνος φώναξε τὸν Σαπουνάκη. Αὐτὸς παρουσιάσθηκε ἀμέσως, ἔιχε ὕψος ταπεινὸ καὶ βλέμμα γεμῆτο ὑποκρισία.

Οἱ δύο συνενοχοὶ δὲν εἶχαν ἀντάλλαξι οὔτε λέξι ἀπὸ τὴν σκηνὴ πού ἀναφέραμε, ἀπὸ τὸ ἐπισόδιον δηλαδὴ ἐκεῖνο τῆς Λουίζας.

Ὁ βαρῶνος κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή τὸν Σαπουνάκη. Κατόπιν ρώτησε ἀπότομα:

- Πῶς πάει ὁ Ρολάνδος;
- Ἀρκετὰ καλά, ἀρχηγέ.
- Ἦσυχος;
- Πολύ... ἀπὸ τὴν τελευταία ἐκείνη κρίση...
- Σχεδὸν τίποτε. Ἄλλ' ὅ,τι λέγει, δὲν ἀποτελεῖ χειροτέρευση τῆς θέσεώς του. Τὸ ἐναντίον μάλιστα. Ἡθεραπεΐα τοῦ γιατροῦ κάμνει θαύματα.
- Καὶ τί σκέπτεται;
- Τὴν κόρη τοῦ πάντοτε.
- Μιλáει γι' αὐτήν;
- Ἄμ' μιλάει καὶ γιὰ ἄλλο τίποτα;

Μήπως βρίσκεται στὴν ὁδὸ τῆς θεραπείας; Ἡ δική σου ἐντύπωση ποιά εἶναι;

- Ἐγὼ θαρρῶ πῶς γίνεται καλά...
- Ἐπηκολούθησε μικρὴ σιωπὴ. Κατόπιν ὁ Σαπουνάκης ρώτησε:
- Ἐσεῖς ἔχετε τίποτε νεώτερο, ἀρχηγέ;
- Ναι... Βλέπω νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ αὐτό.

Μήπως δὲν θὰ με συγχωρέσετε ποτέ, ἀρχηγέ;

- Δὲν συγχωρῶ καὶ δὲν ξεχνῶ ποτὲ ἐγὼ! ἀποκρίθηκε αὐστηρὰ ὁ βαρῶνος. Δὲν τιμωρῶ, ὁμως, πάντοτε. Τὸ ξέρεις ἤδη αὐτό...
- Ἄι ἀρχηγέ, νὰ ξέρετε πόσο εἶμαι λυπημένος πού σὰς δυσάρεστησα τότε! Τὰ ἑκατομμύρια... καταλαβαίνετε, μὲ γαργάλισαν. Δὲν θὰ ζαναχίσω πιά!
- Τὸ ἐλπίζω... Ἄν μείνης ἡσυχος, μπορεῖς νὰ πᾶς μὲ πεντακόσιες χιλιάδες στὸν διάβολο ἢ ὅπου ἄλλοῦ θέλεις μαζί μετὰ τὴν Λουίζα σου.
- Τὸν Σαπουνάκη τὰ μάτια ἔλαμψαν.
- Πλησιάζετε, λοιπόν, πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐπιχειρήσεώς σας;
- Ναι, Γνωρίζω τὴν θυγατέρα τοῦ Ρολάνδου. Ἔως αὔριο θὰ εἶναι κοντὰ του. Καὶ αὐτό, χωρὶς τὴν βοήθειά σου, κύριε!
- Ἄι! Τόσο τὸ καλλίτερο! εἶπε ὁ δραπετὴς τοῦ κατέργου.
- Καλὰ. Πήγαινε τώρα νὰ πῆς τοῦ Ρολάνδου ὅτι θέλω νὰ τοῦ μιλήσω. Κύτταξε, ὁμως, οὔτε λέξι, οὔτε τὸν παρρημικρὸ ὑπαινυκτῆ...
- Μείνατε ἡσυχος.

Καὶ ὁ Σαπουνάκης βῆκε γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν τρελλό. Σὲ λίγο τὸν ὠδήγησε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχηγοῦ του.

«Αφῆσέ μας μόνους, Μουτόν, εἶπε ὁ βαρῶνος στὸν Σαπουνάκη. Ὁ ἄλλος ὑπεκλίθη καὶ βῆκε. Ὁ Ρολάνδος, στᾶθηκε ἀκίνητος στὸ μέρος πού τὸν εἶνε ἀφήσει ὁ Σαπουνάκης, κυττάζοντας μ' ἕνα πλάγιον βλέμμα τὸν βροχόν. «Δυσπιστεῖ σὲ μένα», ψιθύρισε αὐτός.

Καὶ κάνοντας δύο βήματα πρὸς τὸν Ρολάνδο, εἶπε δίνοντάς του τὸ χέρι:

- Τὰ συγχαρητήριά μου, φίλε μου. Ἀπὸ τὸν Μουτόν ἔμαθα ὅτι πηγαίνετε τώρα περίφημα! Δὲν σὰς ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ὁ γιατρός Λιεβέρ εἶναι ἕνας ἀληθινὸς θαυματουργός; Πιστεύω τώρα, ὅτι οἱ καλὲς εἰδήσεις πού σὰς φέρνω θὰ συμπληρώσουν τὸ ἔργον του.

- Τί καλὲς εἰδήσεις μοῦ φέρνετε; ρώτησε ὁ Ρολάνδος, κυττάζοντας μετὰ βλέμμα ἀνήσυχου τὸν βαρῶνο.

- Θὰ σὰς τις πῶ ἀμέσως, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρον ὅτι θὰ τις ἀκούσετε ἡσυχος, χωρὶς καμμία νέα, πάλι, κρίσι σὰν τὴν τελευταία, γιὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἤμουν διόλου ἐγὼ ὑπεύθυνος. Ὁ Ρολάνδος ἔγινε κάτωχρος, σὰν κάτι νὰ προμάντευε.

- Σὰς ὑπόσχομαι, ψιθύρισε, νὰ μείνω ἡσυχος.

Ὁ βαρῶνος ἔμενε γιὰ λίγο ἀκόμη σιωπηλὸς καὶ κατόπιν ἀπότομα εἶπε:

- Βρήκα τὴν κόρη σας, τὴν ἀληθινή σας κόρη...
- Τὴν βρήκατε! φώναξε ὁ Ρολάνδος, διαστέλλοντας τὰ μάτια.
- Ναι καὶ αὔριο, ἴσως θὰ εἶναι ἐδῶ!
- Δὲν... δὲν... εἶναι δυνατόν!... ἐψέλλισε ὁ ἀτυχος πατέρας καὶ ἀρχισε νὰ τρέμει δλόκληρος.
- Ὁ βαρῶνος ἐπλησίασε ἀκόμη περισσότερο καὶ παίρνοντάς του τὸ χέρι:
- Ἦσυχστε φίλε μου, χρειάζεται ψυχραιμία καὶ θάρρος. Δὲν εἶπαμε;
- Ναι... ναι... θὰ ἔγω καὶ ψυχραιμία καὶ θάρρος, ἀλλὰ, γιὰ ὄνομα Θεοῦ, μιλήστε, πῆτε μοῦ πού εἶναι...
- Ὅχι, πολλὰ μακριά.
- Καὶ εἶναι ἡ ἀληθινή μου κόρη, ἡ Εἰρήνη μου;
- Μάλιστα ὀλόγδια.

Ὁ Ρολάνδος σιωποῦσε, δὲν ἀκούσαν οὔτε ἡ ἀναπνοή του. Ὁ βαρῶνος συνέχισε:

- Πρὶν σὰς ἀποδώσω ὁμως τὴν κόρη σας, πρέπει νὰ σὰς θυμῶ τὴν ὑπόσχεση πού μοῦ δώσατε ἄλλοτε.
- Ποιά ὑπόσχεση;
- Ὅτι ἂν ποτὲ σὰς φέρω τὴν κόρη σας πού εἰκοσι χρόνια τώρα ζητᾶτε καὶ κλαίτε, θὰ κάμει αὐτό πού θὰ σὰς ζητήσω.
- Εἶναι ἀλήθεια. Δὲν θ' ἀρνηθῶ.

Καὶ ἐκείνη τὸν ἀγαπᾷ; Ἄν θ' ἀρνηθῆτε; ρώτησε ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ βαρῶνος.

- Ἄι! Ὅχι, ὄχι! φώναξε ὁ τρελλὸς μετὰ ἐνθουσιασμό. Ὅχι, ἰσὰς ὀφειλῶ τὰ πάντα Ἰηγήσατε γιὰ μένα ἡ Θεῖα Πρόνοια. Καὶ πρόκειται ἀλήθεια, νὰ μοῦ ἀποδώσετε τὴν κόρη μου;

- Ναι.

- Τότε γρήγορα! Κάνετε γρήγορα! Μὴ μετὰ νὰ ἀγωνιῶ περισσότερο!

- Ἐγὼ τὸν λόγο σας. Θὰ δεχθῆτε τὴν ἀπαίτησή μου; Αὐτὸ μόνον ζητῶ ἀπὸ σὰς, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν δώσων ἑκάμη ἐγὼ γιὰ σὰς.

- Θὰ γίνῃ. Ἀνῆκα σὲ σὰς! Ἄς με καταρασθῆ ὁ Θεός, ἂς μοῦ πάσῃ πάλι τὴν ἀγαπημένη μου κόρη, ἂν ποτὲ φανῶ ἀνώνυμος. Ναι, ναι, ἡ κόρη μου, ἡ Εἰρήνη Ροτζίνοσκυ θὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ κ. Ἐκτορος ντὲ Ροζεγκρίε.

- Ὁραῖα! ἔκαμε χαρούμενος ὁ βαρῶνος.

- Πῶθ' εἶναι τώρα; ρώτησε ὁ Ρολάνδος.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

Καὶ ἐκείνη τὸν ἀγαπᾷ; Ἄν θ' ἀρνηθῆτε; ρώτησε ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ βαρῶνος.

- Ἄι! Ὅχι, ὄχι! φώναξε ὁ τρελλὸς μετὰ ἐνθουσιασμό. Ὅχι, ἰσὰς ὀφειλῶ τὰ πάντα Ἰηγήσατε γιὰ μένα ἡ Θεῖα Πρόνοια. Καὶ πρόκειται ἀλήθεια, νὰ μοῦ ἀποδώσετε τὴν κόρη μου;

- Ναι.

- Τότε γρήγορα! Κάνετε γρήγορα! Μὴ μετὰ νὰ ἀγωνιῶ περισσότερο!

- Ἐγὼ τὸν λόγο σας. Θὰ δεχθῆτε τὴν ἀπαίτησή μου; Αὐτὸ μόνον ζητῶ ἀπὸ σὰς, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν δώσων ἑκάμη ἐγὼ γιὰ σὰς.

- Θὰ γίνῃ. Ἀνῆκα σὲ σὰς! Ἄς με καταρασθῆ ὁ Θεός, ἂς μοῦ πάσῃ πάλι τὴν ἀγαπημένη μου κόρη, ἂν ποτὲ φανῶ ἀνώνυμος. Ναι, ναι, ἡ κόρη μου, ἡ Εἰρήνη Ροτζίνοσκυ θὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ κ. Ἐκτορος ντὲ Ροζεγκρίε.

- Ὁραῖα! ἔκαμε χαρούμενος ὁ βαρῶνος.

- Πῶθ' εἶναι τώρα; ρώτησε ὁ Ρολάνδος.

τίποτε σ' ἐκείνον πού θὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὴν κόρη μου. Τίποτε!... Ἰμπεταί!... Ἀκομὴ καὶ τὴν ζωὴν μου ἀνὰ μὲν ζήτησῃ θὰ τοῦ τὴν δώσω.

- Πρέπει νὰ ξέρετε, συνεχίσε ὁ βαρῶνος, ὅτι ἡ κυρὴ σας δὲν ἔχει οὔτε περιουσία, οὔτε κοινωνικὴ θέση καμμία. Σεῖς δὲ δὲν μπορεῖτε νὰ τῆς δώσετε οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε καὶ τὸ ἄλλο!

- Θὰ εἶμαι, λοιπόν, βάρος σ' αὐτήν! διέκοψε ὁ Ροτζίνοσκυ. ἔχετε δικήν. Τί εἶμαι ἐγὼ; Τίποτε! Ἐνα μηδενικό! Δὲν ἔχω τίποτα κ' ἔχω τὴν ἀνάγκη ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀντιθέτως, κανένας δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκη μου, δὲν μπορῶ σὲ κανέναν νὰ φανῶ χρήσιμος...

Ἐνα δάκρυ ἔλαμψε στὰ μάτια του.

- Καὶ ὁμως, ἀπήντησε ὁ βαρῶνος. Κάτι μπορεῖτε νὰ προσφέρετε καὶ σεῖς ὡς ἀντάλλαγμα...

- Πῶστε μοῦ, ὦ! πῶστε μοῦ τί μπορῶ νὰ δώσω κ' ἐγὼ; Εἶμαι ἔτοιμος γιὰ ὅλα.

- Ἀκούστε με. Κατὰ παράδειον ἀτυχημάτων, ὁ γιός μου ἔκτωρ ἔχει γυρῶσει τὴν κόρη σας... καὶ τὴν ἀγαπᾷ...

- Βρίσκεται, λοιπόν, στὸ Παρίσι! φώναξε ὁ Ρολάνδος ἀναπηδώντας.

- Ψυχραιμία, φίλε μου, ψυχραιμία!... ἔκανε ὁ βαρῶνος, βάζοντας τὸ χέρι του στὸν ὄμο τοῦ Ρολάνδου.

Ὁ παλῆς τρόφιμος τοῦ φρενοκομείου τοῦ δόκτορος Μπαρτόλδου συμπνεύμασε:

- Ἐξακολουθεστε, εἶπε μετὰ πνιγμένη φωνή.

- Ναι, βρίσκεται στὸ Παρίσι καὶ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ γιός μου τὴν ἀγαπᾷ.

- Λοιπόν;

- Λοιπόν... Σὰς ζητῶ τὸ χέρι τῆς δίδοις Εἰρήνης Ροτζίνοσκυ γιὰ τὸν γιός μου ἔκτωρα, βαρωνέττον ντὲ Ροζεγκρίε.

Ὁ Ρολάνδος κύτταξε μετὰ πολλὴ ἐκπληξη τὸν βαρῶνο.

«Μήπως θὰ διστάσῃ;» σκέφθηκε αὐτός. Καὶ πρόσθεσε φωναχτὰ:

- Ὁ γιός μου εἶναι νέος, εἶναι πλούσιος, θὰ δώσῃ στὴν γυναῖκα του ἕνα ἄριστον ὄνομα, κάθε τι πού μπορεῖ νὰ ἐλπίσῃ μιὰ νέα τῆς καλλιτέρας κοινωνικῆς τάξεως.

- Καὶ ἐκείνη τὸν ἀγαπᾷ;

- Θὰ ἀρνηθῆτε; ρώτησε ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ βαρῶνος.

- Ἄι! Ὅχι, ὄχι! φώναξε ὁ τρελλὸς μετὰ ἐνθουσιασμό. Ὅχι, ἰσὰς ὀφειλῶ τὰ πάντα Ἰηγήσατε γιὰ μένα ἡ Θεῖα Πρόνοια. Καὶ πρόκειται ἀλήθεια, νὰ μοῦ ἀποδώσετε τὴν κόρη μου;

- Ναι.

- Τότε γρήγορα! Κάνετε γρήγορα! Μὴ μετὰ νὰ ἀγωνιῶ περισσότερο!

- Ἐγὼ τὸν λόγο σας. Θὰ δεχθῆτε τὴν ἀπαίτησή μου; Αὐτὸ μόνον ζητῶ ἀπὸ σὰς, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν δώσων ἑκάμη ἐγὼ γιὰ σὰς.

- Θὰ γίνῃ. Ἀνῆκα σὲ σὰς! Ἄς με καταρασθῆ ὁ Θεός, ἂς μοῦ πάσῃ πάλι τὴν ἀγαπημένη μου κόρη, ἂν ποτὲ φανῶ ἀνώνυμος. Ναι, ναι, ἡ κόρη μου, ἡ Εἰρήνη Ροτζίνοσκυ θὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ κ. Ἐκτορος ντὲ Ροζεγκρίε.

- Ὁραῖα! ἔκαμε χαρούμενος ὁ βαρῶνος.

- Πῶθ' εἶναι τώρα; ρώτησε ὁ Ρολάνδος.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

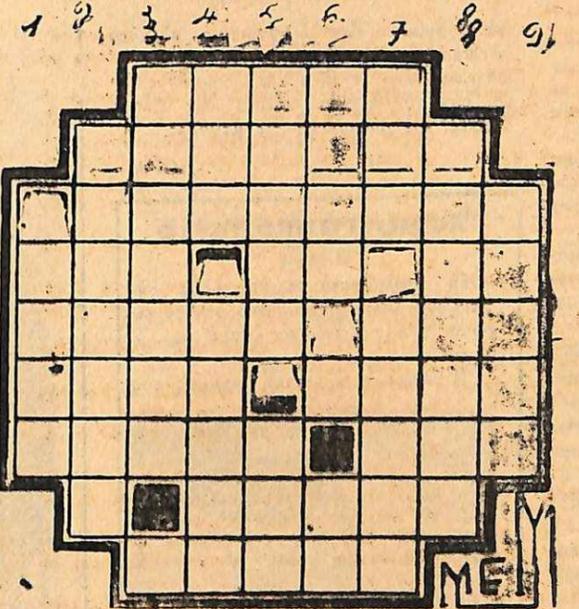
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Κουρᾶλι. 2) Τὸ ἔπιον ὁ Σωκράτης. 3) «...γονίων παιδῶν οὐσι τέκνα». 4) Τελικὸς σύνδεσμος—Ἀποπρεπτικόν (δῆμ.). — Πόλις τοῦ Ἀννάμ. 5) Πολεμικὸν μέσον τῶν Ἀρχαίων (Δημοτική) — Ἐποχή. 6) Γεωγραφικὸς ὄρος — Πρωτεύουσα Βαλτικῆς χώρας. 7) Γεωγραφικὸς ὄρος (πλ.) Ποταμὸς τῆς Ρωσίας. 8) Τόπος, —μέρος. 9) Φωτιστικὸν μέσον.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Σημεῖον πρῆξως ἀριθμητικῆς. 2) Ἦμος τοῦ 1821. 3) Ἦνος περιφήμος ἑραστῆς. 4) Πρῶτος — Ἰσχυρὰ γονδρόν. 5) Ὅ,τι εἶναι τὸ διδραχμὸν — Τραγωδία τοῦ Ἑυριπίδου. 6) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος — Γράμμα. 7) Γένος (δῆμ.). — Κάθε τι τὸ ξεχωριστό. 8) Βρίσκεται στὴν διάκριση τῶν κυμάτων. 9) Τὴν σεβόμενα (αἰ.).

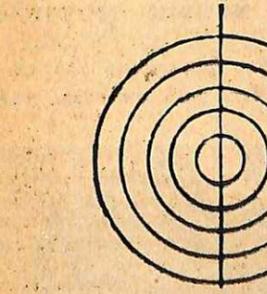
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ἀποστολεὺς
ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ
(Τουρκολίμανο—Πειραιῶς)

ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

Μπορεῖτε νὰ σχηματίσετε τὸ κατωτέρω σχῆμα μετὰ μονόκονδυλία;

ΠΑΙΚΙΕΣ

Ἐνεκ πατέρας λέει στὸν γιός του ὅτι εἶναι τρεῖς φορές μεγαλύτερος ἀπ' αὐτόν.

Ὁ γιός ἀπαντᾷ:

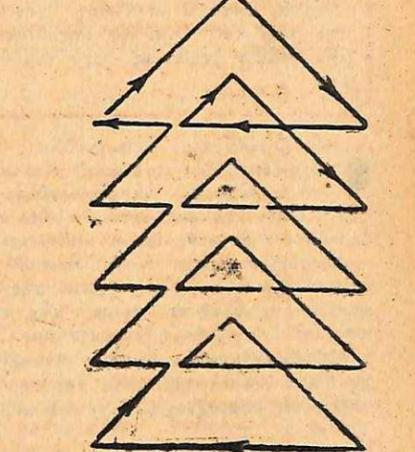
— Ὅταν ἦς ἀποκτήσω τὰ διπλά χρόνια ἀπὸ ἕνα ἔγω σήμερον, τότε θὰ εἶσαι μόνον δύο φορές μεγαλύτερος ἀπὸ μένα.

Ποῖά εἶναι ἡ ἡλικία τοῦ πατέρα καὶ τοῦ γιού;

ΟΙ ΓΟΠΕΣ

Μὲ τρεῖς γόπες φτάνετε ἕνα ταγάρο. ἔχετε 10 γόπες. Πόσα ταγάρια μπορεῖτε νὰ χαπνίσετε;

Σίκιος, 11) Ρέ—Ἀβλις—Ἐν. 12) Ὁ λα—μῆν—ἴτη. 13) Σαρία—Ἄννας ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

Ἴδου πῶς πρέπει νὰ σχεδιάσετε τὸ σχῆμα χωρὶς νὰ περάσετε πάνω σὲ χαραγμένη γραμμὴ.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΑΙ

Ἴδου πῶς θὰ σχηματίσετε 1000 μετὰ 8.

888+88+8+8+8=1000.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1ον Εἶναι οἱ ἡμέρες ἀπὸ 5 μέχρι 14 Ὀκτωβρίου τοῦ 1582, γιὰ τὸν ἀπλοῦστατο λόγο ὅτι δὲν ὑπῆρξεν. Ὅταν ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' ἀπεφάσισε νὰ διορθώσῃ τὸ ἡμερολόγιον ὥστε νὰ συμπίπτῃ τὸ ἡλικιὸν ἔτος μετὰ τὸ ἔθνηκον, πού εἶχε καθυστέρησι 10 ἡμερῶν, ὥστε ὅτι ἡ ἐπομένη τῆς 4ης Ὀκτωβρίου 1582 θὰ ἦταν ἡ 15 Ὀκτωβρίου 1582. Κάτι παρόμοιον συνέβη καὶ σὲ μᾶς ὅτε προσεβύθη τὸ ἴδιόν μας παλαιὸν ἡμερολόγιον μετὰ τὸ Γρηγοριανόν.

2ον Ἡ ἐρώτησις ἐτυπώθη ἐσφαλμένως στὸ προηγούμενον τεύχος μας. Ἐλεγε: Πόσοι ἦσαν οἱ Τρεῖς Σωματοσφύλακες, οἱ ὅποιοι ὡς γνωστὸν ἦσαν...τέσσερες στὸ περίφημον μυθιστόρημα τοῦ Ἀλ. Σουμά; ντ' Ἀρσενιάν, Ἄθος, Ἀραμῆ καὶ Πόθος.

3ον Ἐπίσης ἐσφαλμένως ἐτυπώθη καὶ ἡ ἐρώτησις αὐτῆ, ἡ ὁποία ἔλεγε: Πόσοι ἦσαν οἱ ἐπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος; Οἱ ἐπτὰ αὐτοὶ σοφοὶ ἦσαν πολλοὶ περισσότερο, διότι οἱ ἱστορικοὶ δὲν συμφωνοῦν γι' αὐτοὺς καὶ ἀναφέρουσιν πολλὰ ὀνόματα. Μόνον ὁ Θαλῆς, ὁ Βίτας, ὁ Πιπτακὸς καὶ ὁ Σόλων ἀναγνωρίζονται ἀπ' ὅλους τοὺς ἱστορικοὺς ὅτι περιλαμβάνονται εἰς τοὺς ἑπτὰ.

4ον. Τὰ ἀναφερόμενα ὡς ἐπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου εἶναι καὶ αὐτὰ πολλὰ περισσότερα, διότι ὑπάρχει ἀμφισβήτησις διὰ τὸ ἔθδοςον, στὴν θέσιν τοῦ ὁποῦ ἀναφέρονται πολλά. Τὰ ἕξ ἐκτὸς ἀμφισβητήσεως εἶναι:

Τὸ μνημεῖον τοῦ Μαισώλου, ὁ Νεὸς τῆς Ἀρσενιίδος στὴν Ἐφεσον, ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου, οἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ οἱ κρημαστοὶ Κῆποι τῆς Βαβυλώνας.

ΑΝΑΚΑΤΩΜΑ

- 1— ΟΥΡΑΓΟΡΑΗ
- 2— ΑΜΣΤΕΡΑΑΜ
- 3— ΡΟΛΑΝΟΣ
- 4— ΤΥΡΟΛΟΝ

Απάντηση

Κάποιος νέος, ο Α. Π. Β. 23 ετών...

Ίσως τόσο νέος ακόμα! Μόλις τώρα...

Δυστυχώς όμως η καρδιά σας έχει...

Κι' όμως κάποτε η πείρα θα σας μά...

Γιατί θεωρείτε τον εαυτόν σας πόσον...

Μην είσθε άδικος. Έχει σοβαρούς λό...

Πρέπει να κάμετε υπομονή, εφ' όσον...

Τὸ ΚΑΡΝΕ

Ντανιελενιες εσορπεσ στο ρεφύλι

Η Μιρέγγ Μπαλέν λανσάρισε την...

πολύ. Κολακεύει, εξαιρετικά όλα τα...

ν νεανικ μοντέλο

Καπελλάκι εμπνευσμένο από τα σκω...

να το κατασκευάσετε μόνες σας μ' ένα...

Της ΤΥΝΒΑΙΚΑΣ

Τὸν γύσιμο τῶν παιδιῶν μας

Σήμερα σας δίδω δυο χαριτωμένα σχέ...

γαρνιρισμένο με πιάτες πιασμένες ως...

Οι μανσέτες του μανικιού σχηματίζον...

Η άγορστική φορεσιά γίνεται από...

Πῶς νὰ τηλεφωνήτε

Τὸ τηλεφώνημα δὲν εἶναι τόσο ἀπλῆ...

Δὲν πρέπει νὰ συλλυπούμεθα κανένα...

Μὴν ἀπασιγολήτε ἐπὶ ὧρες τὸ τηλέ...

Μὴν ἐπωφεληθε τῆς παρουσίας σας...

σ' ἓνα φιλικὸ γραφεῖο γιὰ νὰ πάρετε τὸ...

Μὴν προσπαθῆτε νὰ λύσετε τίς διαφο...

Καὶ τέλος νὰ μὴν διαλέγετε ποτὲ τίς...

ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἐντράδα σέλινο αὐγολέμονο

Τὸ σέλινο εἶναι τῆς ἐποχῆς καὶ εἶναι...

Κόβετε τὸ κρέας (μὴ ὀκᾶ ἄς ποῦμε)...

Ἐν τῷ μεταξύ, ἀφοῦ καθαρίσετε τὰ...

Ὅταν τὸ σέλινο μαλακώσῃ, ἐτοιμάζε...

Τύπος γ) Μάτρες (νορμάλ) ἐπι...

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ἡ περιποίηση τοῦ προσώπου

Ὁνεγίξω σήμερα γιὰ τὴν εἰδικὴ πε...

Στὸ προηγούμενο σᾶς ἐγράψα ὅτι, μετὰ...

cam h'ée κ.τ.λ. Τὴν συνταγὴ αὐτὴ τῆς...

Ὅταν πρόκειται νὰ βγῆτε ἔξω, δηλ...

Παρακάτω σᾶς γράφω μιὰ συνταγὴ...

Table with 2 columns: Product name and Price.

Τὸ θράδυ τώρα, ποῖν κοιμηθῆτε π...

Συνταγὴς ζεμακιγιαρίματος, εἰδικῆς...

Γενικῶς καὶ ἀπαραιτήτως, δυὸ φορές...

Ἐπιπέδωση τοῦ προσώπου, πού πρέπει...

Table with 2 columns: Product name and Price.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΛΑΣ Δερματολόγος ἰατρός Σόλωνος 40

Τὰ κατορθώματα τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Ἡ μάρκα τῆς μισῆς λίρας

τοῦ Χέρμεν Λάντον

ΛΗΣΤΕΙΑ ΜΕΤΑ ΦΟΝΟΥ

ΟΙΝΣΠΕΚΤΩΡ Σούμερ ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ τραίνο στὸν σταθμὸ τοῦ Λέιχχορστ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά θρῆσκόταν σὲ μιὰ διώροφη ἐξημικὴ διπλοκατοικία. Στὴν πόρτα τὸν ὑποδέχθηκε ὁ ἀστυνομὸς τοῦ Λέιχχορστ, ὁ εἰσαγγελεὺς, ἕνας ἰατροδικαστὴς καὶ ὁ μίστερ Μίλτον Γκρέηβ, ἰδιοκτῆτης τῆς διπλοκατοικίας. Πλήθος ἀστυνομικῶν καὶ τερζέρων πλημμύριζε τὸ προαύλιον καὶ τὸ χῶλλ τοῦ ἰσογείου.

— Μοῦ φαίνεται ἰσπένκτωρ πὼς ἄδικα ἐκάματε τὸν κόπο, ἔκαμεν ὁ εἰσαγγελεὺς. Ὁ δολοφόνος θρῆσκαται κιόλας στὰ χέρια μας.

— Ναί; Τόσο γρήγορα; Τόσο τὸ καλύτερο! Τὸ θῦμα;

— Στὸ δωμάτιό του. Στὴ θέση ποὺ βρέθηκε. Ἐπάνω στὸ φωτέϊγ.

— Τί λέγει; ὁ δολοφόνος;

— Ἄρνεϊται φυσικῶς!

— Ἐφ' ὅσον κρατᾶμε ἕναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος ἐπιμένει πὼς εἶναι ἀθῶος, δὲν μπορούμε νὰ λέμε πὼς κρατᾶμε τὸν δολοφόνου, ὅσο καὶ ἂν τὰ πράγματα τὸν κατηγοροῦν. Πᾶμε νὰ δοῦμε τὸ πτώμα.

Οἱ δικαστικοὶ ἀνέβηκαν στὸ τραγικὸ δωμάτιον, τὸ δευτέρου πάτωμα. Μιὰ γυναίκα προχωρημένης ἡλικίας, θρῆσκόταν στραγγαλισμένη ἐπάνω σὲ ἕνα φωτέϊγ.

— Ἐνα λεπτὸ μεταξωτὸ κορδόνι παραπετάσματος, ἐσφιγγεν ἀκόμη τὸν λαιμό της. Ὁ Σούμερ δὲν στάθηκε μὲρὸς στὸ πτώμα παρὰ λίγες στιγμῆς. Ἄρχισεν ἀμέσως τίς πρῶτες του παρατηρήσεις. Στὸ ἀναμεταξὺ ἐφύλαξε καὶ ὁ εἰδικὸς τῆς λήψεως δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ ἄρχισε καὶ αὐτὸς τὴν δουλειά του. Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Σούμερ ἐσκύψε καὶ ἀπὸ σήκουσα ἕνα μικρὸ ἀντικείμενον ποὺ θρῆσκόταν ριγμένον κάτω ἀπὸ τὸ φωτέϊγ, τὸ κτύπησε στὴν παλάμη του λίγες στιγμῆς καὶ τὸ ἔκουψε ἐπειτα στὴν τσέπη του. Κατόπιν ἐξήγαγε τὸ παράθυρον, τὸν νεροσωλήνα ποὺ θρῆσκόταν ἔξω ἀπ' αὐτό, καὶ ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὰ κεραμίδια καὶ κατέληγε στὴν γῆ, καὶ τέλος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ κορδόνια τῶν παραπετασμάτων, πόρτας καὶ παραθύρου.

— Τελείωσα, ἔκαμεν ὁ εἰδικὸς λήψεως ἀποτυπωμάτων.

— Βοήκατε δακτυλικῶς;

— Οὔτε ἴχνος!

— Ἐγὼ καλῶς. Ποιὸς ἀνεκάλυψε τὸ ἐγκλήμα;

— Ἐγὼ, ἀποκρίθηκε ὁ μίστερ Μίλτον Γκρέηβ.

— Τί ὄρα;

— Στὶς δέκα τὸ βράδυ.

— Ποῦ εἶναι κατὰ τὴν γνώμη σας τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος;

— Ἡ ληστεία! Βλέπετε ἐκεῖνη καὶ τὴν κασσετίνα; Ἦταν μὲρὸς τῆς βαρύτητας

κοσμημάτων! Εἶναι καλὴ τώρα. Τὰ στερᾶρια ὅλα εἶναι ἀνοικτά. Μιὰ δέση ὁμοιολογίων εἶναι ἄθικτη ὅπως καὶ μιὰ δέση τίτλων. Γνωρίζω ἐξ ἄλλου πὼς ἡ μίση Πάλμ εἶχαν ἕνα πέτινον σακκουλάκι μὲ χρυσῆς λίρας καὶ παλιὰ χρυσὰ νομίσματα. Αὐτὸ τὸ σακκουλάκι τὸ εἶχε μὲ τὰ κοσμημᾶτά της στὴν κασσετίνα. Ἄφαντο καὶ αὐτό! Δὲν γνωρίζω ἂν εἶχε χαρτονομίσματα.

— Πῶς γινόνταν νὰ ἔχη στὸ δωμάτιό της καὶ μέσα σὲ μιὰ κασσετίνα τόσα κοσμημᾶτα καὶ τόσον χρυσὸν καὶ ὄχι; σὲ μιὰ Τράπεζα;

— Ἡ μίση Πάλμ ἦταν ἐξαιρετικῶς ἰδιότροπη. Πολλὲς φορές τῆς ἔκαμα τὴν παρατήρησιν καὶ μοῦ ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Εἶναι ὅτι μοῦ μένει ἀπὸ τὴν παλιὰ μου εὐτυχία. Γιατὶ νὰ τὰ στερεθῶ κλείνοντάς τα σὲ μιὰ Τράπεζα;». Καὶ πραγματικῶς, ἡ μὴν τῆς εὐχαρίστησιν ἦταν νὰ φορᾷ κάθε μέρα ὅλα της τὰ κοσμημᾶτα καὶ νὰ κυττάζεται στὸν καθρέφτη. Ἰπῆρξε στὴν νεότητά της πολλὰ ὄρα καὶ μεγάλη ἠθοποιός. «Ἐνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα τὴν παρεμόρφωσε πρὸ πέντε χρόνων καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον τὴν ἀσχημία της κλείσθηκε ἐδῶ μέσα. Δὲν δεχόταν κανένα καὶ εἶναι ζήτημα ἂν ἐθῆνε δυὸ φορές τὸ χρόνο καὶ τοῦτο, γιὰ νὰ πάη στὴν Τράπεζα ἐγώντας τὸ πρόσωπο τῆς σκεπασμένον μὲ ἕνα πυκνὸ πέπλο.

— Καὶ φορῶντας ὅλα της τὰ κοσμημᾶτα;

— Φυσικῶς!

— Στὸ Καζίνο πήγαινε;

— Ποτέ.

— Ὅχι μῆνες ἢ ἐννέα τὸ πολὺ.

— Ὅταν χτυπήσατε τὴν πόρτα, πὼς δὲν ἀνοίξε ἡ ὑπέρθυρα Ρούθ;

— Ὅπως ἰσχυρίζεται, ἡ Ρούθ ἦταν στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν φίλο της. Ἦλθε μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐγκλήματος, κατὰ τίς ἑνδεκά.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας παρακαλῶ;

— Τραπεζικὸς ὑπάλληλος. Εἶμαι ὁ ταμίας τῆς Τραπεζῆς Ρίτσαρσον.

— Πρὸ πολλῶν χρόνων;

— Ἀπὸ δεκαπενταετίας.

— Εὐχαριστῶ, μίστερ Γκρέηβ, γιὰ τίς πολύτιμες πληροφορίες σας.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν εἰσαγγελεῖα.

— Ποιὸς ὁ συλληθεὶς;

— Ὁ φίλος τῆς ὑπέρθυρας Ρούθ, ὀνόματι Πάουλ Κέϊγ. Βρήκαμε στὸ δωμάτιό του ἕνα χρυσὸ χρονόμετρο παλαιοῦ συστήματος, ποὺ ἀνῆκε στὸ θῦμα. Ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ χρονόμετρο αὐτὸ τοῦ τὸ εἶχε χαρίσει πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἡ Ρούθ, στὴν ὁποίαν, ὡς ἐπιμένει καὶ ἐκεῖνη, τὸ εἶχε δωρήσει ἡ Ντόροθ Πάλμ.

— Ποῦ θρῆσκαται τώρα ὁ Πάουλ Κέϊγ;

— Ἄπομονωμένος σὲ ἕνα δωμάτιον τοῦ ἰσογείου. Ἡ Ρούθ εἶναι ἀπομονωμένη στὸ δικό της δωμάτιον.

— Πολὺ ὄραϊα. Ἄς τοῦς δοῦμε λοιπὸν καὶ αὐτοὺς, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Ρούθ.

Ἡ Ρούθ ἐπέμεινε ὅτι εἶναι ἀθῶα, ὅτι ποτέ της δὲν εἶχε πῆ λείψαν στὸν φίλο της γιὰ τίς συνθήσεις τῆς κυρίας της καὶ ὅτι ἀπὸ τίς ἐπτά τὸ βράδυ ἦταν μαζί του. Ὅσο γιὰ τὸ χρυσὸ χρονόμετρο ποὺ βρέθηκε στὸ δωμάτιον τοῦ Πάουλ ἐπέμεινε ὅτι αὐτὴ τοῦ τὸ ἐδῶρκε καὶ ὅτι τῆς τὸ εἶχε δώσει ἡ κυρία της.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι παραμύθια! τὴν διέκοψε ἄγρια ὁ Σούμερ. Σὲ ἄριστα τόση ὄρα νὰ μιλᾷς γιὰ νὰ δῶ ὡς ποῦ ἦσουν ἰκανὴ νὰ φθάσῃ! Ὁ Πάουλ Κέϊγ ὁμολόγησε πὼς αὐτὸς στραγγάλισε τὴν κυρία σου!

Ἡ Ρούθ ἐκύτταξε κατάπληκτη τὸν Σούμερ καὶ ἐν τέλει ἀποκρίθηκε παγερά:

— Ἄν ὁ Πάουλ Κέϊγ ὁμολόγησε τὸ τοιο πράγμα, νὰ τὸν κλείσετε σὲ φρενοκομεῖο! Ἐγὼ ἐπιμένω πὼς εἶναι ἀθῶος.

Ο ΣΟΥΜΕΡ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

— Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Πάουλ Κέϊγ ἐπαναλαμβάνει κατὰ λέξιν σχεδόν, ὅσα καὶ ἡ Ρούθ εἶχε πῆ.

— Ἄλλὰ δυστυχημένε! τὸν διέκοψε ὁ Σούμερ, ἡ φιλενάδα σου ὁμολόγησε!

— Ἡ Ρούθ;

— Ποιὰ ἄλλη; Σύμφωνα μὲ ὅσα μᾶς εἶπε, ἀποφασίσατε οἱ δυὸ σας νὰ ξεμπερδέψετε τὴν Ντόροθ Πάλμ καὶ μὲ τὰ κοσμημᾶτά της καὶ τὰ χρυσᾶτά της νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν Ἀγγλία. Σὺ θὰ ἀνοίγεις ἕνα μεγάλο μπάρ καὶ ἐκεῖνη...

— Στραμάτα ἰσπένκτωρ! διέκοψεν ὁ Πάουλ Κέϊγ. Παλιὸ καὶ γνωστὸ τὸ κῶλο σου καὶ μὴ κοπιᾷσης νὰ τοῦ δώσης συνέχεια. Ἡ Ρούθ δὲν εἶπε τίποτα πράγματα καὶ ἐγὼ σὰς λέω πὼς εἶμαι ἀθῶος!

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀστυνόμον τοῦ Λέιχχορστ:

— Κύριε ἀστυνόμ, πῆτε στὸν ἰσπένκτωρ τί εἶπε τὸ ἀφαντικὸ μου ὅταν πληροφοροφύθηκε γιὰ τοῦτο λόγον κατηγοροῦμαι.

— Πραγματικῶς, ἀποκρίθηκεν ὁ ἀστυνόμος, ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ μπάρ στὸ ὅποιο ἐργάζεσθε ὡς σεβιτόρος, μᾶς θεβαίωσε πὼς εἶσαι καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος.

— Γιὰ πὲς μου, ῥώτης πάλι ὁ Σούμερ πόσο καιρὸ ἐργάστηκες στὸ Καζίνο τοῦ Λέιχχορστ;

— Στὸ Καζίνο; Ἐγὼ; Οὔτε ἕνα βράδυ.

— Ἐπιζῆς ποτέ σου ἐκεῖ μέσα;

— Ποτέ μου. Οὔτε χαρτοπαίκτης εἶμαι καὶ οὔτε ἐπιτρέπεται στοὺς ντόπιους ἡ εἴσοδος.

— Γιατὶ λοιπὸν δέχεσαι νὰ σὲ πληρώνουν καμμιὰ φορὰ οἱ πελάτες τοῦ μπάρ μὲ μάρκας τοῦ Καζίνο;

— Ἐγὼ; Ποτέ μου δὲν δέχθηκα μάρκα τοῦ Καζίνο.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ἄσπειο πράγμα!

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ ἰατροδικαστὴς, ὁ ἀστυνόμος τοῦ Λέιχχορστ καὶ ὁ Σούμερ, κλείνονταν σὲ ἕνα δωμάτιον.

— Ὁ ἄνοχος ποὺ κρατᾶμε... εἶναι ἀθῶος! εἶπε πρῶτος ὁ Σούμερ.

— Νομίζετε;

— Εἶμαι βέβαιος. Δὲν εἶναι στήσι ἐνόχου αὐτῆ.

— Τὸ χρυσὸ χρονόμετρο;

— Ναί, ξέσω. Θὰ τοῦ στοιχίσῃ μιὰ καταδίκη! Αὐτὸ εἶναι ἀναπότρεπτο γιὰτι ἀτυχῶς ἢ εὐτυχῶς, τέτοιες ὑποθέσεις ἐκδικάζονται στὸν τόπον μᾶς ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος! Μέσα σὲ λίγες μέρες, ὁ Πάουλ Κέϊγ δὲν θὰ μπόρῃ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του καὶ θὰ καταδικασθῆ εἰς θάνατον. Ὅλα τὸν θαρῶνουν. Φίλος τῆς Ρούθ ποὺ μὴν γινώριζε τίς συνθήσεις τοῦ θύματος, ἕνα ἄλλοθι ποὺ δύσκολα γίνεσθαι πιστευτὸ, τὸ χρυσὸ χρονόμετρο, ἔλα αὐτὰ θὰ τὸν παραδώσουν στὸν δήμιον! Δὲν θὰ ἐκτελεσθῆ ὡστόσο! Μεταξὺ καταδίκης καὶ ἐκτελέσεως, μεσολαβοῦν 45 μέρες! Εἶναι δικό μου μυστικὸ τὸ πὼς στὸ διάστημα τῶν 45 αὐτῶν ἡμερῶν θὰ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά του. Ὁ Πάουλ Κέϊγ θὰ θῆθι θριαμβευτικῶς ἀπὸ τὴν φυλακή!

— Μιλᾶτε σὰν προφήτης!

— Μιλῶ μὲ θετικότητα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀθῶος! Ἐν πρώτοις, δὲν βρέθησαν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Ὁ δολοφόνος λοιπὸν δὲν ἦταν ἀρχίσιος. Ἐπρόσθετε τὰ ἴχνη τοῦ νεροσωλήνου καὶ τοῦ τοίχου.

Ἐπρόσθετε ἔχνη ἀπὸ τὴν γῆ ὡς τὸ ὕψος ἀνθρώπου καὶ ἴχνη κοντὰ στὸ παράθυρον. Στὸ μέσον δὲν ὑπάρχουν ἴχνη. Ἐξ ἄλλου, ὁ νεροσωλήνας αὐτὸς δὲν εἶναι τόσο γερός ὥστε νὰ σηκώσῃ ἀνθρώπινον σῶμα. Ὁ δολοφόνος λοιπὸν δὲν μπῆκε στὸ δωμάτιον σκαρφαλώνοντας ἀπὸ αὐτὸ ἀπὸ τὸν νεροσωλήνα. Μπῆκε ὡς τὴν πόρτα, μὲ κλειδὸ ἢ ἀντικλειδὸ! Τὸ κορδόνι δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ παραπετάσματα τοῦ δωματίου. Τὸ ἔφερε μαζί του ὁ δολοφόνος γιὰ νὰ στραγγαλισθῆ! Τέλος, ὁ δολοφόνος δὲν εἶναι ντόπιος! Ἐνας ντόπιος, δὲν μπόρῃ νὰ μπῆ στὸ Καζίνο καί... κυτᾶτε τί βόηκα κάτω ἀπὸ τὸ φωτέϊγ τοῦ θύματος! Μιὰ μάρκα μισῆς λίρας τοῦ Καζίνο! Θὰ τὴν εἶχε ἀσφαλῶς στὴν τσέπη του καὶ τοῦπεσε καθῶς ἐθῆγε ἀπ' αὐτὴν τὸ κορδόνι! Ἐπεσε στὸ γαλλὶ καὶ κατρακύλισε χωρὶς νὰ ἀνοήσῃ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

Ὅπως εἶχε προμνητέψει ὁ Σούμερ, ὁ Πάουλ Κέϊγ δικαζόταν ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες καὶ καταδικαζόταν εἰς θάνατον. Τὴν μεθεπομένη ὅμως τῆς καταδίκης, ἔφθανε στὸ Λέιχχορστ ἕνας ψηλὸς καὶ συμπαθητικὸς νέος μ' ἀθλητικὸν παρασημασμένον, κάτοχος χρυσορραγίων εἰς τὴν Ἀθῆσσαν καὶ, ἀφοῦ ἐπισκοπήθη διὰ φόρα στίβια ποὺ νοικιάζονταν, ἀνοίκιασε τὸ διαμερίσμα μέσα στὸ ὅποιο εἶχε δολοφονηθῆ ἡ Ντόροθ Πάλμ. Ἐδαπανοῦσε ἀλύπητα τὸ χρήμα του καὶ δὲν ἄργησε νὰ σχετισθῆ μὲ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ τόπου. Κάθε βράδυ, στὸ Καζίνο τοῦ Λέιχχορστ ἔχανε χωρὶς νὰ δείχνῃ τὴν παραμικρὴ στενοχωρία.

Ὁ νέος αὐτός, ὁ ὁποῖος σὲ μιὰ ἐβδομάδα ἔγινε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας τῆς μικρᾶς κοινωνίας μὲ τίς σπατάλες του, ἦταν ἀρκετὰ μυστηριώδης. Ποτέ δὲν τὸν βλέπανε σ' αὐτοκίνητον καὶ ποτέ σχεδὸν δὲν ἔμπαινε στὸ σπίτι του ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδον. Μπαίνονταν ἀπὸ τὴν ἀριστερά καὶ τὴν εἴσοδον τῆς ὑπέρθυρας. Δὲν προσέλαβε κανένα ὑπέρθυρον. Συγύριζε μόνος του τὸ δωμάτιόν του καὶ ἔτρω-

στατο μέχρις ἐνὸς σημείου. Σὺν γνωστικὸς διαρρήκτης ποὺ εἶμαι, βλέποντας ἀδύνατον τὸ χρηματοκιβώτιον, σκέφθηκα νὰ ψάξω καὶ ἄλλου μῆπως καὶ θρῶ τὰ κοσμημᾶτα τῆς Ντόροθ Πάλμ. Βρήκα λοιπὸν στὸ χρηματοκιβώτιον αὐτὸ τὸ αἰχμηρὸν ἐργαλεῖον. Μ' αὐτὸ, ἀνοίξα μιὰ κρύπτη στὸ χονδρὸ πόδι τοῦ τραπέζιου σας καί... νὰ κύριε ἀστυνόμ, ἡ κρύπτη... ἀνοίξατε τὴν μόνος σας.

Ὁ ἀστυνόμος πήρε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ διαρρήκτου τὸ αἰχμηρὸν ἐργαλεῖον καὶ ἐσκύψε γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν κρύπτη. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Μίλτον Γκρέηβ ἔκαμε νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν. Ἐγκαταλείποντας τότε τὸ μισοκακόμοιρον ὕψος του, ὁ διαρρήκτης ὤρμησεν ἐναντίον του σὰν αἰλουροεῖδης καὶ μὲ ἕνα ἐντεχνο κῶλο τοῦ ζιουζιουστὸν τὸν ξάπλωνε κάτω.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, κατάπληκτος ὁ ἀστυνόμος, ἔθγαξε ἀπὸ τὴν κρύπτη τὰ κοσμημᾶτα τῆς ἀτυχῆς Πάλμ.

Βλέπετε κύριε ἀστυνόμ; Λεῖπουν οἱ χρυσῆς λίρας. Αὐτὲς ἔγιναν μάρκες στὸ Καζίνο... καὶ ἔκαναν φτερά!

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένος! Μπράβο! Στὴ δίκη σου θὰ σὲ ὑπερασπίσω περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸν συνήγορό σου!

— Ποιὰ δικὴ μου; Μὰ μήπως νομίζῃς πὼς θὰ μὲ συλλάβῃς; Κοτζᾶμ Σούμερ καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» καὶ θὰ τὸν συλλάβῃς σὺ;

Καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς καταπληξῆς τῶν τριῶν ἀστυνομικῶν, μὲ δυὸ πηδῆματα βρέθηκε κῆδος ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν ὁποῖαν καὶ κλείδωσε!

— Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» λοιπὸν ἦταν;

— Καὶ τὸ ζήτημα γιὰ τὴν ὄρα δὲν εἶναι πὼς μᾶς τῶσκασε ἀλλὰ πὼς θὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα!

— Νὰ φωνάξουμε ἀπ' τὸ παράθυρον νὰ σὰς ἀνοίξῃ κανένας περὶβάτης!

— Μιὰ στιγμὴ νὰ περᾶσουμε τίς χειροπέδες στὸν κύριον...

Καὶ ἐνῶ ὁ ἀστυνόμος περνοῦσε τίς χειροπέδες του στὰ χέρια τοῦ ἀπογαυνομένου Μίλτον Γκρέηβ, ἀνοίχεν ἡ πόρτα τῆς διδουλοῦ καὶ ἐκπληκτικῶς ὁ νοικάρης τοῦ ἐπάνω πατώματος φορῶντας τίς μεταξωτῆς του πατζᾶμες:

— Τί συμβαίνει ἐδῶ; Ἄκουσα θόρυθον καί... Μπᾶ! Ὁ μίστερ Γκρέηβ μὲ τίς χειροπέδες!

— Εἶναι ὁ δολοφόνος τῆς Ντόροθ Πάλμ! Ἄν δὲν μᾶς τὸν παρέδιδε ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» θὰ κρεμοδύναμε ἕναν ἀθῶον!

Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἔσοχον! Νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν Σούμερ νὰ γερῆ!

Καὶ παίροντας τὸ ἀκουστικόν:

— Ἄλλο-ἄλλο!... Σούμερ... Σὲ ξύπνησα... Ἐδῶ ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἰδιοκτῆτης χρυσορραγίων... Σὲ ξύπνησα γιὰ νὰ σοῦ δώσω μιὰ καλὴ εἰδηση... Ὁ δολοφόνος τῆς Ντόροθ Πάλμ, ὅπως ὑπέστηρε... δὲν ἦταν τὸ καυμένο τὸ γκασσόνι... Ἦταν ὁ Μίλτον Γκρέηβ!... Ἄθροισμα ὁ Πάουλ Κέϊγ καὶ ἡ Ρούθ θὰ εὐγνωμοῦν τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα»!... Πᾶθε εἰπες... Ναί! Αὐτὸς!

ΚΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς)

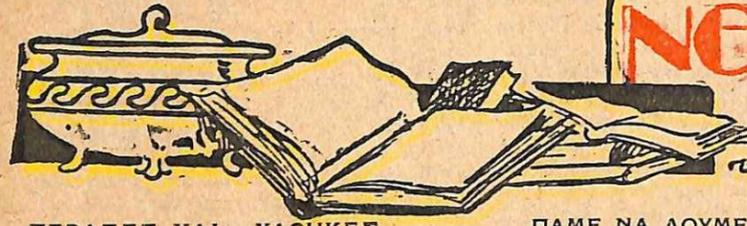
— Εἶμαι βέβαιος. Δὲν εἶναι στήσι ἐνόχου αὐτῆ.

— Τὸ χρυσὸ χρονόμετρο;

— Ναί, ξέσω. Θὰ τοῦ στοιχίσῃ μιὰ καταδίκη! Αὐτὸ εἶναι ἀναπότρεπτο γιὰτι ἀτυχῶς ἢ εὐτυχῶς, τέτοιες ὑποθέσεις ἐκδικάζονται στὸν τόπον μᾶς ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος! Μέσα σὲ λίγες μέρες, ὁ Πάουλ Κέϊγ δὲν θὰ μπόρῃ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του καὶ θὰ καταδικασθῆ εἰς θάνατον. Ὅλα τὸν θαρῶνουν. Φίλος τῆς Ρούθ ποὺ μὴν γινώριζε τίς συνθήσεις τοῦ θύματος, ἕνα ἄλλοθι ποὺ δύσκολα γίνεσθαι πιστευτὸ, τὸ χρυσὸ χρονόμετρο, ἔλα αὐτὰ θὰ τὸν παραδώσουν στὸν δήμιον! Δὲν θὰ ἐκτελεσθῆ ὡστόσο! Μεταξὺ καταδίκης καὶ ἐκτελέσεως, μεσολαβοῦν 45 μέρες! Εἶναι δικό μου μυστικὸ τὸ πὼς στὸ διάστημα τῶν 45 αὐτῶν ἡμερῶν θὰ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά του. Ὁ Πάουλ Κέϊγ θὰ θῆθι θριαμβευτικῶς ἀπὸ τὴν φυλακή!

— Μιλᾶτε σὰν προφήτης!

— Μιλῶ μὲ θετικότητα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀθῶος! Ἐν πρώτοις, δὲν βρέθησαν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Ὁ δολοφόνος λοιπὸν δὲν ἦταν ἀρχίσιος. Ἐπρόσθετε τὰ ἴχνη τοῦ νεροσωλήνου καὶ τοῦ τοίχου. Ἐπρόσθετε ἔχνη ἀπὸ τὴν γῆ ὡς τὸ ὕψος ἀνθρώπου καὶ ἴχνη κοντὰ στὸ παράθυρον. Στὸ μέσον δὲν ὑπάρχουν ἴχνη. Ἐξ ἄλλου, ὁ νεροσωλήνας αὐτὸς δὲν εἶναι τόσο γερός ὥστε νὰ σηκώσῃ ἀνθρώπινον σῶμα. Ὁ δολοφόνος λοιπὸν δὲν μπῆκε στὸ δωμάτιον σκαρφαλώνοντας ἀπὸ αὐτὸ ἀπὸ τὸν νεροσωλήνα. Μπῆκε ὡς τὴν πόρτα, μὲ κλειδὸ ἢ ἀντικλειδὸ! Τὸ κορδόνι δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ παραπετάσματα τοῦ δωματίου. Τὸ ἔφερε μαζί του ὁ δολοφόνος γιὰ νὰ στραγγαλισθῆ! Τέλος, ὁ δολοφόνος δὲν εἶναι ντόπιος! Ἐνας ντόπιος, δὲν μπόρῃ νὰ μπῆ στὸ Καζίνο καί... κυτᾶτε τί βόηκα κάτω ἀπὸ τὸ φωτέϊγ τοῦ θύματος! Μιὰ μάρκα μισῆς λίρας τοῦ Καζίνο! Θὰ τ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΕΡΑΣΕΣ ΚΑΙ... ΧΑΘΗΚΕΣ

Σάν θραδυνής δροσιάς απαλοχάιδεμα
καλοκαιριάτικου δειλινού, — ξανθή κο-
πέλλα! —
και εάν αγγούλας ανοιζιάτικης ολόγλυκο
χρυσόνειρο, εδιάδηκες... Έγείλα,

γύρω ή φύσις, ό ούρανός, ή θάλασσα
και μύρ' όπόκοσμα ανάδιναν οι κάμποι,
κι' έκανες ό,τι κύτταζες, στ' απαλοδιάβα
σου
απ' όμορφοιά υπέρκοσμη να λάμπη.

Και εάν άχτίδα του ήλιου ολόχροση,
λαμπρή, εδιάθηκες σμυνά από κοντά μου,
μοισαία μορφή, και χάθηκες ανάλαφρα
μαζί με την άγνή, φτωχή καρδιά μου...

ΚΥΡΙΑΚ, ΔΟΥΡΑΜΑΝΗΣ

(Μυστηρά—Λέσβου)

— ΠΠ —

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Χρυσάνθεμα π' ανοίξατε στο πρωτοβόχο
πάλι,
με τέτοια τρέλλα άνείπωτη, σκορπάτε
ευωδιά
που μοιάζατε εάν ανοιχτή παρθενική άγ-
κάλη,
χρονοδαρμένη πάρτε μαζί σας μια καρδιά.

Παρηγορίας θάλασμο χύστε στον τόσο
πόνο
σβύστε τη φλόγα που θαθεία την καιεί
όλημερίς
δέν σας ζητάει άλλο απ' αυτό: της θά-
νει τοδτο μόνο,
να ξεχαστή σε μια ζεστή άχτίδα χρυ-
γής.

ΑΧΙΑ, ΠΕΙΣΤΙΚΟΣ

(Διτόχωρον)

— ΠΠ —

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΜΙΑ ΧΙΜΑΙΡΑ

Πόσο, Θέ μου, ξεμάκρυνα
κονηγώντας μια χιμαίρα,
ένα ασύλληπτο όνειρο,
μια τρελλή ήλιαχτίδα!

Και μονάχος μου δάκρυα
πίσα—όλους!— έχυσα
σάν έκεινη πιά έρωγε,
μια λευκή πεταλούδα.

Ναί! Την έδ'επα στ' άπειρο
τό μεγάλο και τ' άφταστο
τό περνή και να χάνεται
χρυσή όπτασία!

Και στωχός και αδύναμος
πόσο κάτω γονάτισα
και τα χέρια μου έπλεξα
σε θουδή ίκεσία.

Σ. ΜΥΡΣΙΝΗΣ

ΠΑΜΕ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ !

Κανείς δέν γνώριζε άν ήτανε αδελφια
ή άν είχανε γονείς και ούτε θέλησε κα-
νείς ποτέ να μάθη.

Ήταν δυο μικρά άθώα παιδάκια, ένα
κοριτσάκι όμορφο μικρό, και ένα άγοράκι
μεγαλειότερο.

Όλη την ήμέρα γύριζαν και κουβέν-
τιαζαν με τα άγριολούδουα του κάμπου,
τά μόνα που έκαιμαν την γνωριμία τους.

Πιασμένα χέρι-χέρι, χμρετούσαν κά-
θε γλυκειά ρόδινη άγνούδα τα άγριολου-
λούδια, βρέχανε τα ποδαράκια τους στο
μικρό ποταμάκι, περνούσαν μέσα από τα
πράσινα βούφαρα, για να ριχθούν στο
ξέφωτο άνάμεσα στις άλλες παπαρού-
νες και στις υμραϊάδες μαργαρίτες που
χάιδευαν με τ' άθρα χεράκια τους, όμοια
φτερά λευκά άθώων άγγέλων...

Κι' όταν το βράδυ ό ήλιος έγερνε στο
βάθος του γαλανού ορίζοντα και σκόρ-
παγε παντού ένα ρόζ γλυκό χρώμα, γύ-
ριζαν πιασμένα από το χέρι, στεκόταν
για στερνή φορά κάτω από την εκατό-
φυλλη τριανταφυλλιά, κι' έλεγαν:

— Είδαμε τα πράσινα βούφαρα πύσο
πλήθιναν! Είδαμε το θυμάρι και το χα-
μουήλι που γεμίζουν όλο το θουνό μύρα.
Είδαμε ένα νέο τριαντάφυλλο πουσκα-
σε την άγνή στην άγρια τριανταφυλλιά,
κι' οι παπαρούνες είναι ακόμη ζωηρές!
Είδαμε... είδαμε...

Ναί. Είδανε, γιατί τα μάτια του ά-
γοριού ήταν ανοιχτά άκίνητα κι' έβλε-
παν παντού το σκοτάδι! Ήταν τυφλό!
Κι' έβλεπαν και τα δυο μόνο με τα μά-
τια της παιδούλας... Αύτη ήταν ή ζωή
των δυο μικρών, που δέν είχαν παρά
μόνο ένα ζωντανό φίλο, τη Φλόξ τη μι-
κρή σκυλίτσα.

Κάποτε όμως πέρασαν μέρες πολλές
χωρίς τα δυο παιδία να κάμουν τον πε-
ρίπατό τους. "Ωσπου μια μέρα ακούστηκε
ένα θλιμμένο παράπονο.

— Σήκω, μικρούλα μου! Πάμε έξω
να δούμε τα λουλούδια...

Η Φλόξ τους άκολούθησε. Πέρασαν
την τριανταφυλλιά, τα βούφαρα δίπλα ά-
πό το ποταμάκι, πέρασαν το φιδωτό μο-
νοπάτι, μα άλλοίμονο, έφτασαν κάποτε
στο χείλος του γκρεμού και... χάθηκαν.

Την άλλη μέρα τα βρήκαν και τα δυο
κομματιασμένα και με μια μικρή συνο-
δεία πήραν για πρώτη φορά το δρόμο τον
ίσιο, το φαρό, που οδηγεί στα κυπα-
ρίσια, και σ' έναν νέο κόσμο, να δούνε
ένα λουλούδι...

Για όλους πέθαναν. Μα ή μικρούλα ή
Φλόξ κάθε βράδυ στο μέρος που πέσανε
ούρλιάζει λυπητερά και περιμένει πάντα
ναρθούν, γιατί δέν πιστεύει ίσως στο τέ-
λος του πρόσκαιρου ανθρώπου...

(Κομωτική)

ΠΑΝ. ΓΚΑΤΖΕΛΙΔΗΣ

Π. Μ. Λ. 1932

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

Ή κάμαρά μου, πένθιμη, μοιάζει με
κελλι φυλακής. Κάθομαι ολόμυναχος κι'
άναρωτιέμαι: «Έτσι νάναι τάχα ή ζω-
ή;» Έργάστηκα έντατικά, ακατάπαστα
για να κερδίσω το παιχίδι, μα κάθε μια
άνάμνηση της εύτυχίας σβούνταν σιγά-
σιγά, κερώνοντας με, από το πιο μικρό
πιστό της απαγοήτευσης και τώρα νοιώ-
θω τον εαυτό μου κουρασμένο, τη ψυχή
μου νευριασμένη, σάν νύχνη σπάσει κάτι
μέσα μου. Έξω ψυχάλιζει άραιά-άραιά.
Οί ψυχάλες κυλάν στο τζάμι και σβύνουν
αργά-αργά... Κάθε μια στάλα που κυ-
λάει, είναι κι' απ' ένα θουδο δάκρυ που
κατασταλάζει σε μολύδι θουρεία στην ψυ-
χή μου. Συλλογιέμαι τις τόσες προσπά-
θειες που πήγαν γαιμένες, κι' ένα σιδερέ-
νιο χέρι μου σφίγγει τη ψυχή, κάτι με
κοιτάει από το λαϊμό. Από τα πανιασμένα
χείλη μου ξεφεύγει μια φράση «Πί ε-
φταιζα;», και μούρχεται να κλάψω... να
κλάψω...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΡΟΒΑΣ

(Βουρλιώτες Σάμος)

— ΠΠ —

ΞΕΡΩ ΜΟΝΑΧΑ

Όπως μιάν αύριο γλυκειά που ή έλπίδα
κλώθει
χρυσόνειρα την πένθιμη γεμίζοντας καρ-
διά,
και με ψυχή π' άνάστησαν έρωτικά οι
πόθοι,
σε καρτερώ κι' ως άνοιξη στη θουρχει-
μωιά.

Δέν ξέρω πώς σε νοσταλγώ, άν θάχης
μαύρα μάτια
κι' έναστρης νύχτας μέσα τους ή χάρη
θα μιλή,
για θάχουν χρώμα πουχουνε των ούρα-
νων τα πλάτια
όταν του ήλιου χαιρώνται τ' ολόχροστο
φίλι.

Κι' ούτε πασχίζω την άγνή μορφή σου
να μαντέψω,
άν θάν' το δέρμα ρόδινο, το σώμα λυ-
γερό,
και κεί στα χείλη π' όνειρα φιλιών έγώ
θα δρέψω,
άν ή φωνή σου θ' άντηχί σαν ρουακιού
νερό.
Ξέρω μονάχα πώς θάρθης σάν όμορφοιά
μιάς δούσης
στερνά 'πό μέρας θρήνημα, βροχή και
συγνεφιά,
και τη παράξενη αύτη καρδιά μου να
ξυπνήσης
που τίποτα στην πλήξη της δέ συγκινάει
πιά...

— Να λοιπόν!... Ατιμή!...

Να γιατί

δεν ορέσσει

να κάμετε άλλου

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Γιατί!...

Γιμ μιάς κοκκινίζουν τα μαλλιά

Γιμ άλλης καιγονται

Γιμ άλλης ξεβάγουν

Η άλλη

Γιμ άλλης καταστρέφονται οι άκρες και δεν γίνονται μισούκλες

Δεν μπορεί να ξανακάμη Περμανάντ γιατί κατεστράφησαν

Είμεθα το μοναδικότερον ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ εις το είδος ης "Περμανάντ". Όλοι προσπαθούν να μάς μιμηθούν αλλά κανείς δεν το κατορθώνει. Είμεθα πάντα Πρώτοι

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71 ΤΗΛ. 23.208 29.565